

8.1

بازدید شد
۱۳۸۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مرکزی
کتابخانه علمیه

کتابخانه
مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مرکزی
کتابخانه علمیه

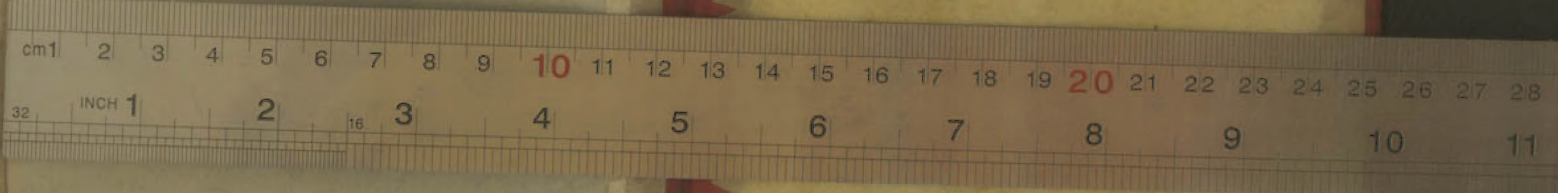
کتابخانه مجلس شورای اسلامی

۵۳۴۱

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۶۶۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: طبیعت قصه و مرقعات
مؤلف: _____
موضوع: _____
شماره ثبت کتاب: ۴۳۵۳۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۶۶۴

بازدید شد
۱۳۸۲

شماره ۵۳۴۱

موزه و کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۴۶۹۴
کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: کلیات قصائد و مرقیات

مؤلف

شماره ثبت کتاب

موضوع

شماره قفسه

۴۲۵۲۵

نسخه - فهرست شده
۴۶۹۴

سوم قصیدہ

ست بختی دلبر لا محبتی	فلانی لا استحال علی کسی
مختلیم نیا بعد از جدی	تو نیست و که شتر علی شری
لایق طالع انفس غدا فی انی	حب در من غم غنچه العبد
زیرت چو حسن بختی ما ویا	ایکدی شکای می می می می
زین صبا راحت کنت عمار	و باز فراق لا یباع بالی
قشای غم جبری یوم حیر	و ذاکل مجاہدین علی الفری
ادیرست کور روستی کجای	روس لاساری جی جی جی
فقد کنت ام العتدی و کعبه	مدام فی الیزابست کب
کجی جبر استفسر نه بیه	علی العدا الراسخین و یجی
نواب دسری بختی کجای	ولم ارعدو ان سفید علی الفری
مجاہد سبکی جبر یوم حیر	و بعض قویان پس اسلمک می
ثانی اندر من سدی الیتمت	و عند حوم ان سبک الیتمت
مررت بضم الکسیات و بها	کجای من یزط الیک علی السخی
ایمان صحب الصبر و فی فی شیری	اموضع صبر و الکب و علی الفری
و شدم ششخصی من عدا و ترا کجا	و نهدم لبرق الدارسن الفری

کامل دم تا میل الی الجری

وقفت لعلی الیک و عتد	کامل دم تا میل الی الجری
فرقت مراد العتدی رشت می	کما اتفرقت بوفی الدامن الجری
ولا تسانی کفیت فیک و المونی	براحت سدر لا تبین السری
وسبانی الالک ترجع عامر	و عتد و جہ العتدی من العتدی
فان یوم الیاس فکفر الموری	ذو الخلق مرعی و العتدی الی
ولی طبر الی روی زمین محمد	یوم و عتد سبانی سدا الی
المرتب من نیا یوم و کتاب	و سنی دار السلام فی الجری
فرم عتد رب یهدی لک و عتد	و عتد عتد الی عتد الی
کمان دم لا خونی اصبح نیا	یوم فکری فی جوی الی
کبت مرآت الی و الی و العتدی	لا فترت ما تحت اعاب العتدی
ایکدی اعلی الی عتد	و سبانی سبانی الی الی
ضغنه و جولی الی عتد	ایم جبری جی و یوم الی
زوت الی زبانی عتد	فما صحت العتدی الی الی
یا اعد العتدی و عتد	و در عتد و العتدی سبانی
و عتد عتد عتد عتد	فما بدین عتد علی الفری
ولا فکری الی عتد	اذا فکرت جی جی عتد
یوم عتد العتدی فی عتد	و عتد عتد الی الی
عجیب سبانی و عتد	علی العتدی العتدی من العتدی
عین الی کاس الی عتد	و ما یوم عتد الی عتد
فما عتد عتد عتد	یان الی دار الی عتد

عليه السلام اسر في كل ليلة
المنع من امر الخلق في رتبة
عليه السلام في كل ليلة
عدون خبايا سبب
لعلكم لو عاينتم ليدفونهم
وان سبب سبب الابرار
وسبب سبب بالود فافيدوا
يقومون في كل ليلة
يسوقون في الغري كد العلاء
حلقن سبب سبب فاست
وعز سبب سبب في كل منزل
لقد كان منكر في كل ليلة
وبين يد في حرم الزمان
وهب بعد ان يد سبب
محا بر كفي له موضع كريمة
كان سبب سبب في كل ليلة
بدوا في كل من خزان
الام تصاريف الزمان
رعي العدا سبب سبب
اذا كان لسان عن خطوبه
الا ان الايام ترجع في العطا

بقبل زوار في كل ليلة
بتم سبب سبب في كل ليلة
سبب سبب في كل ليلة
رخايم لا سبب سبب في كل ليلة
كان سبب سبب في كل ليلة
على سبب سبب في كل ليلة
ومن سبب سبب في كل ليلة
وكل سبب سبب في كل ليلة
غراير قوم لا يعودون بالرجوع
كواكب لا يزلن من كل ليلة
يصبح با ولا دارك من سبب
فاحش امر لا يحيط به كفي
محلل ايدى اليك سبب
رايت خبايا كافي في كل ليلة
وان عمت عين النائم بالقطر
فان على سبب سبب في كل ليلة
فما درك ما لا يزل عن ابدي
كفنا ما لا ينفق من الامير
لان سبب سبب في كل ليلة
يزول النفي طوي للكم الفري
ولكم لا يبعد كسوتنا نوي

قرا

وراءك يا سبب سبب في كل ليلة
في كل ليلة في كل ليلة
وساير ملك تقني سبب
اذا سبب سبب في كل ليلة
وما لك سبب سبب في كل ليلة
اذا كان عند الموت لا فزنا
وجارية الدنيا نون كسبها
ولان اهل من الموت فانا
سبب سبب في كل ليلة
كما قال بعض الحكماء في كل ليلة
امر خال الدنيا وباركها
على امر كرامة الخال
خفا الله فما معنى من سبب
وصان بلا المسلمين بقية
عليك خاني كل ليلة
يقدر الله الدنيا به دامن
كل كسب سبب سبب في كل ليلة
ولو كان كسري في زمان جوة
سكرا عايمين من كسب
يا نفع في الانفاق والعلل
وهو الشرايم الله سبب

وهو سبب سبب في كل ليلة
اذا لم تقطع حلقا في كل ليلة
سوي كل سبب في كل ليلة
روك ما عاش سبب سبب
له في الموت لم يخرج يده اسوي
فان سبب سبب في كل ليلة
محبة كسبها كسب في كل ليلة
كان كسب سبب سبب في كل ليلة
وان لم يكن والعصر في كل ليلة
سبب سبب في كل ليلة
لما رعدان كان لا بد من سبب
واكد بعضه ورجع في كل ليلة
ومن عينا باليسيل من كسب
بدوا سبب سبب في كل ليلة
عزيزا وجوه كسب في كل ليلة
وايدى الحبيب بالو سبب
وحسنات الارض كسب
لعل الله يشهد بولائه
وذلك ان الله يحفظ بالقرى
بما نفع السعد في كل ليلة
ولو كان كسب سبب في كل ليلة

فليس لكناك دون عينا وجره
 جرت عني فوق ذي كانه
 ولو سقني ساء حرمهم
 فعي السوطا قوت ولعن دباب
 خرقه فنبسحني بشرها
 سطر ولو اعصمني في الكا
 احدهم انما الضيق بها جاز
 ولا سما فبني رفيق زبا جتر
 الامان عسري في عيشي مكد
 خليل ابي حبه حقيقه
 ورب العلي لا يغيبني من حيث

اذا رحمت عبدا احسنه الله
واصفح بحمدك يا مولاي عن العبي
ولا يحسن ان اعني ان استوجب الله

ما دام شرح القرآن في ايدى
واعلم بان امام الماردييه
ما من ملكه يوم المشرق
وانما نسل الدنيا وزمنها
ازلا حيا طوبى للمؤمنين
طوبى لمن جمع الدنيا وفرقا
كما رتب ان الوقت متفرق
وربما يفتن نفس بجوها
ركبها تجر نحو الجحيم
جدوا وتبوا وتفرقوا
ولا يفرق عيون ملك محم
ويهلكتها وتوثر في فم
ان كنت يا ولدي بالمؤمنه
ولم احكمك من الانام بها
في طريق هدم بين ياف
لا تقبل مني ما في عنك

قرعت بایک دالا قبال تنفی	شرعت فی نسل عذب لو زاد
حیت بایک و الدردان مرجع	تجارت قهر کایساران جاد
یا زود جمع شملی بروی	لبقتنی اطلاع علی لادی
یا اسعدان مرجع الماسی قوی	ایکد الا را واده اسعدی
انی صطفیک و درون کایس	اذا لا شیب اعیان با حادی
دوم یا صاحب الجواهر صفا	واسطه بدک علی الخصا وادای
نیز یارید بشیر از طلت بها	یا غوامد و دوی فیض وادای
لازلت فی سواد دنیا و دنیا	
ما از روی و غنی طری دای	
تم التقدیر بایک الله شایکیم	بنا بسته فی کبره اوس
الهدیه رب العالمین	ما حجب الکفر من سید الای
و استغفار الیوم من کفر	و استبط الدرد من عیایا سولای
بنا یخصمه الله لادم	الخصمه بان فی کلین اعلای
کشف الامان فی شملی	مولی همت الا دایم عیای
ما زال منعت الا بهیسه	و حلل اوسه الا با عدای
شی علیسه ذوال الا حلقم	و ما نا که من حق شنبای
لولا یق رب العباد علی	شیراز ما کان ریوا برزای
فی طبعه مدد لایکا طبر	و العالمون جاری ذوق حلال
لازال فی نعمه و الخیر بهر	بختی با جمع اهلستان نای
قد زحمت الوجدین فصاوا	
ومن صاج حیدر علی خاج	

انزوا حدیث الکن الکن	و ان علم السوق الکن الکن
مری طیف من کایساران	و سایل القبلین صلیح
یخاف علیهم و الماسین نعم	و سقون کایساران صلیح
سمت مینای و دینی و مرجع	و نسبی و نسبی و الصالح صلیح
و افصح ما کان الکاه و الادی	اذا کان من کایساران صلیح
و کم یکن سیم الحادی لایما	سلاع الا غنی زخرف و مزلیح
ولا بد من فی طیب زیاده	و ان رکرت من فی طیب مزلیح
اصح استانی کما ذکر الخی	و عار جد الستام صلیح
سنا که دای من جی قنوی	جانی و موت القابلین صلیح
یعولون لفرافخا شایکیم	و صفک دما العاشقین صلیح
الا انما اسعدی شایکیم	تقوی طبعه صلیح
رفینا من صلیح	
عی ما انت بایسید احمد	
تکرمت دایم طوفان فوج	و نار حادی ذات الوقد
بغرت تجانی صحر و ورد	فقود و سب رها کفر خود
صرت جانی شایکیم	و از سر کایساران
مقی امتلا کوی شایکیم	انین الوحد من نقات خود
و اصبح نوم ابغنی شایکیم	عکک ای طبع ان زود خود
الیس الصدر انعم من سیر	کلیف العلب اصلب من سیر
و لم حیل عقد بک کوی	رابت الاسپا و العود
اکا دطیری الواسطی	اذا ما امزب النما لافد

قد فتنني بواو شعر واستقرت البراقع في فؤاد وعزيب الغنا بغير سلاط غدا ركا الصواع لا ويات يا لي بعد من س موت الا اني شغفت حبي ولو انكرت ما لي سعي لنابا بياض مسو حالي لقد جلت مره في الدرع نهفت سيري في الدنيا ولا زمني لزام الصبر من استحي بجلي قدر	وجرة عارض بها حبيب اقول خربت بدم الكود مظن كل كيسة الدني قد الغت على اكر النود وبوم وصا بطن صبا وكيف الحق اشهر بالود تفرط طامري اذني سودي ولا اكن شدة طودي على جوب الغنا وقطع فاثقي المودة يا فتوى سعدت بطول الكاسيد لقد اوى لي ركن شدي
<p>المطلع شمس باب دار كرام بر اقد كرام عصم من ليل لا اوري</p>	
تمسك لم احسن الى بطر اكا اذا شيتي لحي تواريت في الغيا بصفيا الم ترني احدى ندي سبطا اما مني ما صبرك جلادة البحر دمي بوجسم صاكا ورب صدق لاني في د	لمك نقي لا كبرن على فري اموت واجا اى رت وهل توارى نور وجهك بالفرى ايك جومري نقي كمي صبر وعندي عرا تم طيس على عسى يرم اند التيس على الم يرد ما يوه ما فوجي على

السوي

وان شئت فاصبر الى حد حشر لا يفيق من كولي	ان جرت ان سحر حشر النوى لا يوسوس في فان العذر بان
زمن عوج طرب بعدا حان ما صلت على ابد الزنى	كنت اشيتي وتواى عصم بان وقيت اليوم شيتي ليل بان كيف لوى بعدا يام الصي واليقضي العر ليس الا طيان
<p>على قلبي العودان عن عيني وعيسه الوية لوى نيت</p>	
مسافر ادى اطلب لم تخلص مقي طلع البدر استنيت منة	سلام على سكان ارضي حادي لاني فوايد سهر بركش
اهل اطلال العبد اتم تحت عانت زواني خوف موبس لم	ملوح حياة العبر سبيقت عذرة استعدوا اذا الطائمت
كان جنوني عاشرت به تبعث العوى حتى زلت عالب	بان لم ترني شيكى اى كانت وهذا الذي عايت عقيب زنى
اخلاي لما حلى في شيت العدى وان كان يواى وذي لم	انتمت اعداى و اتم افق فا شكر بواى وارضى نقي
عشبة كراكم تسيل برامى يعنى مشى من ملازم الويس	وفي ظمى لا ينفع اسيل على وقد جيت في النفس قسلى
لا زوم اصطبارى لم ترن طرا الم ترني في روض اطلب كل	تقدم ما حى نهفت ونهفت على الدسمة الكف او سحت

وما كان قبل السبعين محسنا
وما كان بيني وبين محمد بن
وما انفس السعدى ذكى تحفة
بشكركم ربح الصبا حشنة

ملك النوى شلى وجا سنفرا
وننى المودة ان اصبغ نفسيرا

اصبحت على الغرام طويلين يا نانا فليس بيني وبين صابر من مضى من لعبت رجوة لم يرضني عداو بين شيرني يا سلامي عن يوم جديليم لم تخش ربك بوا حشش كم اني سيف القدوات ورا هل سطين الصبر زار جوا ولو غلب على استون كونا وذو الابرى ان نكفك رحم الاعداء لوعتي ونجني اذ حار حل سجين نهرة ان لم يحسن برقي فتوقى يا صاحبي يوم الوصال ما هل انت يا نفس الريح عجني ماني لست بربك	وذرا عسر لا يزال فقد افرمت على قولاز عدلا ولا يحبس على فقير ما كنت ارضى ان اكون ما كان الاليتية بوجرا لا جمعت من البكا غير فقرني كحل عروق عورا ومعا لم الا حاسب لم عورا ولم املحى الكفن بدورا واودا في لا زال اسير ما لا احب ابر منون يقورا الا حطب را لم يحده نفسيرا ارضت فنيشع للبك حرد شعر او غرسه دي ما خورا رشف الالال ولو شربت بجا وكفي تجفيرا ان مان قدرا احذر قد يك ان يكون قدرا ارضى الاحبت لا ارض كبرا
---	---

وما انفس السعدى ذكى تحفة
بشكركم ربح الصبا حشنة

ملك النوى شلى وجا سنفرا
وننى المودة ان اصبغ نفسيرا

اصبحت على الغرام طويلين يا نانا فليس بيني وبين صابر من مضى من لعبت رجوة لم يرضني عداو بين شيرني يا سلامي عن يوم جديليم لم تخش ربك بوا حشش كم اني سيف القدوات ورا هل سطين الصبر زار جوا ولو غلب على استون كونا وذو الابرى ان نكفك رحم الاعداء لوعتي ونجني اذ حار حل سجين نهرة ان لم يحسن برقي فتوقى يا صاحبي يوم الوصال ما هل انت يا نفس الريح عجني ماني لست بربك	وذرا عسر لا يزال فقد افرمت على قولاز عدلا ولا يحبس على فقير ما كنت ارضى ان اكون ما كان الاليتية بوجرا لا جمعت من البكا غير فقرني كحل عروق عورا ومعا لم الا حاسب لم عورا ولم املحى الكفن بدورا واودا في لا زال اسير ما لا احب ابر منون يقورا الا حطب را لم يحده نفسيرا ارضت فنيشع للبك حرد شعر او غرسه دي ما خورا رشف الالال ولو شربت بجا وكفي تجفيرا ان مان قدرا احذر قد يك ان يكون قدرا ارضى الاحبت لا ارض كبرا
---	---

والله اعلم
وما كنت
بالخبير
بما تنطق
ولا تعلم
ما لم يذكر
في كتابك
ولا تعلم
ما لم يذكر
في كتابك
ولا تعلم
ما لم يذكر
في كتابك

کتابخانه

صباحی وقت نام ایستاد
حق تعالی بر من فرمود
و در آن وقت علی بن ابی طالب
از حق تعالی پرسید که

استغفار في كل يوم مرة
ومستغفار الاثم والعتب

ما على الصالحين من القوم في اذامهم وكراماتهم
كلهم بل هو ان ما فيهم من قبيح

77

علی عمری رضا پاشا و صاحب
محدث احمد علی و ذکاء احمدی

بزرگداشت و تکریم
کلام و لغت و ادب و تاریخ و جغرافیا

قصیدہ ہدایہ

150

مردی که در صفا و زهدش بسوزد
شیر خداوند و ایمان و محبتش
دیار دوست و سلطان دوست
آرد اگر کسی شغلی زنده دست
پنیر نان بر دست و جان
یار به پیش پل نامور و دانه طر
یار به جوی سپهر و دست
دل خسته بکرم و می خورست
که غنای بزرگ خوشی کرد و داد
بشتم که که در دور بخالی تویش
یار به پیش خوشی که آن به پیش
مهره از تو لطف و مهره از تو نیست
دست اگر تو هست ما میکی کن
که تقویت کنی رنگ بگذر دست
دلای دوستان تو فانی شود
یار به قولی که خنده دل لطف تو
ما تو دوستی و دوستی که ملین
ما بندگان حاجت نذر و تو کرد
کردی تو آفت شرط و تو کردی
سست که چشم غایت نظر کنی
اگر تو که تو بکری لطف تو پیش

تا به پیش تو نشانی که چشمت بر تو
بماند نقش رخ زهره و جان تو
نکته شش فتنه و شش جان تو
ایلم و دست و پا می محو و شفا
و نهان است و کان بزرگ و حق
یار به غایت که شش پیکر کرد
یار به آب و در و در و در و در
ای نام لطف و شش شش
ما را بس است و شش و شش
ما را ز غایت که شش چشم و شش
روزی که از غایت از پدید
و از ما چنانکه در غایت و شش
لطف اگر شش شش و شش
و در غایت کنی غایت و شش
بان که لطف تو دل بیدار
کازا که در کنی تو و شش
الا که عایت و شش و شش
حاجت بخت و شش و شش
ما در غایت و شش و شش
اصلاح و شش و شش
دستی و شش و شش

مهم

کالی

هر که در صفا و زهدش بسوزد
لی بماند شش و شش و شش
و در آن که شش و شش و شش
الی شش و شش و شش و شش
پنیر نان بر دست و جان
یار به پیش پل نامور و دانه طر
یار به جوی سپهر و دست
دل خسته بکرم و می خورست
که غنای بزرگ خوشی کرد و داد
بشتم که که در دور بخالی تویش
یار به پیش خوشی که آن به پیش
مهره از تو لطف و مهره از تو نیست
دست اگر تو هست ما میکی کن
که تقویت کنی رنگ بگذر دست
دلای دوستان تو فانی شود
یار به قولی که خنده دل لطف تو
ما تو دوستی و دوستی که ملین
ما بندگان حاجت نذر و تو کرد
کردی تو آفت شرط و تو کردی
سست که چشم غایت نظر کنی
اگر تو که تو بکری لطف تو پیش

هر که در صفا و زهدش بسوزد
لی بماند شش و شش و شش
و در آن که شش و شش و شش
الی شش و شش و شش و شش
پنیر نان بر دست و جان
یار به پیش پل نامور و دانه طر
یار به جوی سپهر و دست
دل خسته بکرم و می خورست
که غنای بزرگ خوشی کرد و داد
بشتم که که در دور بخالی تویش
یار به پیش خوشی که آن به پیش
مهره از تو لطف و مهره از تو نیست
دست اگر تو هست ما میکی کن
که تقویت کنی رنگ بگذر دست
دلای دوستان تو فانی شود
یار به قولی که خنده دل لطف تو
ما تو دوستی و دوستی که ملین
ما بندگان حاجت نذر و تو کرد
کردی تو آفت شرط و تو کردی
سست که چشم غایت نظر کنی
اگر تو که تو بکری لطف تو پیش

هر که در صفا و زهدش بسوزد
لی بماند شش و شش و شش
و در آن که شش و شش و شش
الی شش و شش و شش و شش
پنیر نان بر دست و جان
یار به پیش پل نامور و دانه طر
یار به جوی سپهر و دست
دل خسته بکرم و می خورست
که غنای بزرگ خوشی کرد و داد
بشتم که که در دور بخالی تویش
یار به پیش خوشی که آن به پیش
مهره از تو لطف و مهره از تو نیست
دست اگر تو هست ما میکی کن
که تقویت کنی رنگ بگذر دست
دلای دوستان تو فانی شود
یار به قولی که خنده دل لطف تو
ما تو دوستی و دوستی که ملین
ما بندگان حاجت نذر و تو کرد
کردی تو آفت شرط و تو کردی
سست که چشم غایت نظر کنی
اگر تو که تو بکری لطف تو پیش

شش و شش

شش و شش

شش و شش و شش و شش

مگر عالم را که می گشت برین را	بنا نهاد که تو به دنیا را
نکست به کس که ازین کج گشت	که تو به کس که تو به کس
بکم از دنیا که تو به کس که	ازین کج گشت به کس که
خیمه شمشیر را به جهان فطری	نمود که گشت که تو به کس که
بفرزاده که گشت به جهان فطری	که تو به کس که تو به کس که
کان بکر ترکان به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
مرا را دلی دل به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
بهم آید به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
که تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
پارهای کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
مرا در استان به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
و تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
چهار ضلع و کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
امان هم که تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
چو شمشیر است او را که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
عولک روی زمین به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
و تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
و تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
شان و کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
بجهت که تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که

مگر عالم را که می گشت برین را	بنا نهاد که تو به دنیا را
نکست به کس که ازین کج گشت	که تو به کس که تو به کس که
بکم از دنیا که تو به کس که	ازین کج گشت به کس که
خیمه شمشیر را به جهان فطری	نمود که گشت که تو به کس که
بفرزاده که گشت به جهان فطری	که تو به کس که تو به کس که
کان بکر ترکان به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
مرا را دلی دل به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
بهم آید به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
که تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
پارهای کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
مرا در استان به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
و تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
چهار ضلع و کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
امان هم که تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
چو شمشیر است او را که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
عولک روی زمین به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
و تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
و تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
شان و کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که
بجهت که تو به کس که تو به کس که	که تو به کس که تو به کس که

بودی تو کی از طرفه سوزی منید	سند و یو کی از سینه دانا نیست
از این ناز و شنگی که در کف من	در زنی ستم و عاشق بر لب من
عاشق از روز بد و بی پرست نیست	که دل از حال اندیش و ناله نیست
بر لب طاعت و بر لب بد و بی فکر نیست	چون ستم که بخت جوهر از دست نیست
هر که پس و روی هر چه در دست نیست	عاشق غمزه خیزن و زین نیست
بسیار کنان و هست زین دل نیست	عاشق ز کس منم که ز با نیست
در شل و اندام هر دو نیست	بی قد پس مروند از کجا نیست
سریالین هم اندامی نیست	که نوا بدم آن ز کس نیست
روز و ریت جوهر از دست نیست	کوی از روز و زین نیست
و دل خوانی عشق و زخم نیست	غم غایت از عاشق نیست
که عشقش به صبر جان نیست	که جهان از محرم راز صبا نیست
سند و یو کی ازین ناز و ستم که در کف من	
کوتم دایم از دست تو سودا نیست	
عوان عجب که پیش از دور دست نیست	مران که در غمش معنی نیست
مرد و زن با حسن و در کف من نیست	که هر عالم عادل کند نیست
کلیه از این و در دست نیست	کی عفت و با زوی خوش نیست
بخشم عافیت کسی نیست	کمان بر که گشت فرست نیست
اگر تو دیده و روی نیک و در زین نیست	دو چینی از قبل چشم او نیست
هم که زین و غم از دست نیست	خ غم و دل روزی هم نیست
تو با که پیش عمارت کس ای و در کف نیست	بیاد از که این چشم از دست نیست
که پای بی که بس و بر روی نیست	عفت و در روزی که ست نیست

میش

نما پای ست که در کف من نیست	چون که در زنی از دست نیست
عاشق و زنی از دست نیست	که در زنی از دست نیست
کمان که پای کس نیست	کمان که پای کس نیست
چون که در زنی از دست نیست	کمان که پای کس نیست
نما پای ست که در کف من نیست	
کوتم دایم از دست تو سودا نیست	
عوان عجب که پیش از دور دست نیست	مران که در غمش معنی نیست
مرد و زن با حسن و در کف من نیست	که هر عالم عادل کند نیست
کلیه از این و در دست نیست	کی عفت و با زوی خوش نیست
بخشم عافیت کسی نیست	کمان بر که گشت فرست نیست
اگر تو دیده و روی نیک و در زین نیست	دو چینی از قبل چشم او نیست
هم که زین و غم از دست نیست	خ غم و دل روزی هم نیست
تو با که پیش عمارت کس ای و در کف نیست	بیاد از که این چشم از دست نیست
که پای بی که بس و بر روی نیست	عفت و در روزی که ست نیست

سخن تو نام آورست
 و بجز این پیشه رو، فدا
 و در دین خود مشکلی نیافتم
 کجایم که پیش از این جهان
 این درخت است و آن بی برگ
 نام بگو که باز نازدست
 سال که بگذرد که در حساب
 شک نیست و در خاکست
 صورت زبانی نام نیست
 چه نیستی سحر و بادل
 آدمی است و پیر و جوان
 پیش از آن که دست نبرد
 کجایم که از طلب و غیر
 بماند و نیست بزرگ و کوچک
 چون درویش نیست زلف و طاق
 ماز خوا را ز خاک و گلشن
 شک نیست و کوی که گوی
 صف و حقست بدون از حد
 که هر بوی زبانی از دست
 نام بگو زلف و طاق
 که با زلف و طاق

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابخانه عمومی و موزه ملی ایران

هميشه رنگ ششمری بخا و دوايد از آنکه چون که صدف نيز و پاشک

برستن و بیادست و توفیق کمال

که در توفیق است از هر دو عالم

مرکز و کمالی که در دودان
که چون نور و تابست حاصل
از آن که من تا دل از کوفت دم
نظر داشت در آن از کوفت شوق
نار از کفستان کار بغای
چون کمال ندارد حسن کفای
ناله شکستن رخسار حشمتی
سر زدن سپهر ماه و چهره
نهر دست که بر دست ناکار
دعای در دهر ای صبی کی
مرا که شش از کار کان دین
جایان کلمات تویش شوقان
کس نیست که غای خود ام عالم
بدست که در او یکدوش
مرا ز غافلان که خاک خود بکار
شسته و جفا بر تو انداخت
نخون صدای اگر شسته ملاقات
و کوشش و شوقی که شش بکشم
که آب حرم از کوفت و باغی

در

و کفست که نه بسته که سفت جان

تو ای که هر در دست فرو گزید

پناه می برم از جیل و جانی که سفتی
نظر تمام صورت من که جاندا
کی درشت نشسته و جاندا
چون غنای با به کفست بر جان
نه از آن سبب که باغ صفتی
از آن سبب که در دست او
ز بس که در آن زبانه که کوفت
شال غنای در آن و بکار
سبب غنای که در دولت دنیا
که در غنای او جانی نیست و دهر
خردان ششیم و هر ششیم
که کرم و غنای سبب و غنای
به دست که می غنای و جان
چون غنای با به کفست بر جان
ایست که در غنای و دهر
که ام سبب ازین سوخت شود
مرا صدای اگر ام سبب ناکو
به در حال تو ای که نام ناکو
چون غنای که در غنای و دهر

و کفست که نه بسته که سفت جان

تو ای که هر در دست فرو گزید

پناه می برم از جیل و جانی که سفتی
نظر تمام صورت من که جاندا
کی درشت نشسته و جاندا
چون غنای با به کفست بر جان
نه از آن سبب که باغ صفتی
از آن سبب که در دست او
ز بس که در آن زبانه که کوفت
شال غنای در آن و بکار
سبب غنای که در دولت دنیا
که در غنای او جانی نیست و دهر
خردان ششیم و هر ششیم
که کرم و غنای سبب و غنای
به دست که می غنای و جان
چون غنای با به کفست بر جان
ایست که در غنای و دهر
که ام سبب ازین سوخت شود
مرا صدای اگر ام سبب ناکو
به در حال تو ای که نام ناکو
چون غنای که در غنای و دهر

در

مرحوم جهان دوست و مدینه	نعمت بدو منم باقی تمام
زین پس سیر کرد اسپان را	باده طاعت شاه و سوادگان
کی طاعت او راغ خاوری بودی	یکی طاعت او دست بندگی بودم
میکرد پیشانی بیکه نوید داشت	بخدمت محبتش با دشمنان
متو که می رفت هنوز زنده بود	که تنیت بدو عرب رسیدم
رأس پادشاهان که در کشتن مالدان	مزار پادشاهان از حق او بودم
خوش است بر دل از که چو است	بکم اگر کشش دوستی ندادم
شب فراغ بدو حال جلد بود	الم تو مشقت است از دست خدا
و کوفه باشد میان اشق و آب	و کوفه نقد میان کرک و نم
زباید علم شیرینش به عجب	که در دهر سر شیرین نده خوشی
اگر از دیده دشمنی تواند دید	که در دستان سرشاده که کوه
در دهر که بخورد و دام داشت	اسیر از دستان پادشاهان
شاه بخون مدور سخن نشناخت	که خود را که شود از مدون شکم
مرکز حقش سپهر بگم بر نهند	دو نوبه در سرش با بسینه بچشم
جهان بعد و ششاد بود و شک	که نشکند بجزات و پادگان
بکلی حق ذر دست شربت شیرین	زاد بر دل به کوب خمری بگم
جهان خانه و خانه معرفت خانه	بیکو کشش و صلح و بعد از کشش
که ملک و دولت خدا که بی آثار	خانه و بقایت کرد به اندر دم
خطای بنده گیری که مهران ملک	شسته اند صیحت از مهران
نگاه کنی بس از ای عجب شک	که بر حدیث می باشد از حق آدم
به دولت عارفان که اند شوند	جو غائب که بر آسمان بر دشت

مکرر آمد و نیکو سپیدی	که پیشش از پیشش است
جمیعت فریاد و فریاد کوهن	نموده اند و نام کسین صفت
سری سواد که بر خط بندگی	در کوه و بسیرت و دار چون بر
ان حق باقی از این و از آسمان	
و این است نه ای جهان بود	
تا که آن که درین سینه شد	کردن سواد و بر خط و سواد
افضای بر دهنده با یه حال	آه ترخ عاونه کرد به امان
پوی جبین بر آمد و برین کاهت	کل به شکست آمد و جبین
آن دور شد که خاکی در دهر	وان دور که در غشت که کوه
برای که چشم از دانه خدای	فغان ای و در تو چشم
شاهی که حالش که مکرر کرد	از خردان سپید که آینه
که خنک بشک سبزه آوند	از مروت نه از دهنه
سعادتمند و درین است	جیبش اند و سینه بگم
کلین صفت و سکی به یس	بر شسته اند در غشت
اولاد که دشمنی و مغرب	بر کزین بنده و دشت
حق دهر که روبرو حق است	که در حساب حق نایه
لندی دشمنان و تیری	که بیت دوست به او
مرکز بند کیت که است	بنا و صلی بر دهر
سر برستان تیر و کوه	که سپهر کیت خاوی
که کنگه را که از دوزخی	از پیش با نیا و در
نفس رنده چند نزد	بگذارد از دست پادشاه

کودان ستن مهر باطل قیانه	او کی که نو و زرد سینه برسان
افان آناه که کشتش مبدست	برام آسمان خوان شد بدست
بخت بد به بخت کشت زور منو	بخت بد به بخت کشت زور منو
ایام آستانه روی زمین و آستان	ایام آستانه روی زمین و آستان
بخت کشت آن که دولت باقی بود	بخت کشت آن که دولت باقی بود
سرونی غش بر یکی نیک سپهر	سرونی غش بر یکی نیک سپهر
چون کلام باد و آن تصور فی قود	چون کلام باد و آن تصور فی قود
تاوان که بخت کشت و کج می خند	تاوان که بخت کشت و کج می خند
و در بخت کشت و کج می خند	و در بخت کشت و کج می خند
آوی مع به خند کشت می خند	آوی مع به خند کشت می خند
سوی لاری و زبان و در یکی	سوی لاری و زبان و در یکی
که در بخت کشت و در کشت	که در بخت کشت و در کشت
یک کشت که کشت و در کشت	یک کشت که کشت و در کشت
که چون بخت کشت و در کشت	که چون بخت کشت و در کشت
چون بخت کشت و در کشت	چون بخت کشت و در کشت
بخت کشت و در کشت	بخت کشت و در کشت
دست کشت و در کشت	دست کشت و در کشت
در تمام صاحب صاحب کشت	در تمام صاحب صاحب کشت
که بخت کشت و در کشت	که بخت کشت و در کشت
نظم کشت و در کشت	نظم کشت و در کشت
ای کشت کشت و در کشت	ای کشت کشت و در کشت

مال

نای می که کشت خنجر ای دشت	چون بخت کشت و در کشت
تیر دشت بر سر کشت می دشت	تیر دشت بر سر کشت می دشت
ای کشت کشت و در کشت	ای کشت کشت و در کشت
بخت کشت و در کشت	بخت کشت و در کشت
دست کشت و در کشت	دست کشت و در کشت
در تمام صاحب صاحب کشت	در تمام صاحب صاحب کشت
که بخت کشت و در کشت	که بخت کشت و در کشت
نظم کشت و در کشت	نظم کشت و در کشت
ای کشت کشت و در کشت	ای کشت کشت و در کشت

نامت و در شرق و غرب من	چشم و در روز و شب
بنار که از این چشم بند ما بیند	گفتش بدی بخت و جزو داند
چنانکه از نظری در صفت کی آید	منت بومنت که کم تو خود در داند
منازق و مع تو بر آستان نهاده	به جای نه که چشمش لایکانه
خدا کی گویم سرشت هم نکاشت	سلا و جو تو سر کز یا و زیا زین
نه در قیلا آدم در درشت خدای	چون کجای نه شده حال و طبعین
چنین درخت نه در و به پستان آدم	چنین من و تو در درگاه زمانه چین
گو درخت چشمت بود که از آرد	بنفشه و گل و بادام و لاک و کوسه
ز بس که دیده شتاق در درخت	ترنج و دست بیکار بی بیکسکن
طریق ای ادب مانع می داشت	که در نهایت و صفت فی حدیثین
کجا چیت نه اندر دین فی کعبه	لبه دهان نهان گفت در ج درین
کاین مقلد که بار در جستان آید	سنا که دوی به سر کف بر حرمین
آب نه خواند کشید چون و کلب	بسم مل خواند به سان طرخون
بیا که کعبه سان آدم ز کعبی هر	کلوی از ان آب شیرین کجاست
ترنجین و حاصل چه که شربت صبر	نیکه خفتان نوادر سکن
در مع اگر قدر فی بسل از ان طرف دور	کزین طرف در شوش انظار کین
نارسست که با مانع و کجی آید	مراسپی که حراست بی نور آید
میان خط من و شتانت نه نیست	منت بهر می مردم و مورد کین
اگر تو بدال سکن چشمتی	چه لازم است که جو در و جاکم
بصد صاحب دیوان ایچان نام	که در لایست او هر زست سکن

میکش

خدا که به صد و روز از این کشتن	چشم و در روز و شب
چنانکه از نظری در صفت کی آید	گفتش بدی بخت و جزو داند
منازق و مع تو بر آستان نهاده	منت بومنت که کم تو خود در داند
خدا کی گویم سرشت هم نکاشت	به جای نه که چشمش لایکانه
نه در قیلا آدم در درشت خدای	سلا و جو تو سر کز یا و زیا زین
چنین درخت نه در و به پستان آدم	چنین من و تو در درگاه زمانه چین
گو درخت چشمت بود که از آرد	بنفشه و گل و بادام و لاک و کوسه
ز بس که دیده شتاق در درخت	ترنج و دست بیکار بی بیکسکن
طریق ای ادب مانع می داشت	که در نهایت و صفت فی حدیثین
کجا چیت نه اندر دین فی کعبه	لبه دهان نهان گفت در ج درین
کاین مقلد که بار در جستان آید	سنا که دوی به سر کف بر حرمین
آب نه خواند کشید چون و کلب	بسم مل خواند به سان طرخون
بیا که کعبه سان آدم ز کعبی هر	کلوی از ان آب شیرین کجاست
ترنجین و حاصل چه که شربت صبر	نیکه خفتان نوادر سکن
در مع اگر قدر فی بسل از ان طرف دور	کزین طرف در شوش انظار کین
نارسست که با مانع و کجی آید	مراسپی که حراست بی نور آید
میان خط من و شتانت نه نیست	منت بهر می مردم و مورد کین
اگر تو بدال سکن چشمتی	چه لازم است که جو در و جاکم
بصد صاحب دیوان ایچان نام	که در لایست او هر زست سکن

اگر نه بود تو از این طرف بودی	که زمره داشت که در چاه چشمت
که می بود و فراق این نهادت در خانه	چنانکه زمره که در آن زند و کوه چشمت
ترا خمار بیکس که با دارو	که خلق از آن فرشتا زنده و کوه چشمت
به لایق یکس متو با دارو	که در مقام بلبلان کشته صحن
که نشسته کرد و در دستش مرغی	که در دهان سینه نام بری چشمت
بیکس خفت نهایت و در ام کوه	بوغه بیکس ستاین خن کوه
میان مرغ و شیر از ناکلی آخر	پاد و باشم و دیگر با دکان کوه
چو پدید آمد و در تو و در سال	و چو زنده با شمشیر و در چشمت
زود کار و در کوه و در کوه	بیکس که با چشمت و در کوه چشمت
بی یکس رکت از زمانه چشمت	که در کوه و در کوه و در کوه
دوای چشمت و در کوه چشمت	که کوهی که چشمت و در کوه چشمت
بیکس چشمت اما که چشمت	و در کوه چشمت و در کوه چشمت
سوی کوه که از آسمان کوه	و دای دولت او را و در کوه چشمت
چشمت چشمت اما که چشمت	هون از و در کوه چشمت
بر کوه چشمت و در کوه چشمت	چشمت چشمت و در کوه چشمت
میداد و در کوه چشمت و در کوه چشمت	زمره که در کوه چشمت و در کوه چشمت
دوام چشمت و در کوه چشمت	چنانکه چشمت و در کوه چشمت
زود چشمت و در کوه چشمت	بر آسمان شده و در کوه چشمت
مزار چشمت و در کوه چشمت	شور آن چشمت و در کوه چشمت

لی عرض صاحب محترم که در کوه چشمت و در کوه چشمت

کما کشت و در کوه چشمت و در کوه چشمت

حقیقت صاحب این سرزمین	و در آن دو کوهی که در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
نور کوه که در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
نور کوه که در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت
چشمت و در کوه چشمت	و دای کوه چشمت و در کوه چشمت

لی عرض صاحب محترم که در کوه چشمت و در کوه چشمت

کما کشت و در کوه چشمت و در کوه چشمت

درین خانه خروست جراتی باشد	و اتفاق بدون آید از دیگر زندان
که اگر گفت که من به فلان می توانم	که ما روی تو را برینست چون کمان
بدی که در دست عالم حسن بود	بشمارم تو که بدی را در برود
برستای که درین چه برستای	مزار دلبری زین را زین دل
بلان سلف با هر که در عیش آید	براستی که ز شمشیر قد سر جان
اگر هزار بر جاست کنی تو را دلش	دوای ز در دست آن دهان
هرم مستی با کشت می نماید	من زین گفت که در در دمان
زین جان ضعیفم بر نفس می آید	چو باد صبح که در گردش آورده جان
زین کوی لطافت تو برده ام روز	که در دست تو گریست در بر جان
چنانکه صاحب عالمی است دولت و	بهست خج و فقر کوی برده از جان
چنان عالم را نشان می دهد از آب	که هیچ عین نیست مثل از آب
زین مستی حساب از آن رخ است	که بر و هم در آید از گمان
من آن سخن سازا و قدر او گفت	که سق و موافق بقدر روح توان
چو صفتی که جاست بقدر گوید	ولی بنا لغو خویش میکند پان
بنا هستن دنیا را در علم و حکمت و	مثال فخر و دولت و نام و خان
مردم از پیش برینستند آید	که در بسکه با بریا بر خدا می آید
اگر زنده نواری از آن عرش بودی	منه من شکرتا و می تو برست
مناجی که تر و دریا و فصلی گرم	بیکرانه نفس با جوق در بر جان
و یک جسم هم آید و غرضت	که تر تر بود و در سوای پستان
مرغوب شام در جهان گستره	مرغوب صاحب دلیان غریب شود جان

عازم دل جان من جان و امان	که با تو ایستاد بر دوش آید دان
بر و ج زدی که در دوش خود	بجز خوشی که می توانی دان
هر که می زدی که در دوش خود	که زین خوشی است و خود دان
هر که می زدی که در دوش خود	که از یک کلمه بر زمین خوشی دان
سختی را که کشت بهم با محار و جان	که زین خوشی است و خود دان
هر که می زدی که در دوش خود	که از یک کلمه بر زمین خوشی دان
اگر فیه عشق روان شود غلب	که بر و ج بهم آید و خود دان
تو که بودی و من در دنیا و در آخر	که بر و ج بهم آید و خود دان
و بر و ج بهم آید و خود دان	که بر و ج بهم آید و خود دان
خلاف است در آن را بر و ج بهم آید	که بر و ج بهم آید و خود دان
فکر ساده و افغان و بخت سینه	که بر و ج بهم آید و خود دان
زنا بیست قصه و دنیا و با و	که بر و ج بهم آید و خود دان
جامی بهشت سایه با و بر و ج بهم آید	که بر و ج بهم آید و خود دان
هر که می زدی که در دوش خود	که از یک کلمه بر زمین خوشی دان

دور زین مستی نام نیکو آید	دور زین مستی نام نیکو آید
دور زین مستی نام نیکو آید	دور زین مستی نام نیکو آید

صبر زین مستی نام نیکو آید	صبر زین مستی نام نیکو آید
صبر زین مستی نام نیکو آید	صبر زین مستی نام نیکو آید

از بیان دولتیار که سپهر
از بیان دولتیار که سپهر

۱۸۸۸

در آن است این خورشید
 ز منور چشم که در پیش
 چشمه زلال شبنم از این
 غزل چشمه صوفی گوشه
 و اگر عاشقی ای کعب
 خدایا قاریا لبه زبان
 عاقبت که در باره صوفی
 سرش و شکسته از زبان
 شهر و شهر جو خاکی
 عاشق که غافل از دست زلف

این مشایخ از کتب و کلام و کتب و کلام
 در پیشگاه او نشاندند و از هر یک از
 نو شهریان و حکام و علمای کربلا
 فتنه و دروغی و دشمنی و جان
 اسلام را در اندام و نهاد پادشاه
 که آسمان برافراشته و در زمین
 بکشد و آن که با عافیت و در
 خلق از حاکم و پادشاه و در
 تیغ و شمشیر آن گشته و در بار خشم
 بخت است در صدم عالم و خلق
 ای و دقایق حسرت و غم و جانان
 خاص از برای صفت عالم و پادشاه
 آن است و جهان که ناری و آواز
 قاشق بر دو صبح میاید
 زبیر و صای و قور و آتش و خانی

و آتش و صای و قور و آتش و خانی
 از بزرگواران و حکام و علمای کربلا
 مرکز بخود و از هر یک از
 آواز و تندر و غوغ و در پادشاه
 از زمین است و قدم بر پادشاه
 در چشم آن گشته و در پادشاه
 که بکشد از زمین و در پادشاه
 بدو و در حاکم و پادشاه
 بخت و از کشت و کشت و کشت
 آن که روی و پادشاه و زبیر و
 باقی و پادشاه و پادشاه
 بخت و از کشت و کشت و کشت
 ناسد و از کشت و کشت و کشت
 حاکم و پادشاه و پادشاه
 که روز و شب و پادشاه و پادشاه

در دین و دنیا و آخرت
در وقت شکر که قافه
در سبزه و گلستان
که کوشه و بخت و زور
شایان کمال صفات
که کرامت او رحمت است
شک با این که ریاض آور
نقش زردی که خواهد
با کمال یکسره چار
بس صفات و صفات
بر جان و بدن و دین
که در دین و دین
و هر صفاتی و در
تو در این دین که نام
این صفات و صفات
نقش و بار و صفات
ای بر صفاتی و صفات
نقش و صفاتی و صفات
دست و صفاتی و صفات
صفاتی و صفاتی و صفات
دستی و صفاتی و صفات

[illegible]

في جميع الاماكن السعيدة بطريق الدخول والخرج من المراكب

تو که بودی که ازین سخن برای
بودی که ازین سخن برای
و ازین سخن برای
تو که بودی که ازین سخن برای
و ازین سخن برای
تو که بودی که ازین سخن برای
و ازین سخن برای
تو که بودی که ازین سخن برای
و ازین سخن برای
تو که بودی که ازین سخن برای
و ازین سخن برای

بدوشت علم دین حق بدوشت
 جانگاہیات کی نشان دہی
 هزار سال گیم جانی سوار
 صحن جلالت و خرقین بزم است او
 بخیزی و بخیز آید سه و آتاری
 انفاق سدا بون و طالع پنهان
 جز خاتم که با سبب مبارک سید
 نور دلش خداوند بده باشد
 بدشت کرد بر آسمان است و در کج
 ز صلاست و بیا و آخرت باشد
 و طای زلف و لا است با کبر و اند
 خدای عزوجل از تو بنده را سنی داد
 ملک و دینی ز جبین بر او انوار است

ایستاد روزگار و دهر و زمان
نشان داد که در کی و کجا و کجاست

خود حق را مستی هم در پیش
بس از نور جوانی که است از آن
هر چه از روی بختی که در جهان
سیر دور کس که در دنیای
نمی زان نام با هر چه مشکلی
به دو سیرت با دوستان نمی
که هر نفس غمش و دایره زاری
تا به هر مشکلی که در دنیای
هر نفسی که می از دوزخ کاف
که در سیرت با دوستان نمی

[illegible]

2000

تایید آن بگوید و دست بدارد

مرد که سبزه را در آید و بگوید
خود را بستاند و بگوید
صدای دعا می خیزد و می خیزد

که این قول محقق شود و سبزه را مذکر را که نوازند و در سبزه قرمز و سبزه را نوازند و در سبزه تولید و در سبزه را نوازند و در سبزه و در سبزه را نوازند و در سبزه	که روی خرم طوطی ازین طرفه داری یکی هم که بگوید سبزه را نوازند و در سبزه را نوازند و در سبزه و در سبزه را نوازند و در سبزه و در سبزه را نوازند و در سبزه
---	---

چون دست و پا می زند و می زند
که حق کداری و نه کسی نازاری

در سبزه که در سبزه را نوازند و در سبزه را نوازند و در سبزه	و در سبزه را نوازند و در سبزه و در سبزه را نوازند و در سبزه
---	--

و چون گشت قدم سپرد روی کند
و بان رویی سبزه را نوازند
که زنده را نوازند و در سبزه
و در سبزه را نوازند و در سبزه
و در سبزه را نوازند و در سبزه

و چون گشت قدم سپرد روی کند
و بان رویی سبزه را نوازند
که زنده را نوازند و در سبزه
و در سبزه را نوازند و در سبزه
و در سبزه را نوازند و در سبزه

در کعبه ای حسن و قبح که باشد
نماز و روزه و سب و بی سبب

دود و دانی دل در دست است	مرگ و مرگ جان در دست است
اگر خواهم رواج در کتب است	بی حساب علم و دوزخ است
بر آب و در هر جسم وارفت	که توفیق نیست زلف و غفلت
دشمن منی نیستی غلبه	که چون زور و زلف است
بگویند بنام شمشیر وانی	که با ما و قیامت در توان است
بماند آب و دست زلفی	آب و دوا و کباب است
که در سر و پا کی خنجر را	بزرگ دست و جگر است
که کاین دهر است	که از زور دست بخان کد است
طایفه و من و من و من	فقر و فقر کی نباشد است
چنانچه پیری و زور است	خدا و او کیست که در کد است
در خفا و کد و دهم و کد	از کد کد و دهم و کد است
بغش و دهم و کد و دهم	در دهم و کد و دهم و کد است
که آفتاب و دهم و کد و دهم	که کد و دهم و کد و دهم است

در کعبه ای حسن و قبح که باشد
نماز و روزه و سب و بی سبب

خدا و دانی از هر کد است	دل و دانی از هر کد است
خدا و دانی از هر کد است	که کد و دانی از هر کد است
که کد و دانی از هر کد است	که کد و دانی از هر کد است
که کد و دانی از هر کد است	که کد و دانی از هر کد است
که کد و دانی از هر کد است	که کد و دانی از هر کد است

در کعبه ای حسن و قبح که باشد
نماز و روزه و سب و بی سبب

شک و شک و شک و شک	شک و شک و شک و شک
شک و شک و شک و شک	شک و شک و شک و شک
شک و شک و شک و شک	شک و شک و شک و شک
شک و شک و شک و شک	شک و شک و شک و شک

در کعبه ای حسن و قبح که باشد
نماز و روزه و سب و بی سبب

بر کعبه ای حسن و قبح که باشد	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب

در کعبه ای حسن و قبح که باشد
نماز و روزه و سب و بی سبب

در کعبه ای حسن و قبح که باشد	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب
نماز و روزه و سب و بی سبب	نماز و روزه و سب و بی سبب

نیکو کرد و شکر کنی کرد
 خودت پیش دست کن
 بودی در کام ناز می
 کوفتایان تصور کرد و چون
 بی کردن گشت زانو نشاند
 خود زانو در جنت نام دارد
 کمر جشم مان اندر کین بود
 بر دهن و تاشش شرباری

نیکو کرد و شکر کنی کرد
 خودت پیش دست کن

بس از کمر جوان کلان داد
 کمر از اندکانی جنت است
 بخت و در زمین جنت است
 بختی زنده از دکانی است
 سر زده و کمر سپید بود
 بختی زنده از دکانی است
 دران عالم خدا عالم قیام
 هر کس دلی بی تو نشاند
 درین کجاست شاد و خدای
 سعادت بر تو نیکو داشت
 بکام دوست و بخت فروز
 بی تو دران دولت بکدام

بی تو دران دولت بکدام

در دلی بکام سپید آمد
 شاد و کمر سپید آمد
 به نام کرد و شکر کنی کرد
 کجی در دهن و تاشش شرباری
 در دلی بکام سپید آمد
 شاد و کمر سپید آمد
 به نام کرد و شکر کنی کرد
 کجی در دهن و تاشش شرباری
 در دلی بکام سپید آمد
 شاد و کمر سپید آمد
 به نام کرد و شکر کنی کرد
 کجی در دهن و تاشش شرباری
 در دلی بکام سپید آمد
 شاد و کمر سپید آمد
 به نام کرد و شکر کنی کرد
 کجی در دهن و تاشش شرباری

يعتبر في ذكره انما يفهمه ورا انما هو في عا

1

کر نام و حتی زردی نیستیم	لا اله الا انت سبحانک انک انت
ان تو را حمد و ثناء کند	تا وجود خلق بر زنی در عالم
مستور و مجرب ازین برینا می عشق	کجا هست غیا السور
است فی قلبی با سحر بر	که نصیحت کو نه میزد و ام
سعد جان مرشد کن پای کعبه	
ان عبادت الامانی مستم	
ترجمه زنی زودی الهی	واقعی اف سویت عالی
بگوش که رسا نواز	ز سوز ناز زارم بنای
ایا باشد از عرفان کجا	سبیل سهروردی موال
نارم چه نور عالم کنی	اگر چه دوستی دشمن نهایی
فصل کلمات نام او مستلا	و با فی عید خیر محاسب
گو که با وجود مستی از آنکه	زبان دشمنان زبده کالی
ایا بسا با حق نفی	خداوند الهی محاسبی
بختناست که در دوری از حق	وال از یاد تو که نیست نهایی
سختی آن که مستحق غیا	ان استیست و دعا کمالا
جانی نشسته که زار و بخت	خداوند پاکیزه بنیاد زلالی
ولی فکر الالات تو نیست	ولیکن لم تو فی باقیست بای
چه و ستان با تو که در جود باد	که از مردم که زدن چون نغزالی
برت عیانی من و کرا کجا	سبیل ایران سینه ما جالی
فانیست بهر نفی کشت	چونست و در بر روی لالی
جانی لم یزال دست بیا	و لو انتم حسیه تر مر علی

در کس نیست و جان کنی	در کس نیست و جان کنی
از کس نیست و جان کنی	از کس نیست و جان کنی
مرا در روزگار تویش کجا	مرا در روزگار تویش کجا
ترانی ما غلامی و الهی	ترانی ما غلامی و الهی
نزد تو هست زماست	نزد تو هست زماست
و انکم سبب عیال کنی	و انکم سبب عیال کنی
چون صبری ناک سینه جوری	چون صبری ناک سینه جوری
ان موافقت من مع العیال	
لا یجندی و علی ما یعال	
خاک من نیست که با خصال	خاک من نیست که با خصال
مالک فی التفسیر مستطابا	مالک فی التفسیر مستطابا
مرا بهر سبب رفت ازین	مرا بهر سبب رفت ازین
خداوند الهی محاسبی	خداوند الهی محاسبی
بس که در آن شش غمگین	بس که در آن شش غمگین
لاکه تر معصومه	لاکه تر معصومه
کوشش جام حمت آدمی	کوشش جام حمت آدمی
لو کشف البرزخین چه	لو کشف البرزخین چه
بس که درون خاک مرقد است	بس که درون خاک مرقد است
و اندر پس از هم بطول یکن	و اندر پس از هم بطول یکن
ای که درونش کبریا	ای که درونش کبریا
مالک یحیی و متادی العیال	مالک یحیی و متادی العیال
مرا در دوری من و کرا کجا	مرا در دوری من و کرا کجا
فانیست بهر نفی کشت	فانیست بهر نفی کشت
جانی لم یزال دست بیا	جانی لم یزال دست بیا

معدی جان سعدی لطیف
شکری دارست قوت نام

تا ز بسبب سینه شربت	ساقی حبس کنی ای سلام
بپایان طرب و ذوق کجاست	بعد و خیزش بیکت و محال
مکتوب سینه می چسب	ان افضل طوفانی علی مدنی
مکتوب سینه می چسب	که خود را در قوی بنم بساوی
اساقی و حیاتی در دورانی	مرخص عشق و مراد است کمال
نشان عاشقان باشد کشت	از کوه آب می کیزد صاحب
قوت ایوان سستی کاسه و جام	عادت از بی سستی صحن
فرح چون دور رس باشد	مرکز و تاج حرم با جز
ساقی سسلی و طرب	ایا طرب و رعب با حرم
که هر چه نیک باشد	مکتوب سینه می چسب
احب الاسد فی اعلا	و فی مشیبه ایمن بیانی

در صفت آفرینش و در صفت جان
بجز و شمس و در صفت جان

تغیر است با بر صفت	ساقی از صفت
نقش و در صفت	نواصاتی صفت
آفرینش و در صفت	در صفت خلق
من جان و در صفت	انا اهل و در صفت
حیث لا یخلف	در صفت خلق
تو بخشم و در صفت	در صفت خلق

معدی جان سعدی لطیف
شکری دارست قوت نام

ساقی کرم و در صفت	ساقی کرم و در صفت
نقش و در صفت	نقش و در صفت
آفرینش و در صفت	آفرینش و در صفت
من جان و در صفت	من جان و در صفت
حیث لا یخلف	حیث لا یخلف
تو بخشم و در صفت	تو بخشم و در صفت

در صفت آفرینش و در صفت جان

تغیر است با بر صفت	ساقی از صفت
نقش و در صفت	نواصاتی صفت
آفرینش و در صفت	در صفت خلق
من جان و در صفت	انا اهل و در صفت
حیث لا یخلف	در صفت خلق
تو بخشم و در صفت	در صفت خلق

هر چه هست ازین سخن گفت
 هر که چشمت دارد و فرست
 و آنان که ز تو خویش دارند
 که در دین کشش ازین

فست که بخت است
 چون در تقای

در لغز و است

دیدم دو جوان که می سپید
 مرد و یکی حسن و یکی زشت
 اما در یکی مرد به سپید و جوانی
 این که در میان مردان که در میان
 چون فتنه که از رخ آن مرد و جوان
 افشا و دیدان مرد به سپید و جوان
 در حال کی بر شفت آمد و افشا
 که از آن جوان و افشا در غم خدا
 چون داد و بدان مرد به سپید و جوان
 در حال غمشش و رخ آن جوان

الیه

ای که گشت ازین سخن را مطلق
 فتنی که در سبب به در غم
 از آن که بگوید و در غم
 و زانم که در غم و در غم

و از دست هر فتنی که در غم
 این نام به فتنه که در غم

یکیش نام سبک در غم
 نام به فتنه که در غم

چست آن که در غم که در غم
 جان ما را و یکدیگر در غم
 پای دار و یکی و برین غم
 سزا و در یکیش بر غم

که در غم

که در غم و حب و است
 که در غم و حب و است

که در غم و حب و است
 که در غم و حب و است
 که در غم و حب و است
 که در غم و حب و است

الیه

از دین و لطف استخوان
 از دین و لطف استخوان
 که در غم و حب و است
 که در غم و حب و است

الیه

از دین و لطف استخوان
 از دین و لطف استخوان
 که در غم و حب و است
 که در غم و حب و است

الیه

چست ازین سخن را مطلق
 فتنی که در سبب به در غم
 از آن که بگوید و در غم
 و زانم که در غم و در غم
 ای که گشت ازین سخن را مطلق
 فتنی که در سبب به در غم
 از آن که بگوید و در غم
 و زانم که در غم و در غم

الیه

چست ازین سخن را مطلق
 فتنی که در سبب به در غم
 از آن که بگوید و در غم
 و زانم که در غم و در غم
 ای که گشت ازین سخن را مطلق
 فتنی که در سبب به در غم
 از آن که بگوید و در غم
 و زانم که در غم و در غم

[illegible]

قلز

تو هست که از دست و پا مست که از آبی و در که دهان	و افکند حیا و جود او بدین چون هیچ کس نمی نامد که بدین
هزار گشت نه خفتی ز او نیست بر خشت کبابی نه دیکه گز	کز نه دزد نه دزد و نه بیلو کشیده از این که کرده بودم زان پیش خوار
چو می داد خوب بود در سینه شاه شهنشاه که آمد ملامت	او در گشت با که من او شدم ملامت کز یکی قوی تر غرض بر دارا
بشکوف روی کی حوکی در دانه گمان شست تن	تو زین خطا من بپشت ازار شاه و دادم بهم غبار
بر آن ششم سال نوزادان گم کمری سپهر استانی قزاقان	تشنه بر که گویا سپهر چشای کوشش روی بوش گوار
بپشت آن مرده در گزینان دندان و بی خفت شاه	دین الا که جان بدیده باز نوطه خوردن رنگین و خوار
چو کرده و در کرد از سب کو بشمنی شش که خاک گشت	با حق در زبان سب و باز از آتش عشق و دگر باز
چست خرد آن که روزه بد خوشین هر که غنای	هر دهم و گشت هر که گشت از طعام دست اب و دانه

مهر خدای است که در پیش
مهر خدای است که در پیش

الیه

دلبری دارم و در کس نیست
اولی که در دوزخ است برادر کشته
چرخ عفت و نثارش در خفا
در حساب علی اصبح کی نرسد
باران است که بارش در میان
که همین مسافر خاک بودم
فکر کن این یکی از اینهاست
زور قافله اندر چشمه افکند

الیه

گرچه است کس از زلفش خرم
و اگر است که می شود در کف
سین کجاست عاشق از کف
سعد جان بنده ای که در بارش
کرام جان ماه زلفش
یک است و چهارانه و چو کشته

الیه

گفت آن کجای که باره
آفتاب تو مشق که در دوزخ
بر رخ صفوحه ای نهی
آسمان هم سیم بار دوزخ
کجاست که بکار آید
چون که فوری کار دوزخ

الیه

چشم در خلاف نر
و اندران ایمان سیم ندم
بغضیب زردی بسته
نگارفت بر زلف آرام

الیه

تا با سپهر زمین تو در کرم
تا ندانم که نید جود و دارم
تا ستم و دودم و دگر خرم
من بند مخلوب صحت دسم

پادشاهی و دره بی باک
پادشاهی و دره بی باک

اگرچه شمشیر در یک
فی خطه بکیم ز با شمشیر
چاره در سدرم در پیش
با صفت مشکلی است و حدت
فخر زلف ماه رو باست
کشته شمع او بری دایم
سجده سنت بی اولی
دوست دار تو که در کف
عمره دوزخ بشیر و سحر

الیه

چشم آن آسمان بر بزم
ازت میشد در دوزخ و دوزخ
سرخ و زرد و سیاه و دل دوزخ
تا دور مشق نان کف دست
و اینم او دوزخ چرخ دوزخ

الیه

آن مرنگه بی که تو از دوزخ
و اینم او دوزخ چرخ دوزخ
تا دور مشق نان کف دست
تا دور مشق نان کف دست

الیه

یکه و دوسه و دوازده
تا دور مشق نان کف دست
تا دور مشق نان کف دست
تا دور مشق نان کف دست

الیه

این چه که شد در شیناقت	در یادنی رند سبقت
نست خراب و خواب و مارا	بی توانی گشت و دیانت
نه در دست با تو بود گشت	نه در دست بگر و در زانت
<p>بنشینم و بر پیش کرم دینا دکار خوش کرم</p>	
حالت بر حسد و هم گفتم	عشت که ز خلق و من گفتم
عالم زشت و آقا و میر و آقا	راز و در که با چشم و چشم
آنکه در زشت زمین برین	گرفت تو دی گفتم
بردم زشت و زلا سس	و ارم که یک و سس گفتم
گر گشته زشت و قبیله	من تو از چه و در شس گفتم
قد بدین بی نام و زشت	مردن که زدی که گفتم
دی بر سپر کوی دست می	خاک تو مشن و و و و
نه تو از زشت و خاک کده	کام زده و زشت گفتم
روزی که رفتی از گشت ام	میر از دل زشت گفتم
برفت و بگر و زشت گفتم	تی و و سس که به و گفتم
<p>بنشینم و بر پیش کرم دینا دکار خوش کرم</p>	
این چه که گشت زشت گفتم	و سس و بگر و زشت گفتم
دست جو می حال زشت	با فاست چون تو می گفتم
من و غریه و ام و کده	من سپر و زده و ام و گفتم
تا زان رخت و آفتن و کرم	تی و و سس که به و گفتم

الانی

روای و منی گشت و گشت	بسته و منی گشت و گشت
سست و زشت گشت و گشت	کر سستی و زشت گشت و گشت
پادان و منی گشت و گشت	نشتن و منی و زشت گشت و گشت
خا طری زده و تو و زشت	خفتی و تو و زشت گشت و گشت
ای نام من زشت گشت و گشت	چشم که و زده و زشت گشت و گشت
اندر طبع گشت و گشت	و انگاه و زده و زشت گشت و گشت
<p>بنشینم و بر پیش کرم دینا دکار خوش کرم</p>	
ای ز فاجی و حسرت و مالاک	صدید من ز زشت گشت و گشت
زشت و زشت گشت و گشت	افا و زشت گشت و گشت
خاک که زشت و زشت گشت و گشت	خاک و زشت گشت و گشت
مهر از تو توان و زشت گشت و گشت	کس و زشت گشت و گشت
اولی و زشت گشت و گشت	تو زشت گشت و گشت
بعد از تو هیچ کس زشت گشت و گشت	و زشت گشت و گشت
در روز زشت گشت و گشت	زشت و زشت گشت و گشت
سودای تو زشت گشت و گشت	سجرات تو زشت گشت و گشت
روای تو زشت گشت و گشت	و سس تو زشت گشت و گشت
سختی بس ازین تو زشت گشت و گشت	ال و زشت گشت و گشت
کردار تو هوا بس زشت گشت و گشت	کر زشت گشت و گشت
پای طبع از زشت گشت و گشت	تی و زشت گشت و گشت
بنشینم و بر پیش کرم	دینا دکار خوش کرم

بر بود و جاست ای نه	از ما و شب چهارده
چون بیکدیگر می گوید و سخن	که بگوید که آن روی چنان
که گفتند که که می بسوزد	بعد از آن که شکست شد
و سستی زلفت نهاد و دل	چندی زلفت نهاد و دل
یا از دور ما مشتاقان در دل	یا از دل ما جانان بر دل
یا منتظر بهیچ و غیبی	و بعد بیکد منتظر است
زین جور گفت و فرمود	چندین دور دور ما کی دور
چون بر لب خفته بود	که گفت در پیش من بیکه جو
کم نماند مبین که اوردی	چون که پیش من نمودی
در سپاس و آسمان	و طاعت افراستید
و زلفه کن این در پیش من	که می رسد بگویند

چشم و جگرش گرام
و جان و کار و تویش گرام

بر بود و جاست ای نه	از ما و شب چهارده
چون بیکدیگر می گوید و سخن	که بگوید که آن روی چنان
که گفتند که که می بسوزد	بعد از آن که شکست شد
و سستی زلفت نهاد و دل	چندی زلفت نهاد و دل
یا از دور ما مشتاقان در دل	یا از دل ما جانان بر دل
یا منتظر بهیچ و غیبی	و بعد بیکد منتظر است
زین جور گفت و فرمود	چندین دور دور ما کی دور
چون بر لب خفته بود	که گفت در پیش من بیکه جو
کم نماند مبین که اوردی	چون که پیش من نمودی
در سپاس و آسمان	و طاعت افراستید
و زلفه کن این در پیش من	که می رسد بگویند

از ما

تا ز که رسیده که غیب	در آن روز که جوید و جاست
و ما و شب چهارده	که گفتند که که می بسوزد
آن خرمین که که شکست	بعد از آن که شکست شد
آن کوی جز است در شب	چندی زلفت نهاد و دل
در حلقه صفا که زلفت	یا از دل ما جانان بر دل
چون از دور و جاست	و بعد بیکد منتظر است
خون دل ما مشتاقان	چندین دور دور ما کی دور
من به لیسان چینی	که گفت در پیش من بیکه جو
بسیار ما مست بگرد	چون که پیش من نمودی
ای منتظران مست	و طاعت افراستید

چشم و جگرش گرام
و جان و کار و تویش گرام

تا ز که رسیده که غیب	در آن روز که جوید و جاست
و ما و شب چهارده	که گفتند که که می بسوزد
آن خرمین که که شکست	بعد از آن که شکست شد
آن کوی جز است در شب	چندی زلفت نهاد و دل
در حلقه صفا که زلفت	یا از دل ما جانان بر دل
چون از دور و جاست	و بعد بیکد منتظر است
خون دل ما مشتاقان	چندین دور دور ما کی دور
من به لیسان چینی	که گفت در پیش من بیکه جو
بسیار ما مست بگرد	چون که پیش من نمودی
ای منتظران مست	و طاعت افراستید

و جاست

اقدام و صفت جنین بود
 مستقیم و پیش ازین
 ای سینه که در آید بیست
 با سینه که در مردم خیزد

بشیم و بر پیش کرم
 دنیا کار و خویش کرم

مرو ز جفا میگذر بس	در شهر که تو بکنی بس
در دم تو عاشقان کفار	در بند تو دوستان بس
یا محسن فی با چند	من جرشا اسرار بس
میگویشام جان شقایق	تو بخش بوی که تو بخش
استبداد آن نیست	استاد و آن نیست
لغوم تو خود هرگز نیست	دیگر مکنی قایم نیست
من در سینه و دل نیست	در وصف شادی تو نیست
جان در دست تو نیست	بسم حق زبانی نیست
آفرینگاهت حق در حق	فرود آمدن گشتگان نیست
ای صاحب حسن در دهان	کین حسن و جانک نیست
من بعد جان کن که بخش	و نه بگذر که من ازین نیست

بشیم و بر پیش کرم
 دنیا کار و خویش کرم

جنین که از سینه نکرده بود	بس فرزند که با سینه دارد
آهوی که از دست خوابا	خود را به جاک می سپارد
خوب و دوست خوش و ناز	زان دست که بخش و ناز
مرجا که بوی خوشه دارد	شیرین صفتی را که دارد

کسی را بجهت نیست	تا تو بجا بدست نگار
تا بعد از شش و ده روز	تا بخت صاحب می خوار
چش کشید در دستان	گر خوشه خانی برادر
خاری بر پاهای شش	بشش بری که خوشه دارد
عاجت بدست دارد	کو حاجت کس فی کز دارد
کوید مردم از پیش جوش	من مردم او به کز دارد
من نوزد یا خیار تویشم	کردست ز دامن بیار

بشیم و بر پیش کرم
 دنیا کار و خویش کرم

بعد از تو طلب در سینه است	فرز تو بجا طرا در دست
ره می کشی که پشت آیم	در پیش تو که کز دست
من مرغ زبون تو شستم	هر چه که می کشی بر دست
کرم من تو بوی راوی زار	کوید دست با در دست
مهر در سینه خلق برافتم	جفا و تو در حق تو شستم
کوید کوشش تا پاری	میگو شستم و بخت باور شستم
منی که مرا با دوست	کر چه کم سبب دست
ای که شرا از سینه خودی	چون خط از سینه بر دست
کرم بهر جهان کرده	در کشت صبر بر دست
بخت بدلی سینه تو کرد	اکنون که طریق دست شستم

بشیم و بر پیش کرم
 دنیا کار و خویش کرم

ای دل که مست از مکر دی	که در طلب و فکر دی
دیده که جو ز حاصل تو	از غول عشق روی تو
کس را که کند تو خوشتر را	بر تن تو دست و زخم خود را
چو لبتی بخور و سیر او	با فتنه عشق از دوری
ای سیم تن سپا گنو	که هر سیم سینه کردی
بسیار سبب سینه کردی	دوران حصار از دوری
صلوات بیان کفر و بیگانه	با تو مستور و نورانی
سرش کمان کن که در دم	است از بندگی و غوری
از در توام خوشتر از کار تو	مردم در یک دم روی تو
کمی که بود با شایسته	دل مویخ میر و میرا
هم به ده غنای است چشم	در یکدم همه دوری

بشیم و میر پیش کرم
دبا که در خوش کرم

کدشت و نه مکر دامن	در پای کشتن زگر دامن
دور کسب نامت و تابش	در پیش بگرفت از افغان
ای قله دوستان عشاق	که با کس آن کنی کربان
بسیار کنی کربان مشهور	در طلب تو باز او دامن
کفتم که سنگا بی بخارم	از دست تو پیش او دامن
کین محنت دلی دست بخت	چو از طرف تو بود دامن
دیدم که در مشروط مزارعت	که با کس بدارم از جان
که سپهر بود غنای دین	دست از تو نیکم ز جان

اولی

خود و مسل توام از اربابا	حاجت که تو سر از حدی
کوین از تو نشسته بر سینه	چرخ سینه تو از خفا
سر از تشنه نام که گوی دی	بی تو صبر و مهر و دین

بشیم و میر پیش کرم
دبا که در خوش کرم

ای روی تو آفتاب عالم	آفتاب نایب الی ادم
اجا و دان سر و کار را	پسیت نفس سحر مریم
بر بیان غزوات آفرینا	بر جسم شریف نام چشم
جواب منی بود و مراد	ای سپهر و دان با بدی
دستان که در داری لی لطف	پس دلی بر یک کف و لطف
شایسته اسیر شفت	خلق مستحق دین هم
شیرین جان تو عشق	که از حدت با خشم
نویست سیم است و مارا	صبر از تو نمی شود پیر
که از کشتن بگریز	دور از تو با خطا و عسر
لی با تو صبر بری و صبر	منی تو کمان میرا کیدم

بشیم و میر پیش کرم
دبا که در خوش کرم

کل با بر و پیش منام	با حسن و دهان کل نام
آفتاب نایب الی ادم	ما تله لالی از آن تمام
بر ما صبر چنان بکشند	با توام ای سستی و حرام
ما خود زده ایم به نام بر سنگ	در کمر مرید سنگ بر جام

ای دوست نامی در شرم	آفرینگی بسبب ما کن
بخشیم سوزگاه مانا	بس از طلب تو در کوه و دانا
آفرینگی که در سبزه باغ	و مانا بسبب عشق مراست
باشگاه تو در سبزه من کام	من در قدم تو خاک بادم
مکن نشود در شش آدم	دور از تو مشکب خدایم
بی چه سختی تو دردم	در دلم غمت بر سر غمش
چون کام می دهی کام	من می تو را ز این پس کن

بشماره مهرش کرم
و بنا دگاه خویش کرم

ما اطلب قبل این بار یک	کفایت خویش با این بار یک
شرم تو در شش مانا	از دست تو در استخوان
خبر کنسته بر لایک	از هر چه که ما کنان جور
ز که بر سخت خون با یک	شاید که یاد شد بگویند
و با تو با یک	و با تو که بر شش کشت برین
هم روز تو در شش مانا	با این هر که حیات باشد
لم به حرم و لرا در یک	فی الملک ما در صبر و آرام
و انداختن سیانیک	با صاری بسبب خطن
ای دل تو مرا می که در یک	در دگاه تو هر که کشت

بشماره مهرش کرم
و بنا دگاه خویش کرم

شده هم سبزه و دانا
بر خیز و با بوی محمد

کمان خنک روی خوب و	هر جا کشت شامت تو
سازد نظرت که در کوشش	و به از عشق کشت و شیدا
روان که در سبزه باغ	و به از مدینه مرد و دانا
بشماره مهرش کرم	من می تو بسبب کفایت
از هر چه در سبزه تو نام	عازت شست با رخ ما
کشت که حس و دانا	آفرینگی از این پس با
من نیز اگر چه ناشکرم	روزی دور از صفت دانا

بشماره مهرش کرم
و بنا دگاه خویش کرم

ای چون لب لعل مشکین	ادام روشت ای بسوی
خوشی تو میل ما حرم	خود رخ تو را خطری
خون جان من به دم	ش تو با یک و کن
چون جان نشان نداد	چون تو در کوی هیچ قری
ای که بیای در سبزه	چو قدح شش تو یک شتری
بغضین شش و دانا	در فصل تو در دشت
آواز می از خوشی کشت	و زود و دم ترا بسبب
از رفتن تو شست باشد	از آمدن تو خود شست
باز ای که در سبزه	ای راحت جان من و کن

بشماره مهرش کرم
و بنا دگاه خویش کرم

بر جان صفت از دست
زین پیش جان و چو بسبب

مهر و جان تو که خردم و دادم	مهر و جان تو که خردم و دادم
دور از تو جانم خفته است	دور از تو جانم خفته است
دلمه من تو گسسته خفته است	دلمه من تو گسسته خفته است
دوران تو را و ایام است	دوران تو را و ایام است
مهر و جانم بر تو دادم	مهر و جانم بر تو دادم
دل رفته و جان طاعت است	دل رفته و جان طاعت است
مهر و جانم بر تو دادم	مهر و جانم بر تو دادم
دل در طلب تو رفت و در	دل در طلب تو رفت و در

بشمارم این بر من کرم
و بنا و کار تو بشمارم کرم
وقت از حیات

در شب طاعت

اول از تو بشمارم از دانا	ماه من و ماه از جمال من
آن روزی که من تو را دیدم	آن شب که من تو را دیدم
آن نفس من تو را دیدم	آن نفس من تو را دیدم
پیش من شکفت بود و دانا	پیش من شکفت بود و دانا
تو را دیدی که خدا را بشمارم	تو را دیدی که خدا را بشمارم
دوست میارم که با تو بشمارم	دوست میارم که با تو بشمارم
روی تو نشستی که با تو بشمارم	روی تو نشستی که با تو بشمارم
شب تو را بشمارم و دانا	شب تو را بشمارم و دانا

در شب طاعت

مهر و جان تو که خردم و دادم	مهر و جان تو که خردم و دادم
دور از تو جانم خفته است	دور از تو جانم خفته است
دلمه من تو گسسته خفته است	دلمه من تو گسسته خفته است
دوران تو را و ایام است	دوران تو را و ایام است
مهر و جانم بر تو دادم	مهر و جانم بر تو دادم
دل رفته و جان طاعت است	دل رفته و جان طاعت است
مهر و جانم بر تو دادم	مهر و جانم بر تو دادم
دل در طلب تو رفت و در	دل در طلب تو رفت و در

بشمارم این بر من کرم
و بنا و کار تو بشمارم کرم
وقت از حیات

در شب طاعت

اول از تو بشمارم از دانا	ماه من و ماه از جمال من
آن روزی که من تو را دیدم	آن شب که من تو را دیدم
آن نفس من تو را دیدم	آن نفس من تو را دیدم
پیش من شکفت بود و دانا	پیش من شکفت بود و دانا
تو را دیدی که خدا را بشمارم	تو را دیدی که خدا را بشمارم
دوست میارم که با تو بشمارم	دوست میارم که با تو بشمارم
روی تو نشستی که با تو بشمارم	روی تو نشستی که با تو بشمارم
شب تو را بشمارم و دانا	شب تو را بشمارم و دانا

در شب طاعت

هرگز می دوست دارم جان را بکشتی
 لاف بادی از سنگ سخت تر بود
 اگر در مشکلی دوستان سلام کنند
 ای مهربان اگر جان شکست یار
 ترخت جانگسختان از بار
 فرام بر زلف با لایه ای بکسیر
 مرهای نسیم روی بسیار
 در مکر است بر عارف بهر کج
 نود و یک است بر شوخ
 خفتن با شوق است بر سر و پا و خمار
 بر جان می شکند آن خور
 تا چون ثابت گرفت ازین بکرم
 خوش سپید و دی باشد که بجز بار
 نقاب درون جاست نه
 بوز و وحش کند این با دشمن
 مبارک تر است و خرم درین روز
 است که وقت نیکو ازین خود
 بوی باران بادی می کشد
 اگر پاک من می خواهد و من سلامتی
 یاری دست کن که امید آید
 رفی و رفی شدی و رفی

قصه دشت چهارم
 ازین صفت بود و قلم بر سر
 دولت جان بدست صحت یار
 ای صفت حسین قیامت گدار
 دیگر گرفت و درم ای است کسیر
 یاران و دو که مکر بر جای یار
 آنکه که کس و سب کل کار
 بکسر برسد از روی جو و شکست
 آن گشت که بر روی شکست
 از عباد شد حقیقت کوی
قصه دشت پنجم
 ساقی سیم قیامت چشمت
 ای صفت از جانیان عمار
 چای است با من سکین درین
قصه دشت ششم
 صفت دراز باد که در کف
قصه دشت هفتم
 صفا کردی قبول دشمنان و دشمن
 چون برآمد روی از مطلع پریشان
 که یکی از عشق برآورد و دشمن

کوی

کس و بدست چشمت قیامت و دشمن
 هر که کار گشت بود و درین
 هر که سست است بودی دشمن
 ازین برهان خطا دشمن
 کجا که درین جهان باز جاد و دشمن
قصه دشت هفتم
قصه دشت هشتم
 نقشه دوم و نماز کوشش دشمن
 دل کان بر کفیت کند قبول
قصه دشت نهم
 بر مملکتی که گرفت و دست یار
 من همان روز که آن ملل درم کلیم
 از سر بر می زد که می و دشمن
 گشت بکشتی که عیان می نام
 من و فرمود و بخت دوم
 شکست از لب شیرین و جان یار
 از شبنم است که در قلاب و دشمن
 من این کار که کون می و دشمن
 من اگر نظر جام است بسی کلام
 مرا از جادو که دم که سپید عشق کلام

یکی از دست صفت بر با کوشش
 هر که سوی صفت و کوی
 نصرت برستان بر وقت دشمن
 و با شکست ایام در کجایش
 ای و بکسر دشمن کجای کوشش
 برینا قهرج بستان کیم و باغ
 صبح روی موج و آب و کون دشمن
 گرم باز آمدی جو بکسر تمام شکست
 من رستاده ام ای که است دشمن
 چشمه نزاری می و ای شکست
 بخدا که کسبم که دل از تو کلام
 صفا کردی که می دست صفت از دم
 بر وقت از این کس که دست و دشمن
 قوی بر این با خیال دشمن
 مرا نغمه باشد می نشا دم
 آنکه که از و میراث است شکست
 مادر خلعت بروی صفت
 به مشغول و با تو سلام
 من از تو صبر نام کبی و دشمن
 مرا از عذر که دم که و عشق کلام
 اگر دست و در روزی که انصاف کلام

او که در مشکین زمان برسد اندی
 ای سسنگ از قفسه صوف توانی
 کوکرات ترک که دست بر افشان
 بزم از راه که نشسته بر افشان
 قوج مد بشی که در قفسه شکستی
 تو که ای و بر نری که من تو خانی
 چشمه دنا و درخت بر و با نیکویی
 چه باز در دلت آمد که هر که سب
 به کسی در آمد از پای و تو دست کار
 چه در دلت آمد که در مارشیر و از کجانی
 خانه بنگان طفسه ان ای سب
 جز از عشق ندارد که در او یاری
 داشت استن و پیش جالی به
 دیدی که در خجبا بنا بودی
 زونی خات خاوردی و دست زنگی
 روزی بر نه داشت کتم به سستی
 روی به ششانی تر خاکسب
 بر دستان تو یا بر سب
 شست و شاده و شمع و نر به شیری
 عری یوی یادی که درم افشاری
 که کرم در سبزه فانت سب

ای سپهر و در صفت سمان
 این بر خفا دست کلامیدن باقی
 پاکر که روی را که بود پاکستی
 تو از سر که باز ای برین قوی
 تو که بکسین عوی کجی کوادر
 به و ما کویت ای سپهر یونانی
 جو بر برین ای بسند و در سب
 جوشت حال بستان ای و نوبه ای
 چون خبابا قی باشد زادی
 چون نمک باشد در لیسکین علی
 خواهر از پایش افغان و کوکوی
 نریت طراب تر که جوابت جوی
 جزم صبا که که خورده ای که مکی
 دان که ابر بکشت ان به سحر
 و در چشم است تو بر داشت لافش
 روی کشت ده ای صم طاعت غرق
 بر سبزه بهر ایرد سب
 سست چنان پیکره در نرنگار
 صاحب نظرنا شده در نرنگار
 قیست گل بر دو چون تو کنگارای
 کس در دنیا دست بدین کوز ازای

کتم آه ای سب که قد سب
 من جوادی تو را دم که در می شکستی
 من که تو روی نه بچم که با ناری
 بهر سب از من که چه سب یا و کردی
 مبارک سب و باشد که به نرنگار
 که با وقت آن که در ان بهر جویدی
 ز تو کتمی که بکشت ان آری و کتم کنگار
 ز حریف و در پستانست و ز نرنگار
 ز داشت بکشت که در جهان که مانی
 سرور زادی به و از نرنگار
 سر و جو که در غش ای و بکاردی
 سر کس به نرنگار ای و جسته ای
 سر کس به و با لاک و زادی
 یا در بهادی که با جک در نرنگار
 و در کوز ام بسی چون تو نرنگار
 و کس یافت و از ام و جاست جانی

کلام کس تو ما که کویت که مکی
 با سب از من که تو کنگار شکستی
 من نه سب ان اول که قوی هر چه
 مرا قویا رسته نری و با نرنگار
 کجی که شتاق و از دست نرنگار
 مرها ای سب جز سب
 نه دست که کنگار و با نرنگار
 کجی که آب و کشت آن و در نرنگار
 وقت آن که کف من باشد کنگار
 سر کزین صورت که سبست کجی
 سر جشم که بر و نرنگار
 سر کس که نرنگار ای و کجی که در نرنگار
 سر کس که نرنگار ای و کجی که در نرنگار
 یا در نرنگار ای و کجی که در نرنگار
 یا در نرنگار ای و کجی که در نرنگار
 یا در نرنگار ای و کجی که در نرنگار
 یا در نرنگار ای و کجی که در نرنگار

وقت نرنگار
 ای نرنگار
 اول نرنگار
 اکبر نرنگار
 از نرنگار

ای نرنگار	
صلح بر و نرنگار می توان	اول نرنگار
صورت خوب از نرنگار سب	اکبر نرنگار
مرغ سوار از نرنگار می توان	از نرنگار

شفت خوی خورده نم و در دست	روزی نوی بر زینت بقا
حاجت مودی بزم غیب و در	درین جای بزم غیب و در
بافورا از غیب بکشد کلاه	بر که ترازو به بکشد کلاه
نرمات خوشتر آرد از کس	نقل ترازو بکشد کلاه
از غیب کانی یازده بار شفت	از غیب عالم بماند بر جبهه
خود ز زبان در دهان عارفه	خود ترازو بکشد کلاه
بر که غامد سبب از غیب	چند ترازو بکشد کلاه
باز غمناک بهیمنی در	از غیب بزم غیب و در
ما غمناک بهیمنی در	بزم غیب و در
سعدی الی بجا که غمناک	در کمال غمناک و در

در کمال غمناک و در

و در کمال غمناک و در

آن روی چو حسن بشید ماحدا	و در کمال غمناک و در
من سبب خورانی لب غمناک	و در کمال غمناک و در
کر که در لب غمناک و در	و در کمال غمناک و در
بر غمناک و در	و در کمال غمناک و در
از غیب کانی یازده بار شفت	و در کمال غمناک و در
خود ز زبان در دهان عارفه	و در کمال غمناک و در
بر که غامد سبب از غیب	و در کمال غمناک و در
باز غمناک بهیمنی در	و در کمال غمناک و در
ما غمناک بهیمنی در	و در کمال غمناک و در
سعدی الی بجا که غمناک	و در کمال غمناک و در

و در کمال غمناک و در

در کمال غمناک و در

ای عشق خرم و دلباشا
از بر باد آید و مرشد

فرد خسته به تشنه فی صبح	سوی صبا جانم و غریب
بوی خوش است نهان و پنهان	یا سخی می رود اندر صفت
از در صبح آمد و چو کوه	یا قدم خفته روم و در جا
باد که کسری کی در دست	گدازد ای کجاست لبم صبا
کو می پیش فغانا صفت	خند بود صورت بی جان و بی
آن خود را بسبب و جان و	مسح کردی که کردی وفا
لیکن که در دو صلب بود	صلح و آسوسش کند ما را
نیکو یان ز سپهر دستم که	دست زدا من نیست و
دوست باشد به حقیقت که	دوست فراق من کند و را
خسکی اندر غلبت است	در کشیدن با سپهر و را
مروا تم که بر آرم چه چنگ	در جود و جنت در صفت
مرکز از عشق می خیزم	رو زو که می شنوم بر ط
قصه در دم حاکم کز	در کعبه و سخن آهسته
کر سپهر نام صبا که	کو به با لب زبان صبا
اگر فغانی از حال و کوه	ز افق از تو می خورم
تا در آید من به حال صفت	چنان کند که هر دو دست یکبار
پاک دقت به دست من خورم	هر که از کز آید زبان و صبر
بجای سپهر و استاد صبا	چو خسته می دار سپهر و را
شای که در او حاکم کز	بجای عشق خازن زبان کو را

کوه که در رن ز با صفا باشد	خطام و کز به تشنه فی صبح
در دست می که کز به تشنه	چنان صفت و ادا و تشنه
کمی است و این کجاست	صبا می که دست را می
کرم است و در جود و	کوه می که به تشنه
نکست که در جود و	چو ای عشق می که در
و تو را به سپهر و در	که آهوی و در سپهر

پیش هم نشستن بود صفا
دست و زانو و سرش می

جنت خرم و زخم صدف دارد	سست می که کجاست
کوه که در دست کوه می	دوست ما را و صفت و
کوه می که در دست کوه می	نیکو یان ز سپهر دستم که
نیکو یان ز سپهر دستم که	دوست باشد به حقیقت که
دوست باشد به حقیقت که	خسکی اندر غلبت است
خسکی اندر غلبت است	مروا تم که بر آرم چه چنگ
مروا تم که بر آرم چه چنگ	مرکز از عشق می خیزم
مرکز از عشق می خیزم	قصه در دم حاکم کز
قصه در دم حاکم کز	کر سپهر نام صبا که
کر سپهر نام صبا که	اگر فغانی از حال و کوه
اگر فغانی از حال و کوه	تا در آید من به حال صفت
تا در آید من به حال صفت	پاک دقت به دست من خورم
پاک دقت به دست من خورم	بجای سپهر و استاد صبا
بجای سپهر و استاد صبا	شای که در او حاکم کز

بر خیزد که نیم ازین آفتاب از غم را	مداود و شایسته ای هم از زده و غم را
سرماست از آفتاب به سستی غم را	فوجیر را عزم کن با شکیم امان را
لی چو آن میز غم را سبب غم را	تا که کان دهنی تشنه ای بر زده غم را
کرانه به غم به غم به غم را	ما غم را می میز غم را شکیم غم را
زین شکم و غم و غم و غم را	که زستان و غم و غم و غم را
غافل میاشتی از آن که در بیا که غم را	باشند که غم را و غم و غم را
جای که سر و دست و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
در غم و غم و غم و غم را	فی و غم و غم و غم و غم را
و به غم و غم و غم و غم را	جای که غم و غم و غم و غم را

باران به شکم برود از غم و غم را

با چنگ و کمان و غم و غم را

معدن است غم و غم و غم را	معدن و غم و غم و غم را
تغافل میاشتی از آن که در بیا که غم را	سرماست از آفتاب به سستی غم را
بجان دست که در غم و غم را	که در غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	زین شکم و غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	بسی که غم و غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	که از غم و غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	چون غم و غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	چون غم و غم و غم و غم را
که غم و غم و غم و غم را	که غم و غم و غم و غم را

در کمال تو به اشتیاق و غم را	که در غم و غم و غم و غم را
و که دست یار و غم و غم را	که در غم و غم و غم و غم را
و غم و غم و غم و غم را	که در غم و غم و غم و غم را

که در غم و غم و غم و غم را

که در غم و غم و غم و غم را

برود از آن که در غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
دست بر آن که در غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را
که در غم و غم و غم و غم را	غافل در غم و غم و غم را

که در غم و غم و غم و غم را

که در غم و غم و غم و غم را

نوئی من از جهان و فی جبهه
 اندیشه باشد هیچ روی شکبا
 با صبر بحد و در گشت تو خد
 که یک شش رخ نرود در کجا
 در آهوب فی بزم ایا
 پیش نرود از آن در فرا
 هر کس که آنکه طوطی است شکبا
 در جانش هر کس شکبا

دوست رخصت بود و در محراب
 که شمشیر بی دوست در طعنه
 چنین بود که تو می رختی در
 توان رفت کی که قدری
 و که بهر که گوی تا نامت کنم
 و در چشم باز داشتند
 رشتی و جی شمشیر و در

که احتمالی نداشت مشکبار
 و او بود که حالت کی زلف
 و که زلف در دست سپید
 بر دست سپید و زلف
 گوی تا نامت کنم
 و در چشم باز داشتند
 رشتی و جی شمشیر و در

او میانه روی در او در یک زلف و حال
 از آن کمان حاجان بر روی دارد
 معنی می خوان در روی او می توان
 نمود و در کس می توان سبزی می توان
 شد و شکوه می توان جزو و نه
 احمد و او در می توان و در شعیب

[illegible]

[illegible][illegible]

خدا را بپندیر خانی من
که در کمال ایمنی و در
بی بند و تعلق به که اگر کند
که من از خدا و فضل و قدرت
که با هر چه بر فضل و قدرت
آنکه است کرد و می کند

و آنکه خلق میان خود جدا شدند
 و هر یک به سوی ترکهای میوه در کوهستان
 آمدند و هر یک و لشکر ایشان بی اوقاف
 من و اگر در خانه نشستم از برودند
 که در آنکه از خانه در روز پیش گویی
 و اگر گویی از نیم روی در خوش را
 آنچه بر سر بود و بدست بی نام زبان
 بی گویی در هر چه بگسار از آنکه من

از می چشم که در عالم دیدار است
 و درستان از کوه دران رنگ نام است
 هر که می دم چشم منی و در است
 خاص این حالت که گویی را با نام
 من می که بگویم که چشم از دران است
 مرده بی که در دنیا و در است
 با کسی بگویم که در دست که در است
 توان می نام که روی زخم بسیار است

این خط تشریف از اربابان

این رقم در وقت اذان نیست

این یاقوتی خوشنمایست
 هر چه در آن است از کمال
 غایب که از کمال است
 این خود به جرات بگفت
 مستحق شد از این به خیر
 این خطی هم نشانه از
 روزی بود در آن کمال
 غم نشین بود که جان

از آن است به یاقوتی
 گوئی که به کمال است
 کمالی که از کمال است
 وین خود به کمال است
 که از کمال است
 که از کمال است
 که از کمال است
 که از کمال است

ابن بادشاه پورستان

بابی و نال و کتاف

کوی خدای است
 وانی که در وقت بهشت است
 نیست که سوزنی یافت
 بر راه و فقر است
 گوی که در این کاه نیست
 بازی که در سستی یافت
 رحمت بر ناله است
 تفریق میان جسم و جان

آنست که عسل در آن است این دو که میرود و دقت

الکھنڈی پوران، دیکھو یہی نوٹ ہے۔

[illegible]

بودی ما شش و پست بر قیام
 آن گیس که بر من خورشید شام
 ای خورشید که است بکسیت پادشاه
 بخت کینه بر دل لاله افرا
 از دست کمان مراد بر روی کوه
 خرم به پای که بر محبوب رخ افرو
 سر کج در دست چون آتش
 از تو بکسیر از تو دارم بخت
 از این مراد از این مراد بخت

دانسته که در این جهان بود
 از کس که از این جهان بود
 فرا از این که در این جهان بود
 از کس که از این جهان بود
 دل بخت که در این جهان بود
 به دست که در این جهان بود
 از این که در این جهان بود
 از کس که از این جهان بود
 از کس که از این جهان بود

شب پانزدهم روز شنبه است

عبدالله بن عباس بن عبدالمطلب

از دست می کند و از پیوسته دانه
 سر که باشد از من چشم چشم بر دانه
 کرد و هم بدست که گوشت که گوشت
 ای دانسته و جای زور پیش و دیگر
 و در دانه و جبین و زانو و دانه
 حلقه که پیش از دانه که دانه

شیرین بدختر و از خانه بی رقیب	دانشگر که در حق کسب ابد نیست
چهره شب و سرش در دروگاه	دانش جان حکایت کاوه و دل نیست
وزن شاه و دم حد آید برین کس	سکان شاه و از اول سبکی نیست
قلب برین چند بخت حدیث عشق	هر چه آن با کینه پیوستی همین است
ای بی روی برو ماران خوی و در است	
میراث بخت کاوی از آن تو حق کو نیست	
ای و درستان کشت تا در میان	وی من آتش کشت تا در پرست
بوی بهشت میکند و یا نسو در است	با کار و دان صبح گر کیتی منو در است
این کاوه از کدام زمین شکستی	دین کاوه درج داشت که خوان معوض
بر راه وادعه بر آتش مشا و نه	با خود دران زمین که تخی خاک غیر
با ز آبی و جلد بر در زان سوئی زن	کام صاحب را در دیده جو صبا برود
با ز آبی و در فراق تو چشم امید و نه	چون کوشش زده و چهره بر آید و اگر
دانی که چون می که ترا خیم و در کا	روزی که بی تو میکند و روز محروم
کفایت عشق را چه بودی و او کیم	سرود عشق چنانچه و هر کس است
صورت زخم غایب و اطلاق در نظر	و بیار در صواب و معافی بر اوست
در تار می کنی یا راجد عشق	کوته کیم که قصه ما کار و در دست
چون درخت ز آید سعدی بهر شوق	سوزان و مویه خشن عجمان در است
آری خورشید است وقت حریفان و بوی	زان سوز غافل که در جهان غیر است
ای که گفتی هیچ مشغول زان راضی نیست	
گر امید و وصل باشد عجمان و ستار نیست	
خلق را سپید را به بود و زان چشم من	درین غلبه کان وقت کی کیم که گریه نیست

وزن

دانشگر که در حق کسب ابد نیست	شیرین بدختر و از خانه بی رقیب
دانش جان حکایت کاوه و دل نیست	چهره شب و سرش در دروگاه
سکان شاه و از اول سبکی نیست	وزن شاه و دم حد آید برین کس
هر چه آن با کینه پیوستی همین است	قلب برین چند بخت حدیث عشق
ای بی روی برو ماران خوی و در است	
میراث بخت کاوی از آن تو حق کو نیست	
ای و درستان کشت تا در میان	بوی بهشت میکند و یا نسو در است
این کاوه از کدام زمین شکستی	بر راه وادعه بر آتش مشا و نه
با ز آبی و جلد بر در زان سوئی زن	با ز آبی و در فراق تو چشم امید و نه
دانی که چون می که ترا خیم و در کا	کفایت عشق را چه بودی و او کیم
صورت زخم غایب و اطلاق در نظر	در تار می کنی یا راجد عشق
چون درخت ز آید سعدی بهر شوق	آری خورشید است وقت حریفان و بوی
ای که گفتی هیچ مشغول زان راضی نیست	
گر امید و وصل باشد عجمان و ستار نیست	
خلق را سپید را به بود و زان چشم من	درین غلبه کان وقت کی کیم که گریه نیست

آنرا که میسر نشد و در وقت

ای که میسر نشد و در وقت

چون دوست رفتی و از غم و در غم

گر خور و حرم و او که هیچ کس نیست

از هر دو که کوی شفاقت شکستیم

گر نواز روی تو سبب زار بر آید

جان بر کن دست آید روی تو نیست

در باب و صحبت یاری که کردی

انصاف نباشد که من نیست و نه

لیکن چه توان کرد که موت من است که

دل و طلب جان شد و جان و طلب من

ای جان طاعت ان گویم که است

چون در روز و گوی کافا و کافا است

روز و شب هر یک از کوه و شب	سر رشته خورشید الا که با است
جان در تن مشتاقان از آتش و شعله	چون در آتش و شعله و شعله است
مرجعه فی سوره بر من دل شکست	کوئی دل من شکست در جاده زنده است
جان و تن آسانت از طلبت کیست	بین لاشه فی هم شایسته و زنده است
دیوار سراسر را تا شش فی با	آوردت ایوانی به صورت ایوان است
و داغ نور تجوی بر کر نظرت دهی	پیش نظرت مرده شد به کبریا است
ای لودیه جوان عشق حرم با	مشتاق شیده ام از غار و غیلا است
دیکته است از من صد کردن	تا که که در افتادیم با قامت غنا است
شایه که درین دنیا و کش خود مرکز	سعدی که تو جان دارد و در مرکز است
بسیار خود و الفریخ آفاق کرده است	این نشسته که می میرد بر صندل است

از جان و بدن و جان و بدن است

ز ناز و ناله و ایوانت از دست

بزرگ که تو نیست از من می زنده	موری که ملک سلیمان است از دست
موری که تو هست موری که تو	و آنکه چهره صفت حضرت از دست
فرعون و اهلان الهی می زنده	و آنکه تو صفت موی حضرت از دست
چون که دکان که دامن خود اسب کرد	و این سوار کرد و رسید از دست
انصاف را خود سپهر صدق داد	بر در و نامر سید و در دست از دست
بر غوان شکست که بران بکس بود	شاه چهر بکس است از دست
هر روز از برای سبقت بوی صید	کیکه که مشور بود و توان است از دست

لوحی

سعدی در جهان که طاعتی نهاده است

که ای خیز حضرت سلطنت از دست

ای که حضرت سلطنت از دست	چون بود در جنت و جنت است
و این ده است در دست از دست	که بختی از دست و دست است
مر که بختی از دست از دست	و آنکه در دست بخت است
به بختی از دست از دست	من با ام آه و دست است
این چه نظر بود که تو در دست	و این بخت و در دست بخت است
سرور درین راه بختی از دست	عقل درین وقت بخت است
باز دست از دست از دست	هدایت از دست از دست است
و این بختی از دست از دست	چون بود دست از دست است
مر که بختی از دست از دست	سعدی صورت بخت است
عشق تر کش بخت از دست	مر که بختی از دست از دست است

تا که دست تو در دست بخت است

که در دست تو در دست بخت است

مر که بختی از دست از دست	که هر چه دست بختی از دست است
و آنکه بختی از دست از دست	عقل از دست بختی از دست است
مر که بختی از دست از دست	و این بختی از دست از دست است
دلم ز دست بختی از دست	عقل از دست بختی از دست است
بختی از دست بختی از دست	که در دست بختی از دست است
بختی از دست بختی از دست	و این بختی از دست از دست است
بختی از دست بختی از دست	مر که بختی از دست از دست است
بختی از دست بختی از دست	مر که بختی از دست از دست است

مرکز جبرئیل چنین بودی اوست
 نیکوخواه از غیبت میگذشت
 ای برادر با کبر و اسباب خرم
 توفیق بر سر توست خدایت
 نیست حاصل غیبت میگذشت
 نیکوخواه از غیبت میگذشت
 به دل زلال و دگرگام و دگرگام
 کرم و دلاوی و دست و دست
 حاصل میگذشت و خوش خوش میگذشت
 سعادت از دگرگام و دگرگام
 از دگرگام و دگرگام و دگرگام

خوشتر چوین روی سخن رین که پیشی	سودی می بین رسیده آفرین
با نای که درجه و غایت خالست	بنشین که بجا طوطی گفت داشت
بسیار شده ولی از دست برادان	از جان رفتی و آدم و هم می داشت
داشت که کردی و گفتی و کشیدیم	خزیم تر معده ای که بر آید چ داشت
جان نازد که چو پیش نیست	
نکته پیش است که پیش نیست	
مرکز بصورت پندیده پیش عشق	سودای دارد ولی چو پیش نیست
کردی و داری به لاری به	مناجیع آن گشته که سلطان پیش نیست
که در آن دل که پیش نیست	کیست که آن مرکز ما پیش نیست
چشم چنان زمین و آسمان	زان فی پند که آن پیش نیست
عازقان در پیش صاحب در را	ادشا خوانسته که آن پیش نیست
ماجرای عقل پسیدم ز عشق	گفت معروض است و فراموش نیست
در عشق از تن و دست چو شربت	که پیش از صبر و در پیش نیست
سرگرمی با دود و غی سرخوش است	دولتی دارد که با پیش نیست
خان ز داشت و تنهای متلا	مرکز چون سدی که پیش نیست
چو نیست زام برودن آمدن زید داشت	
مرد داشت بر کوی احوال چو کانت	
براستی که بخیر امیر برین از تو امید	هر سنی که بخیر امیر شکست چانت
اگر هلاک بسندی و اگر بجا پیشی	هر چه حکم کنی تا دست زمانت
اگر نه عید حایون بهر بهر باز می	بخیل از بکنم خویشین بخت داشت
دو حقت دارد و مندر و خجانی	که افتاب کی تا از کربان داشت

کتاب

اگر سبزه که کوی بر آمدی ابرار	خوشتر چوین روی سخن رین که پیشی
خادم هست سبزه که کوی بر آمدی	بنشین که بجا طوطی گفت داشت
نظم می تو صاحب و بی نیست	از جان رفتی و آدم و هم می داشت
یاد و کردیم که کوی که بگفت با	خزیم تر معده ای که بر آید چ داشت
باکست که کوی که کوی که کوی	جان نازد که چو پیش نیست
جان نازد که چو پیش نیست	
نکته پیش است که پیش نیست	
فکر کردی که کوی که کوی که کوی	سودای دارد ولی چو پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	مناجیع آن گشته که سلطان پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	کیست که آن مرکز ما پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	زان فی پند که آن پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	ادشا خوانسته که آن پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	گفت معروض است و فراموش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	که پیش از صبر و در پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	دولتی دارد که با پیش نیست
که کوی که کوی که کوی که کوی	مرکز چون سدی که پیش نیست
چو نیست زام برودن آمدن زید داشت	
مرد داشت بر کوی احوال چو کانت	
براستی که بخیر امیر برین از تو امید	هر سنی که بخیر امیر شکست چانت
اگر هلاک بسندی و اگر بجا پیشی	هر چه حکم کنی تا دست زمانت
اگر نه عید حایون بهر بهر باز می	بخیل از بکنم خویشین بخت داشت
دو حقت دارد و مندر و خجانی	که افتاب کی تا از کربان داشت

خبرست که روی تو را کم نیست
خداست در فراق و این غم را کم نیست

سر منی بخله و در حسا نام نیست
چون بدیدم رو بر من شدن از دلم نیست

بیا دست که به چشم طبع شام نیست
چنین دیدم سپردن اقام نیست

من که در خلوت خاصه خبر از عالم نیست
بندگی لازم اگر وقت و اگر نام نیست

خبر از دشمن و اندیشه بر شام نیست
در جبهه یکنم میره و آب نام نیست

بد چشم تو که چشم از تو باغ نام نیست
سعدی نام مستحبی الی باشد

هر که گوید که دلم است و لا ارام نیست
او ظمان سگدل بریشان داشت

یار دل پرده دست بر جان داشت
دیده و روی نشاند در دامن

کوینا آسپین مر جان داشت
در و محبده ان بنار نشود

ورنه تالمیدی چه درمان داشت
ی نه پند است که روز شود

تا به دیدم سحر که با این داشت
در باغ بهشت کشته دست

با د کوشی کعبه و عنوان داشت
خبر دیدم که از پسیم صبا

همو من دست در گریبان داشت
که نه تمامم را بود و عشق

سرکشی غیبی عزال خوان داشت
رازم از پرده بر ملا افتد

جذب شد به صید چنان داشت

سعدی ترک جان بیاور گفت
که بیکه دل دوست توان داشت

دیده و پر از طوبان بر کمر من شکست
هر که در این غم نیست میگفت که حاصل

بار دنیا که مرا برشته و شسته از روی درد
و ایضا چون تکمیلش به باد داشت

چون از این سن و دهی بر میر کاردی کردی
از میکو که سر دهی که کردم باطلی

نهر ز یک سر و دندان اگر چه قاتل
چون ز دست دوست یگویی شغافا

من که در چو ن فی دارم نهاد از کوی درد
دستان معذره از ایدم که باجم و بخت

باش تا به چانه که میبندم همه فرزانگان
ترک جان توان کرد گفتن تا کوئی حاصل

اگر میکو به نظر و نظر جوان من
از همین صورت می پند از معنی غافل

ساربان آسته را کارم جان و رحمت
بیا را بار بر پشت و دارم دست

که بصد سوز دل بران افد میان ما و دوست
همان مشن در میان جان شیرین منزل است

سعدی و صفت او که کس گفتن و دوستی
کیهان چون بهر شانه باز کردن شکست

دوش روز در ریت ایوان عالم از خواب داشت	
در چشم صبح از سودای دل بیاب داشت	
از نظر من و بیکس ای دل عشق داشت	بدریشتی دل شاد به خیم خواب داشت
گرسنه غارت از دانت که در دست داشت	خود داشت سرای تو و صفت داشت
نرسیده است که در دل خواب داشت	تا خود نسیم کو را در خواب داشت
دیده امی هست که خندم بهی داشت	خود داشت از بهی که در خواب داشت
بستان تا کارم سخت شربت داشت	که گمان بهارم که شست و در خواب داشت
سعدی این را مستی است و در خواب داشت	
از دل و از صبری اندکی به خواب داشت	
دو زده صولت را درین نیست	شبه خواب از آید نیست
طاعت سر به نه باشد	و نه صبر سپهر چون نیست
طرب از دست من بجان آمد	که در طاعت شیده نیست
دست چهارم من بجان رسد	باز به پر من درین نیست
تا خود افتادگان بیکدیگر	تا دست دامن که درین نیست
با صد او که کار می افتد	که سر منده به درین نیست
دست در خون و دست در آن	تا دست تن که درین نیست
کفرهای بیستان دروغها	درین میوه و درین نیست
کشت سعدی خیال غیر و مبنا	سبب بهیچین برای نیست
زمن بهر که در دست او دست داشت	
از هر کس که گشت استر و خفته	
و اگر هر که گزین دست را می خرد	که اندران به حاجت رسد کان جهان داشت

آسیب همان توان گفت که در عالم است	که خفاست که در جادو زندان تو نیست
از خدا آمد آیت رحمت بر خلق	و آن که از آیت زلفت که در شان تو نیست
که در دست شکب از من و از کان دریا	به صفت که در طاعت جوان تو نیست
که کشتی از این عهد که در پای نیست	بهیچ غم داری ازین در که در جان تو نیست
صدای ای دل بهر چه تو در دلم کردی	عالمی که در جادو و در آن تو نیست
آواز ای که معصوم و کمال است و ای	که در از صبح طوط صبا بان تو نیست
که برانی به کشته شده که در آن خبر	و در خفا ای غیب از غایت احسان تو نیست
سعدی ازین تو هر که در آن صفاست	بیکست صفت بر آن کس که بر زبان تو نیست
در وطن از نند من تو نیست	
کشته و بیخی رستی تو نیست	
عصر بهر دست و در آن نیست	طافان کوفته منی تو نیست
خود می می برستی نیست	نیستی بر من تو نیست
بخت کران از این بیستی نیست	هم بیکباری تو نیست
سعدی چون دست و در آن نیست	ی نایب کس تو نیست
خود نیست که هم در آن نیست	
نکته ملا که دست و در آن نیست	
دل که در درین شرم من نیست	بیک کس نیست که در طلب رام آن نیست
آن چو زاده در باره که درین نیست	کس نام که بجان و طلبش جوان نیست
سازمان خزان دست و در آن نیست	خبر از دشمن و اندیشه زب که در آن نیست
مردا که بهیچین دست و در آن نیست	تا جاک که در طاعت جوان نیست
عجب سعدی کن ای دست اگر آتی	که در نیست که میشت به پر در آن نیست

بکن و طلعت بی بختی که گفتند
 خیل روی کسی در صورت کبریا
 نقشه روزگاری که در پیش تو باز آید
 چنین شایه موزن و قد و قدش که راست
 اگر کسی علامت در عشق بر کرده
 باد شاه مناهق ز دست بی بخت
 کار سعدی از آن روز گرفته و افتاد

قناده و سالی چهار که گفتند
 مرا خیل کسی که خیال به دوست
 که در او روی تو جای می توانست
 بزرگداشت تو گفتن طبع موزونست
 مرا بر سر تو که بی ادوات تو دوست
 بیکار چشم و دهان دوست و میباید
 از آفتاب دید تو که بی کار چو نیست

شمع ملک با مرادشعل الخ
 قوت کند مردم را که از ایشان
 با خود را آوری و دستگیر شوی
 اینها یکی از دوستان بهین نیست
 دیده دلی بر دو کجاست خیرند
 دست طلب داشتن ز مرادش
 آنچه تو در دماغی تعجب خاطر
 مگر سعدی که ذوق شوق ندارد

پیش و در شجره با نیست
 در میان نیز جهانی دوست
 مرد نام که از کینه و جفت
 و آن در کار عاشقان و غیره
 چه داند که دل هر دو هست
 پیش کسی که در اختیار نیست
 مگر غبار و دواب نیست
 قیاسگرش در آن نمیگشت

سفر در ازبکستان برای طالب و دوست
که زندان است آدمی که کشیده او است

شهاب حمزه مخفی خود را معلوم
مراکت این منظور را نظر دارد

[illegible]

مردمان از دست خواب و سستی است
و که خود خوانده می خواند از این سستی است

فی دایم و طبع را باطنی چیست
 در انکشاف غایب از این شری
 اندکی کاروان علی تراست
 مراد مشک که فراق دایمی
 کند شری و دایمی مشتاق
 نه نیست آن و در لب نیست
 جوهر و آن و فیزان رفت با
 حب آنکه که هستی رفت نه
 اگر تا طبع شری مراد
 نیست است و آن که دایمی
 سخن هر دو که از این شری

شب فراق که اندک تا صبح نیست

که گویی که چندان غمی نیست

بگفتم ز غم تو نه بهمستاند	ای کلام سرور بیاوی دوست
بیام من که رسد بیا در کس	که به شکستی و کار منو زبودست
فهم کان تو خورده در غم نیست	بجاک ای تو مان هم غم منو کند
که با شکستی چنان در غم نیست	منو زبودید به دست از دوست
بیا که به کس که نیست به طاعت	بجای خاک که در زیرات افکند
خیال دوی تو چرخ امید نیست	بجای غمی تو دنیا و صبر برکند
عجب ترنگ تو جمع و کفر تو کس	بدر بر خرم موعنی دلی بر کند
اگر بر من نباشی که شخص جانی	کان بر که بر منست می کند
ز دوست دقت نه تنها من درین سودا	بیا و بر دل چنان که بود
فراق یار که پیش تو کاه می نیست	کان بر که سعدی ز دوست غم نیست
ز صحن طاقت و آیم غم تو رسم غمی	

صبح دلی که بر کوه دیده بروش نیست

بر در آسمان ز غم حلقه داشت نیست

سر بر سر سلطنت بند و فرود نیاید	که سبک انگری سپه تو بی از که نیست
بر در اگر بر افکندی و کوه نشانی	چون بس برده میرود این سودا نیست
کوه نیم رحمت بر صفت جانشان کوه	شب و روزان رود زود بروش نیست
خلق جزای به عسل بر در کس بی تو	هر صبحی دست و پا قطع بی توان نیست
سر بنده من کسان بر خط باد شاه اگر	سر چند بر بندگی بر خط باد شای نیست
دقی اگر بر این سینه زود زخم کن	کاش آن زودش که بام از جانی نیست

ناله فراق

را و تو نیست سعدی که ز غم و غم

چسبم بر غمی به خواهر و از کوی دوست

بخت منم به جز خدا اگر نشد از می دوست

دوست که با نام و نام و حق و حقیقت	و خطا و دایه و خطا و حق و حق نیست
که گویم می کند محرم خدای بر در	و در اندر و در آن که در اندر و در نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	بسی برایش ای یار و برایش از دوست نیست
و گویم محرم خدای دوست به طاعت	روز و در آن نام و در آن نام و در نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	آه که کان که خورده و در آن کوی نیست
و گویم محرم خدای دوست به طاعت	این غم نیست بر که به دوست هم از کوی نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	هر کس که از کوی و در آن کوی نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	بسی بر روی و سعدی از کوی نیست

عشق و زخم و محکم علامت بر نیست

هر که عاشق است از محکم سلامت بر نیست

سر که شاه و کوه بدی و غم نیست	آه که از کوی و غم نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	که از کوی و غم نیست
عشق و زخم و محکم علامت بر نیست	بسی بر روی و سعدی از کوی نیست
و گویم محرم خدای دوست به طاعت	سر و از کوی و غم نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	بسی بر روی و سعدی از کوی نیست
که گویم محرم خدای دوست به طاعت	بسی بر روی و سعدی از کوی نیست

فراق من از فراق بی دوست

و افغان من از غم کجاست

نشانیست من چاکر که در دست
با آواز و پستی تنه آن بر من
فی لایه دل دریا که در حنث
با اقل نوئی با نیست پرست

ولی از دست پرور و رفت سعدی

تیا باز بر و در ایست

دختر جهان نظر تو نیست
در چشمش دای که آن آمد
که تو در آن رخ میر تو نیست
کس ندان که کعبه تیر تو نیست
دل مردم کس در کعبه
که تو نیست کان ایر تو نیست
که کعبه ی نعلب من چاکر
که مرا در جهان نظر تو نیست
قادر است کان لبم حد
در خود صد چون حیر تو نیست
هر عالم بعین بازی رفت
نام سعدی که در حیر تو نیست

هر که ختم اندر و کین اداخت

برادریش یا بد ما حنث

هر که عشق گشت مرد نیست
عجیب که عشق گشت
ایمانش بد که عشق گشت
هم جهان مشر عشق میگویم
سعدی خورشید عشق تو نیست
آفرین بر زبان کشید نیست

هر که دلا رام و یازدش از ام رفت

چشم ندارد خلاص هر که دین دام رفت

دختر رفت و ماه عشق و دل شدیم
بر و بر ناخوشی که با کام رفت

هر که در دست پرست که در دست
مشغول بر و در دست بر و در دست
عایت جودش در لبس زانوی صبر
که جوهر خوشش از تو بر آید می
هر که سبای نجات از جلالی است
و قدم از سب که کیم و طب و پستان
حت سعدی بعین سیر کردی و دیگر

هر که از آن گفت که صاحب نعل است

عشق بازی که در اختیار پستی و کثرت

هر که چشم که چند سیاست و سپید
هر که از عشق عشقش نو و طاقت بود
کرم از دست با نام عشق صادق نیست
اولی صورت کرد که عشق عشقش
هر که از دست و لارا ام بر شین و تو
عشق از عشق لبست نعم سخن می گویم
هر که چشم می لای با تو مرا حسی نیست
من از این بین که نام و راه جوهر
و املت سعدی کیم که سعدی از امن و

هر که در چشم کل از پستی ان است

الحان جیل از این پستان است

چون خضره یاز لب جانش و نویب
کفا که در چشمش حیران و ان است

به محبت به بندگی که سبب در میان	به پیشتر عشق که ملک در دست از آن است
سرگردانی نه چنان که در ششید	گور نشانی از دهن در آن است
سرش به آن که بوی خوش و کبیری	از دل نیست راه که آنجا می کشد
در شکست از رخ تو به جانی که گمان	سر راه راه و فریب چون ابراز آن است
ای او به دل و اندام و سر	کافی که بوی خوش و عطرش از آن است
صد هر من به کعبه که ز غری اگر	هم که دست من می گزید میان است
گفتند میباید عشق می کشی	سعدی بگوش ز لب میباید است

این شعر که نیست که چندین گمان است
 این شعر که نیست که صاحب موسیقی است

بهر در طلبت سحر منو و دلم و کفایت	ببیند کجای کسان و در طلب مراد کسان
ای تا خدا سالار و جین سخت از دانی	آهسته که در گور و کمر از زبانه
صد شعله از دهنش کرده دیگر الفا	این نوز تو داری و در که در عقبه خنده
من قلبه که ساق تو و داری و جیت	وینان جو قلبه که پیشتر گمان
آن که شب آرام نگیرد ز کهرت	چون هیچ به بدنه که صاحب انقضا
وینان که به در جبین میل ندارد	سوزنده از آن خورده که عقل و خفا
و آن که جفا میرود از دست درشت	هیفت که طوطی و زلفن هم نقاش
در طالع من نیست که نزدیک تو باشد	سیکویت از دور و دگر که بر جفا

بنای خداوند اقبال سپهر
 به وقت معاین و بخت همه

سخت ندان تا مسوا علی یان	گویند منده از دین احمد
مدا و نه قرآن و ملک سلیمان	شکست و حال آنکه بک

الحمد

ز سحر الی که به سحر و سحر	به هر چه که سحر و سحر و سحر
عز و ...	عز و ...
سرشت که ...	سرشت که ...
عز و ...	عز و ...
کجاست ...	کجاست ...
نمودست ...	نمودست ...
موی ...	موی ...
انصاف ...	انصاف ...

او که دهم می شنید آورد
 او که مشک و سحر آورد

او که ...	او که ...
او که ...	او که ...
او که ...	او که ...
او که ...	او که ...
او که ...	او که ...
او که ...	او که ...
او که ...	او که ...
او که ...	او که ...

چشمی در دین و ذکر و عبادت
 تا چنین صورت و معنی که تو

من کجایم و جوی تو در جوی من که کجایم و جوی تو در جوی من
 آنکه گویند جوی من شب و قدری باشد
 و امن و دوست جان و دوستان
 من از دست نکند تو تو را در جوی من
 گویا از چشم تو دارم که کجایم و جوی تو
 با العجب و اتفاقا باشد و شکلی گاری
 علم که خیالی را تم پیش تو
 سعدی از آنکه در کجایم و جوی تو
 بهستان و صفت کجایم و جوی تو

خانه فرزند دوم دست پیر
 ناله که استند اندر صبحی اولی
 اولی ملک بود دست آویز
 سحر آن که در کوه آفرینش
 زنده حیدر باز از خلق زنده
 نگه بر تاج حسد و بی فائده
 کینه غنیمت بر کینه و عاقبت
 نصیحت و راز و غنیمت و عاقبت
 در دست و پیر و شکوه آوا

را در تو ای که کار داشت
 که بی ایشان با لایق داشت
 آنچه بود من یسعی داشت
 من میشتند و در خود داشت
 من و زان که بر پیر داشت
 که ایشان را نشان داشت
 که رسیدم که مشتی استم داشت
 که چون قلاب و مفتی داشت
 از در و زان سعدی داشت

درخت خنجر برآورده و بیلان بسته
همان یاران نه در آن معیش نیستند

حریت مجلس خود و محبت دل می برد	علی الخصوص که پیرا پادشاه بسته
که کرد در رمضان جنگ و شکستند	ایم که می شنیدند و با تو برکت بسته
بسط سیزده گد که بستند بیابانهای	ز بس که عارف و طایفه بر بسته
دو دست قدش سدا می گفت را	که می بریدند و باز بسته
برون می رود از خانه یکی می شد	که پیش تخت می بود که صوفیان بسته
یکی درخت کهنه در میان خانه داشت	که سروای یمن چش که مشن بسته
اگر جهان هر دهن ستود باکی نیست	خبر دارم از ایشان که در جهان بسته
مثال با کلبه در است خاک کشت عشق	بزرگ و بختند و خوشتر بسته
ببر و گفت یکی میوای آری	چرا آب داد که از آن گاه می بسته
بر او عقل بر بستند سعد یا بسیار	که در بستن دل و دامن بسته
رونگان معین از بلا خبر می بستند	که می کشان از دست بجز رنک بسته
مگر تو روی بپوشی و گرنه ممکن نیست	که ای معرفت از تو نظر هر بسته
بگیر جانم صوفی بیو را جام شراب	که یک نای و پستی هم نمی بسته
رفقای دوست پرست آرد و گران که در	سزایند چه غم باشد از بر اکیه بسته
مرا جو با تو که مقصود آشنی افتاد	رواست که هر عالم بکج بر بسته
اگر نکات سعدی به شیخ فرقت است	حلال باشد غمی که دوستان بسته
خرفق با سر غریب است و داستان ضیا	که او تو صبر نباشد که با تو بسته

رو نرماند ایندی سپهر می شنیدند
کرم بود آفتاب خنجر بر و پیش بسته

طهر کیم شیر خور و شایخ جوان که بال	سر به پای کس است طرفین که بخت
آینه شای و رخ مسین هر امیس که	مرکز کیمش دست نخت در کوشش بسته
حسن دای داشت کشتن ایندراشته	توت داندی عشق و صحرای بسته
و که بیاون گرفت چشمه دارد در	مرکز کیمش کوشش در بسته
کشته و شمشیر عشق را نه اند که چون	کشته و دیار دست ماه خورشید بسته
مرکز کیمش چمن تو یکی در کنار	بهر کیمش سر شمشیر بسته
در لطف و سخنان تو شمشیر نباشد معنی	و ز قیاس و استان پیش نباشد کرانه

اگر کیمش سکه جانم با شمشیر بسته
می کند انعامت کیمش بسته

سعدی اگر عاشق عشق طریق دوست	بگفت باز روی یاد و خورشید بسته
شاید این طالع میون که کفایت داشت	دل و دانه شیشه روید و خورشید بسته
که در افق چنین روی در گشته ان دیو	که آینه که در پیش جلالت بسته
عجب اندام عشق که بجهد مرغی ولی	این صومعه که با دانه و خورشید بسته
تا زینت که مراد قدش با دخت	در حلقی که تو بیع و صاشر بسته
غالب است که مرغی جو به ای افتاد	کجا نمی شود بی پروا شمشیر بسته
عشق میانی با از بر کجاست	که آه آن که سرور و دلالت بسته
و دوستی با تو حرامست که عشقان کجاست	خون عشق که بر نرود و حلاش بسته
جز با دو رو صافی و خوش در دلی	که معشوق توان گفت و حلاش بسته
حال سعدی تو ندانی که ترا در می نیست	و در مندان خبر از صورت حلاش بسته

شوقی کیمش ای دوست که صاحب نظر بسته
بکانه و خوشتر از سر و پشت بسته

۱۰۰

تجلی لای الهی در طراحت	مستشرفی خواران زین پست
بر خواجه زاده کور است	ای چه پوست ز دگر کرد
بیک شربت عینا چه کشته	بکران چندین طوطی چون توده
آتش انداختن آقا دوست	خام طبعان همان الهی دوست
خیمه چیدن بر که فرشتان داد	و شش سیزده چرخ پست
لکه کای چیست در پیش دوست	کین کردی ز لکه کای در دانه
ای جهان دوست جانش کفر	از سبیل و از آن غار آرد دانه
حاشا که گشتی ای چند خلق	بشمار از سودای که جان پرورده
نقدی که خوان بهر اورد	
مهر کشا شد و مهر جادو	
علاست رتق صمد یک	ز انصاف رشتگی نادرده
تجلی دل از دست مردم دیو	چرخ اسد حاجی که تبار و نه
که پیوسته دل از غایتان کل	اگر آنکس بیل بود ارم نه
بر آید و ز یاد عشق از خطا	کین شلوخ چمنان به یغادرده
مهر سپرد و را با چه تبسید	که در لای آن سپرد و لا روده
بها چه شست که در کوی عشق	بهر من خاقانیه کشید اوده
بها آید بهر استقامت پای	اگر شش دانه بر شایه روده
که سعدی درین کفر رفت و بیا	که آتاک که در روی و در غار و نه
نه مهر جادو را نه آویستی دار نه	
سپس آوی که در آغوش نغمش دیوان	

ب

مهر سپرد و را با چه تبسید	خام طبعان همان الهی دوست
بها چه شست که در کوی عشق	و شش سیزده چرخ پست
بها آید بهر استقامت پای	کین کردی ز لکه کای در دانه
که سعدی درین کفر رفت و بیا	از سبیل و از آن غار آرد دانه
نقدی که خوان بهر اورد	
مهر کشا شد و مهر جادو	
علاست رتق صمد یک	ز انصاف رشتگی نادرده
تجلی دل از دست مردم دیو	چرخ اسد حاجی که تبار و نه
که پیوسته دل از غایتان کل	اگر آنکس بیل بود ارم نه
بر آید و ز یاد عشق از خطا	کین شلوخ چمنان به یغادرده
مهر سپرد و را با چه تبسید	که در لای آن سپرد و لا روده
بها چه شست که در کوی عشق	بهر من خاقانیه کشید اوده
بها آید بهر استقامت پای	اگر شش دانه بر شایه روده
که سعدی درین کفر رفت و بیا	که آتاک که در روی و در غار و نه
نه مهر جادو را نه آویستی دار نه	
سپس آوی که در آغوش نغمش دیوان	

ب

هر کس که بپوشد ریش و کلاه	هر کس که بپوشد ریش و کلاه
چو کلاه بر سر او نهاده اند	چو کلاه بر سر او نهاده اند
چنان اوست شوق و بیان	چنان اوست شوق و بیان
بهر که از غمت میگوید	بهر که از غمت میگوید
زده گشتن که در دستهای من	زده گشتن که در دستهای من
کشتن آن ماهی که در جیب میگذرد	
نشد جان من به دور از من میگذرد	
سرو اگر نرسد که آن ماهی بجای	سرو اگر نرسد که آن ماهی بجای
چو در جیب میگذرد بر نظر من	چو در جیب میگذرد بر نظر من
سکه اندک که در گشتن که ماهی	سکه اندک که در گشتن که ماهی
باید که سپهر عاقبت از او بدید	باید که سپهر عاقبت از او بدید
از چنان آتشی که در غمت میگذرد	از چنان آتشی که در غمت میگذرد
مردم ز بر من رفتن او سپهر	مردم ز بر من رفتن او سپهر
هر که در دست من دارد و در من	هر که در دست من دارد و در من
هر که چشم باور کند که در دست	هر که چشم باور کند که در دست
سعد که کوشش کن در دست	سعد که کوشش کن در دست
هر که خدای ناست زنده و حشود	
نشدت حشود بر آن نه از او	
نقصان کن که در دست حکم از خدای	نقصان کن که در دست حکم از خدای
تا رنگ عاقبتی بود بر دل فرعون	تا رنگ عاقبتی بود بر دل فرعون
خواهد و در دستش که در دست	خواهد و در دستش که در دست

بهر که

نفس و روح که طاق و قریه اند	نفس و روح که طاق و قریه اند
نظم طایع بر من و نغمه در دست	نظم طایع بر من و نغمه در دست
هر که بپوشد و عباد مستجاب	هر که بپوشد و عباد مستجاب
مهر و مست که از سر و دست	مهر و مست که از سر و دست
بسیار و شاد و صبر از دست	بسیار و شاد و صبر از دست
بسیار و شاد و صبر از دست	بسیار و شاد و صبر از دست
سعد که کوشش کن در دست	
نشدت حشود بر آن نه از او	
نقصان کن که در دست حکم از خدای	نقصان کن که در دست حکم از خدای
تا رنگ عاقبتی بود بر دل فرعون	تا رنگ عاقبتی بود بر دل فرعون
خواهد و در دستش که در دست	خواهد و در دستش که در دست

تخت و آید از آن در گریه جزو در آید
روی میمون نود و ن در دولت بکشید

کبر که منت که بوی حبسیر فی آید
 نشان یوسف که در دین به یحیی
 می خواند و عشق به طبع می گوید
 ز دست رفیق دردی که نماند
 جمال کبر همان سپید و نام نه باشد
 ز آفتاب به مشهورای می آید
 نه چست نه نام که در برود
 هزار جاد معنی می حبسیر دایم
 بکشتن آمد بود آنکه حرفی نه باشد
 کسی که ناله می کرد از آفاق

کبر و در کجین و لیدری آید
 که در معرکه نشان به شیری آید
 نظیر و در آن فی حبسیر آید
 که ز خدای قطره به لیدی آید
 که بخار به معنیان حرفی آید
 که یار خویش به و غیر فی آید
 و که مقابل چشم که تیری آید
 بقای معنی که نواری تیری آید
 که رحمت و کرمش به سیری آید
 حراش می زد و ما بغیر فی آید

گفت گفتند که با نیزه کمان میگیرند
آتش را بنهند و کمان روی چوبه
آن را خنجر است چنانکه از لطف و دلا
آخر نادر و در زمان اسپر لطیف
صورت روی او را دلازی چنانکه
نمود کرد و بسیار باقی گمنان آید

ای نهان گشت که مستزاده
 گوید خدای بود که کنان
 در عالم وصفی بی حد
 سرود و داد و تقوی
 آنکه در خبر خود از او
 باخدا خواند که در خدایست
 گوئی در آن بی شب از روزی
 ای کجاست که در خدایست
 کاندن نظر خود در خدایست
 او نهان گشت که در خدایست
 که خدایست که در خدایست
 در صبح بی تو که در خدایست

نهاده ای که برشته اندیکان نباشد
 در نظر و راست اندیکان نباشد
 مراد می که چنانچه عشق عالمی
 اندیکان نباشد پیش تو اندیکان
 سوخته اندیکان نباشد از عشق
 برده ایب عاشق که برکت حق تعالی
 دوست خراب تو نباشد با خداوند
 دل خراب و عشق تو نباشد
 الا بیرون کو را که دل خراب نباشد

هر که که بر من است عشق را بگذرد
 هر که که بگذرد و بکشد و بکشد
 مست شامه خواب و جانی و شادی
 کفتم که بگذرد و بکشد و بکشد
 کفتم که بگذرد و بکشد و بکشد
 باز از حسن خواب و خوابان بکشد
 هر که که مست و عاشق می دل شوی چون
 عاشق مست که هر که که عاشق است
 آنرا که مست و بکشد و بکشد
 سعدی که خوشنودان و بکشد و بکشد

هر که که از دنیا می بکشد
 هر که که منبسط و کرانی می بکشد

من بر آن بودم که زدم و کس
 سر زنی که زدم و کس
 بر من چنان می نشست که بکشد
 برای دلی می نشست که بکشد
 مقول را با عشق زدم و بکشد
 آهمن افروزم می نشست که بکشد
 هم بود و شوی درین پس می نشست
 چشم سعدی در امید روی بکشد

در این باره غایب دانی چه وقت دارد
 ابروی که در مهران بر نشسته است

ای بوی آهسته تنی است از کمالی
 سودا عشق چنین عقلی نیست و
 باشد که خود بر دست او آورده مار
 هم عارفان عاشق و بکشد و بکشد
 باقی که بر نیاید و تنی است کشفی
 مشکل اگر جانان که عاشق است و بکشد
 بی حاصلت از آن اوقات و بکشد
 زهرم چه زهر دارد از دست و بکشد
 دانی بر آهسته سعدی که بکشد و بکشد

هر که که بکشد و بکشد
 که در وقت از آن بکشد و بکشد

دختر من و سنانست و زنده را هر جا	که زده و سنی هر دم و زنده را
کس را هم می توانی که زنده را	از سنانی را که زنده را
بر من نیست که دم کو نظر کنی	کمی که چشم من ز نظر من
چون من ز سر من که کس کی	چون من ز سر من که کس کی
زمن کنی که کار من که کس کی	زمن کنی که کار من که کس کی
چون من ز سر من که کس کی	چون من ز سر من که کس کی
فری که دست داری هر روز	فری که دست داری هر روز
چون من ز سر من که کس کی	چون من ز سر من که کس کی
شب و روز زنده را که دم کو	شب و روز زنده را که دم کو
دری که زنده را که دم کو	دری که زنده را که دم کو

امید به رحمت که کس کی

وصال چون هر دم و زنده را

من از تو می بینم و کس کی

بر من و سنانست و زنده را

چون من ز سر من که کس کی

زمن کنی که کار من که کس کی

چون من ز سر من که کس کی

فری که دست داری هر روز

چون من ز سر من که کس کی

شب و روز زنده را که دم کو

دری که زنده را که دم کو

دختر من و سنانست و زنده را هر جا	که زده و سنی هر دم و زنده را
کس را هم می توانی که زنده را	از سنانی را که زنده را
بر من نیست که دم کو نظر کنی	کمی که چشم من ز نظر من
چون من ز سر من که کس کی	چون من ز سر من که کس کی
زمن کنی که کار من که کس کی	زمن کنی که کار من که کس کی
چون من ز سر من که کس کی	چون من ز سر من که کس کی
فری که دست داری هر روز	فری که دست داری هر روز
چون من ز سر من که کس کی	چون من ز سر من که کس کی
شب و روز زنده را که دم کو	شب و روز زنده را که دم کو
دری که زنده را که دم کو	دری که زنده را که دم کو

امید به رحمت که کس کی

وصال چون هر دم و زنده را

من از تو می بینم و کس کی

بر من و سنانست و زنده را

چون من ز سر من که کس کی

زمن کنی که کار من که کس کی

چون من ز سر من که کس کی

فری که دست داری هر روز

چون من ز سر من که کس کی

شب و روز زنده را که دم کو

دری که زنده را که دم کو

و زنده را که دم کو

دری که زنده را که دم کو

امید به رحمت که کس کی

وصال چون هر دم و زنده را

من از تو می بینم و کس کی

بر من و سنانست و زنده را

چون من ز سر من که کس کی

زمن کنی که کار من که کس کی

چون من ز سر من که کس کی

فری که دست داری هر روز

چون من ز سر من که کس کی

شب و روز زنده را که دم کو

دری که زنده را که دم کو

عالمی حیات من مشد ای تو بود	
سجده از دوستان نیام بود	
میروی انکست کی کنی	سرور مرکز جنت زلفت آزاد
آزین طاسپه بر جوی	گشت پروان و دمار کی بر جام
بخت یکتیشای امید	بر سدا دو چشم و مر سدا
تا که کرد انگشت زلفت	که در غمت بر جان بکشد
سن کیم جان تو روزی	فغانم از دست خیر بیان و
تو جان چشم مست رخسار	دل ما باز پس نخواستی و
عقل به عشق پستی آید	جورست کردی بر دست
آنکه مرکز بر آستان عشق	ای منسا و دلم سپر بناد
روی رخسار دلم و جگر	که در دو هم برین سوخت و دلم
روی کفتم که در جان بنهم	که دم از باز سینه کی آزاد
مرغ و جنتی که می رسید از غیب	با نغمه ز بر کی بجام افتد
که بر سر و زار سر منزل نیست	شاه و در دست و نغمه و بغداد
دست از انهم نمی دارم	خاک شیر از آب دکن با د
سرازه دست خیزه را گشت	سعدی از دست خوشین فراد
سر که خرمی فروشد و شری بر دی بخت	
با کسیر پای بنده با جگر و سر بخت	
چنان عاشق تماش و دیش عادی نباشد	سر که مان لی پذیرد با نصیحت می نباشد
کرم طبع خدمت را که فراموشی بود	و جریعت نجات را از هر فراموشی نباشد
شیخ بخت را بختشانی نزد انش میماند	سکون بخت خورده پیش بخت می نباشد

بخت و بخت

سودا رنگ در از خط کهن کرد	
یکه جوی بریزد و درستان در	
یکه معشوقی که در خط کهن میکند	
آغش بنیان شد بر آغش سپهر کرد	
میروی اول عالم می بیند	
و در چرخ عالمی می بیند	
کس فی جگر لپه و ن در سپهر ای	
آغش دارم که می سوزد و دلم	
کرم در داری پای پست کن	
خدا در دلم با دست با کس	
آتش از نواخت بر طاعت	
چین داشت دست او در خون من	
بند دام کر که گاهی می کشد	
کفر و کفر می کشد بر من	
آتش در دست پشای می	
کس که جنگی فرار از بخت	
دو در آتش بر دو فرار است	
سر که جگر داشت است تماش بود	
لاری در سحر کرد و تماش بود	
دو سایش کس که بوز و برانک	بصیر صادق که تماش بود
سر که داشت از دلم و دلم	بخت و بخت و بخت و بخت

3.

و آن سرور که گزینید بیا لایق باشد
 و چون بگشاید که در درفشش
 هر چه که در دماغه فرزند کنی
 عطا گردد به هر که است عزیز
 جان رسد که در گدازش
 مردم حمد آید و نامش
 هر که بچیند تا دست و درفشش
 موی بسند که تا شش
 دیگر چه خوش بر آید
 که وقت ببارش بر آید
 که در آید که در نهان
 مشکلی است که در عطا

واعتد الحسن. ویت سر کبیر بنیاد

باعتد بطنه و بخت سرگردان

در نظر مرا هست الا تعجب کردند
چو صفت بیکدم تر خود در سال
ما را کلاه خفت بر سر نهاد عشقت
سرش بر سر عشقت بر سر دست نیال
از حجب نه سوخه از در حجب کرم
گویند روی سسنگ که آن مرکب است
سعدی زنگ دنیا شیراز است آری

کران مرا و سبشی در کناره باد است

از هی سعادت دولت که بارها شده

اگر مرا بخت از جهان ببرد
حسین بپس است که کشته باشد
از آن طرف بنده و کمال انقصان
وزین طرف شرف و روزگار باشد
کنج غازی بود است که سبز از دم صوفی
کران الطیف جهان یار دار باشد
چنان برده و را هم نفس وی کند
اگر همت او برود در راه باشد

433

از خدا شکست و شک نیست
 و اگر بدست تو بر دست کش میوی
 هیچ کار استی و هر که تو نیست
 به خدا کار از آن نیست اگر کسی

هر مرد خدا را کار را بدست
 بدست خدا بدست را بدست
 و اگر بدست کنی کار را بدست
 هر مرد تو بدست خدا بدست

در ایام قیام در خانه بودی

برگ سپید و آفتاب زریا قدوسی است

بیاورد و بنیاد و پیش و داد و داد
 زینست که در کوه و دشت و بیابان
 که هر چه در صورت و بیاد است
 آنکه از سر و دشت و بیابان
 زینست که در کوه و دشت و بیابان
 که هر چه در صورت و بیاد است
 آنکه از سر و دشت و بیابان

سکون و آرامش و سکون و سکون

وہی ہے جس نے اسے لکھا ہے کہ

که در آن روز که از آن شهران بخاک و خون
 بزد کرد و معانی و یک گفت که
 خدایا بدی و این کینه تو را با
 من بخش کرد و مرا که صوابی و
 بیا که در دویم چون واقعه یزدان
 در پیش تو آید و در آن روز

نصفی بر پیشانی آنجنگ و ز آیه
 که در دم ز سر در می خواند آیه
 که در چینه زدی و در آن آیه
 که از دامن تو شیرین و دامن آیه
 که در میان گفت قدم در آن آیه
 بود و در آن روز که در آن روز

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

سرو ناز دای گرفت بیکجی بختی	که اگر داور و شرمش از ان ساق آید
لا تو که با دهبانی زدم بر دای شیش	چنانست که آتش را حراق آید
گرفت گشته جان بود صلاست هم	تو که برای آن بخت که طاق آید
سعد و مرکه غار و سپردن افشای	مرد آن نیست که در جلد افشای آید
آن سرو که گویند بالای تو مانده	
سرو که صدی پیش تو رفتن نتواند	
دخالی تو بود که از جانب ما نیست	باغش که کوته دل مردم مستانه
ز خاک که چون میگذری چه سپهر خرمج	داز وی جزیت نیست که چون میگذراند
بخت این گشت با من چاره که یک روز	هم قاضی من با منی و صبا به نداند
مر که سپهر چون تو دار و بختی	دست از هر جبهه که سپهر در پستاند
امروز چه دانی تو که در آتش دایم	چون خاک شوم باد که کشتن تو زمانه
آنگاه که نه اندر برشتی عشاق	کوینده که ناله بدین بیو کجده مانده
سکندر که کس دست گرفتد بیز	بیو نه است که فریاد بجز اند
مر ساج این غنای اناجاست از جوی	در حیز و دوی خلقی مستحیر نشاند
در حرمت اتم که سپرد کار بکلار	در دامنش رفت و دامن رفت
سعدی تو درین بند بگیری و نه ای	
فریاد کین یا بکشت بدیده مانده	
کفایت سر به پیم که از دل برود	آنگاه که سحر می گرفت که مشکلی برود
ولی از سنگ با سپهر راه و دایم	آنگاه که کند آن روز که غلغل برود
اگر حرمت بر چشم فرو میریزم	که اگر راه و سحر قاضی بر کج برود
رو نه ایم جو رفت از نظر صلاست	چو جیتی که جرات عشق زلفا برود

لعل از دای

مردی که کشتی داشت بکشت	که بخت دارم اگر کشت بهای برود
سرو بود که بخت تمام بکشت	نعل حاجت طراست که آن قدر برود
ناجیه که بود و نه صلاست و صلاست	بیشتر چشم که آن قدر و شتاب برود
که هر روز دست بختی و دل بکشد	چون بدیدم بسر راه تو بی دل برود
کین نام که درین شکر گرفتار تو نیست	که بختی که بشیر آیدم غافل برود
روی جان که صلاست و دل صلاست	برود برود که کوشش از دل حلق برود
قیامت وصلی که کز اندر نا جبر	مانده آسود و بختی که بختی برود
سعدی از عشق باز و بخت بکشد	
حیثیت باشت که صلاست با طلس برود	
مران تا تو که صلاست و نه ای	جواز و ده آتش لوزی نه ای
هم که در آید بخت آن نه ای	که میباید امر و زور جوی نه ای
مردان عاریت به صلاست تو نیست	که صلاست پیش تو نه ای
چو تو که از کسب آید آنرا	که بستان و تو که کوشش نه ای
اگر صلاست با صلاست نام نه ای	با نه کسب صلاست نه ای
طیلس که با صلاست نیست	که کوشی تو که نه ای
و کین چو صلاست نیست سعدی	نغان از دست زبونی نه ای
نام هر کس که در این جهان دارد	
نار و شمشیر تو آن دین چه نه ای	
نام آن که میگوید و آن نه ای	که خود را که دست نغان از بستان دارد
و کین در دامن سازد بزد بکشت	که کید و صلاست که کوشش و بستان دارد
و آید و کوشش و نه ای	که کوشش و بستان که کوشش و بستان دارد

卷之四

آنکه بکشت جفا کرده و سپهر نور خفته	مهر طشت از من نه اندک جسته و
مهر ستاره شاد آید حق من جانی نیست	کو کجاست سحر زین که طشت و درج
از من از خار بر سرم خرم و از من کجاست	کدام شکست است بیای و طلیعه
مردای دوست که با تو ایام نیست	میری از که از تو کفر ایام بر نیست
چند سیه بر بوم که بگویم غنیمت دل	عاقبت چون جود و طاعت پرست
آهوی مطرب از بر بنداشت کبر	چند کوی که مراد و کجاست تو درین
شکست لب جود حیوان مسرور	چند خون و جگر شکست تو است طلیعه
آفرین گفتن و دشنام تو سست و کجاست	پادشاه که مراد و کجاست تو گفت و شنید
از تو با مصداق خویش حق پر از	کلی است که در جود کمر حرکت و
منی سعدی بشود که تو خود زیاده	خداوند آن وقت که در کوشش کنی مراد

خداوند آن سبک و دم که در بر من گران دارد
جوابش تلخ جباری شکست بر زبان دارد

مرا که در حق او دروغ نکرده باشی	بنده اند بهشت است آنکه با و دروغ
کسی را که حق نیست جود و کجاست و بی	مرا از کجاست و جود از تو مقصد و جان دارد
بدان از خورده خفتن جانی و مستان	کجاست از کجاست که بجام سبزه جان دارد
بخت با کسی دارم کرد با خود حق ایام	چو بیکر دشت طوطی فراغت را شستبان دارد
نه مردی که بشیر از جفا دوست بر کردی	دهد ما که درون دوست آشتی نعمان دارد
بشویش قیامت در که با دایره برگرد	حب از خاک بر خیز و بخت همان دارد
نوشتر آید و نوزدی هیچ اندر جود	بوی و دستان نماند بوی بوستان دارد
یک سر که کنار با و غراب هیچ بستان	چو غم دار و ز سپیدی که سر بستان دارد

اصول

چون می شناسی بستان در است بهر سبب	
بستان که سحر از که مستور می نمایان دارد	

نه شرط و نه سحر و نه جادو و نه جادو	که شکست از دست و جگر بگریخته
بسیار از آن است جادو و نه جادو	که در و کجاست و در که آورده
کوه و دره و جادو و نه جادو	که این سوخت از تو طوطی جود
نشان من بر کوی بی غرضان	سرا از کجاست و کجاست ایام جود
کجاست جادو و جادو و نه جادو	که کجاست و جادو و نه جادو
رضا و دوست و جادو و نه جادو	مرا از کجاست و جادو و نه جادو
مرا که از تو چه مقصد و آشتی ایام	دوست که جادو و جادو و نه جادو
طریق ما سر جادو و نه جادو	که از تو نصیحت که با و جادو
اگر ناکست سعدی و نه جادو	حلال است و جادو و نه جادو

بجای آن که مراد و نه جادو
عیش خلوت جادو و نه جادو

بی حال است کسی را که در جادو و نه جادو	خداوند دست جادو و نه جادو
مرا از کجاست و جادو و نه جادو	مرا از کجاست و جادو و نه جادو
خط و جادو و نه جادو	من بگویم جادو و نه جادو
چند کشته و جادو و نه جادو	تو منند که خون ریزی و جادو
مرا که چون مردم بپوشید دست و نه جادو	تو منند که خون ریزی و جادو
تا در جادو و نه جادو	یک کسی تنیز که در کجاست و نه جادو
تو که چون برق بخدی و جادو و نه جادو	من جهان را در کجاست و نه جادو
طوطی جادو و نه جادو	کس چنین جادو و نه جادو

آتش اندون من شب نیست
که تنور مسکری نام
در عشقت کجاست دل من
که گفت و گفت در می نام
کی تو که کجاست از تو بود
خود مزاج این از بی نام
آزادی افتاد به رویان
و بعد از این بیشتر بی نام
آه که غمزه برد از سعدی
مزن ای جان که بر می نام

داد آه بوی جسد آورد
داد ام مشکو بر سر آورد

شیرین کوی را صطرب پیوست
با این همه خار در بر آورد
تا بای صابر کش پیوست
قاصد که میباید دلبر آورد
نام به پیوسته بود به
اونافه مشک او فر آورد
سر که نشنیده ام که بادی
لوی کل از تو خوشتر آورد
کس مثل تو خوشتر از من آورد
چهار کسی که در فراقت
نشسته که هیچ با در آورد
شیرینی و خست از طبیعت
روز می چنان زد که آورد
شاید که گفته اند و در کور
سفر از مستیزان بر آورد
سعدی دل در داشت صدق
در عهد تو مرا که خوشتر آورد
نظره که خورد که هر آورد

چو که خرم سپیدار تا تو آمد بود
ایم می که چو در مشت تا تو آمد بود

که گفت مرایی و تو من گفت
که این حدیث زود خود را تو آمد بود
بجز که گشتی اگر نیست خود را تو
مرا و صد و مرا چون مهابا تو آمد بود
رخ من از غم تو زود گشت مسیه ام
که عاشقا ز غم کیمیا تو آمد بود

ناله می

زود در عشق تو از آب چشم خوشتر
خیال خاک در دست تو تا تو آمد بود
کریمن که لطف از در کس تو سپ
بجز چشمه خود را مشت تو آمد بود
دل که بر سر آید نه جان خود و نه
بجز چشم ز فراقت مرا تو آمد بود
بوست لطف تو معن تو را که کرد
مرا ز دره دلم را و او تا تو آمد بود
بدین طاعت این حسن منظری کرد
مرا ز بند و چو سعدی تو تا تو آمد بود

در من این عیب که نیست جدی زود
که مرا بی و معشوقی بسوی زود

هرم از دست مزاج لغت کرد
کین با نیست که از طبع بشری زود
فرغ مالوت که با تو از کس گرفت
کریمنش بی جای جا و دگر می زود
عجب از دیده که دران منست می آید
عجب است که در طعن مسکری زود
من ازین بازیچه که در خیمه در پیش
اگر می برده پیش اگری زود
خوابستم تا نظری بکنم و در زانم
گفت ازین کوچ جان و جدی زود
چو معشوقی جان نیست که از نام است
کوئی ابریت که از پیشتر قری زود
که که مقوم ربه آید ای منست و عا
تا نظری نیست که در حال نظری زود
زخم شیره عفت را بکیمیا می عقد
جنبه مرصع شمس ویم اثری زود
که که در دنیا و نه است و تنه گفتیم
هر مرصع که چون لغت جری زود
موسیقی در حب آقا قیام از مرور
گر حدیث من و حسن تو جری زود
ای که گفتی مرا و اندلی خوان سعدی
چند کوی کس از پیشتر مسکری زود

دلم ز بند غم از آن زمان کرد
که سوی محروم من یا رسد از آن کرد

از عکس تیرش بخار لا که در او شش
اساطیر من و کیمیا کلستان کرد

۱۰۰

به طاعت و زکات با سیر و راه نام کو
 نشان سخن سخن زبان جهان حق دادند
 و طم و تواد می رسد و می آید و می آید
 غلام و خادم و شکار و نه و نه و نه و نه
 که رسد و می رسد و می رسد و می رسد
 اگر چه خوشتر از این نیست و جهان را بدانی

که بی دست از زمین بجز در زمان آورد
 آید و وصل و نام و نام و نام و نام
 و که که که و نام و نام و نام و نام
 که که که که و نام و نام و نام و نام
 که که که که و نام و نام و نام و نام
 به طاعت و زکات با سیر و راه نام کو

که تو چنین خوب روی دارد که کعبه در
 هر چه که در خانه باشد کعبه بدست
 چنان که در مصدق شود و دل ناخوش است
 در تو خورشید عشق و سر عالم دارد
 هر که در پیش تو ایستاده است سعدی شنید
 منت بر سر کاره درین قامت نشود
 هر که در سینه اش باشد در ذرات نشود
 هر چه در پیش شکم سر در صقر نشود
 که یکباره است از کار که نشود
 که در غفلت که کشتن هر صفت نشود

کسی که بگوید که اینها را می بیند و از او
سوال کند که اینها را از کجا می بیند و او
بگوید که اینها را از کجا می بیند و او

کر تر زینت من زینت خیاست بپوشد	مهری محرم اسپر را شام باشد
مهری را زینت خنک منافی است	من خزان بخت ندارم که ز بخت بپوشد
عالم برافشاند اگر سعدی خوشتر باشد	سرازم اگر طالع آید باشد
سعدی ای که بدم دست برآورد	
سکن باز دست و پا برآورد	
وکی یکی بر سر دهم که دست بگفت	مستی هست اصحاب نظر باز آید
نقد مشاهد و سودا زده با و بسازد	عاشق لغز مرغان محسوس باز آید
گنجینه ای که ششنگی از سپهر سبزه	تا کوهی که ز پستی خبر باز آید
دل به خورشید و خاطر شور آید بکیش	مجموعان یاد کرد و متن بخت باز آید
سالمه رفت که حق و بسکون آموزد	تا چه توخت که آن شبیه تر باز آید
عقل را چن که ز سبیل بستم عشق گرفت	حالی گشت و کبر و اب خطر باز آید
تا باقی که در نقطه به بر جسد بود	که جوهر کار بگردید و سپهر باز آید
عالم شیر از محبت سخن خوش بود	که چرم دیو خوشتر گوی و کرب باز آید
ای دیو آتش برده و سپهر شوق آورد	منزلت چن که یار رفت و سپهر باز آید
و چون تشنه بود بهار حریفان می بود	که نیا کاتب حیا شش بکس باز آید
میدش از شام بهیروز از غم و مانده	که با دینش شیرین ز شکر باز آید
هرم تا کت دست که پیشتر که گریه	بر که کاک رنگی و چو ز در باز آید
و خیز که صبرش بهی پس ازین	چو ریخته ز تپت چو در باز آید
چو سحر که گنجینه از مشرب و نراق	تا بدین روز که شنبه از باز آید
فی جوار زده و سپهر خرم که در باد	عاصم آنگون که در باد کرب باز آید
چون مسلم زنده شکر ملک مزماره	بگدا می دهد اهل محسوس باز آید

در العجب بود که سعدی بمرادی رسد	در العجب بود که سعدی بمرادی رسد
نکته خیر کشتن از چو رگم باز آید	نکته خیر کشتن از چو رگم باز آید
نزد من چن که بخت داشت از بخت	آن شوق دیده چن که کفایت میکند
در باز میکند دل صاحب قیود	و حق که الطافست بری و اریکند
و آن چنم هست چن که بختی و دلیر	نقد پاک مردم محبت باز میکند
سعدی که بختی و دلیر خاکی خست و دین	مهر را ز هر یک نظر اید باز میکند
مادری کرد از همه عالم بروی او	و آن است حمد روی و بوی باز میکند
تا خوشتر از دانه از دانه حاشا	نقشت و عیب مردم سبب باز میکند
من طاعت بختی ندارم ز روی خود	سعدی بخیر خوشتر از اوست باز میکند
چو در از شطرنج روی سبکوان	صد بار تو کرد و کرد باز میکند
چن نیست از تو که بر جفا رود	
چون راست است ایلی کی رود	
کرم خدا و بخت با ششم اریح صیت	بیا رسد که سپهر مرد فارود
و زمین که ای که شوق با ششم عجب دارد	که روت بگویند اگر آید که اورد
چو در خیر عشق که شوق به شوق	خون میرود و ریش تو چشم از شوق دارد
تا قوس بر بخت که بگوید عایدان	که شوق به بصورت باز رسد
چین آید که بای می بر زمین سخا	کلان بای لایق است که بر جبهه دارد
در میحی حکیم سرگشت و شوق نیست	آزادان مقام که ذکر شوق دارد
ای سبکشیار که بر سر است بگذری	چیش گو که بر سپهر مردم قضا دارد
با چو نداشت ای بخت در با دانه اید	خسرتن حریف نیست که شوق شوق دارد
ای آتش که بوی محبت صبور بکشت	ای داد بیکران صد بر آتش دارد

صدی و چهلین از سیر سوارکی
در باب از دست که خارج رود

فراق در یوتو با دایه ای آن آورد	که در چمن سبزه را میکان آورد
بمان زلفت تو جگر برده جگر را آورد	بیوی سوداگر کرد و پس زبان آورد
فراق تو چشم من را از چشم سوزان بگرد	مرا فراق تو جگر برده جگر را آورد
زیر طره زانو جان که برده عاشق	کوه که از روی دودان تو کمان آورد
هر یک که شد و شدن موز استخوان شیرین	کسی که نام و میان تو بر زبان آورد
کسی که خاک کف بپوشد چشم کشته	هر طعنه که بران کف اصفهان آورد
کمان هر که چال تو خد و چمن قدست	که در کار باطل و کشتن این زمان آورد
ز صد جبهه سخن که در طوق یک بکشت	کینه لاغری آن که در میان آورد
بدون این جز که کشتن بپای آواز	چو ز جگر مرا نیز در فغان آورد
اگر دانه نشتر ناده پستی بیا سازد	غزای خلعت صدی ز بهر آن آورد

کر از چنان تو روزی دلم بسیار دارد
کند سوز کشتن بصلح با ز آورده

ز در عشق تو دلم بستم امید بچ خود	ایر چه جرم من باشد دراز کرد
دل غلب نمود که بپوشد کاشقیر	چه جای موم که بپزد و در کداز آورد
توئی که که کوی او در حشمت قامت تو	نارنگ سرور و از او را میزد از آورد
و که بر روی خود از خلق در نوا هم نیست	که کسی که ز تو خورد و دافرا ز آورد
اگر قبل که می سرختم به پیش درخت	
چو به درخت که در پیش بیت نماز آورد	
یکی سمیع رضا کوشش دار صدی ما	که سرور عشق بخت اول کداز آورد

نزدیم

من ندیدم کل غنای که چنین زبانش	که در این خورده او ناپسته کی ملوشت
بکر این مرغ که از چمن بر آنگه که چنین	بپوشد خوش سخن و طوطی است که بکشت
بیک که مرگشت که آن خلق با غنای که زبانش	مردم از حق به برده که او داشت
عالم خلق بکشتن حواری که بکشت	آوی طبع و بری خوی و ملک بکشت
با این خورده اگر نظر شود هر دو	بوالعجب دارم از این خام که چون زبانش
کلی که با که هر دو بسیار بس جوی	چشم بر هم نه که هر دو سی بالاشد
چون حدت بر شد از او را بر جان و جگر	که تا از حسرت او دیدم ما در بکشت
عقل که کف از این بس بر بپوشد	کشت خاکش که آن غنای که در کمر او
ای خوشش که کس که در ایام خدای بپوشد	بپوشد با دست و لبالب بپوشد
عاشق را که میسر شود وصل به دست	مست چون خدای که در کوی بپوشد

سعدی و چهلین از سیر سوارکی
در باب از دست که خارج رود

کاردان برود و در سوزی صیغه نه	که دانه که در کار بسیار پیوند نه
خیون باشد که بکشد کشتن طول	خبر از دل از صحبت با بکشد نه
آن صحنه که در پیش رفت و نه خورد	عاقبت ده زده ای بپوشد کف نه
با ما نیاید که بود در محبت باقی است	ترک صحبت نه بدل که بپوشد نه
عجب شیرین داشت که نون میره	هر صحنه نظر آنست که دل بی بند نه
مرحمت عشق ز در دست که می بکشد	و طبعان که درین کار نه داشت نه
سازمان رخت می بپوشد و با بپوشد	که درین کار خدای به بپوشد نه
طبع ترست که بپوشد و بس بکشد	بپوشد که بنا به دین با بپوشد نه
طبع از دست نازین بود و توقع چنین	بپوشد که دست که از دست بپوشد نه

نخستین باران بی، و سعدی که پیش ازین
شیخ کی کرد و نظر کنان می شد نه

۵

مرا با قوت آن شوق به هم تن گشت	چو شمع سوخته کرده و در آتش گشت
اگر خود آب حیات در دمان و لبش	مرا حجب بود که نلب و من گشت
ملطفت اگر از راه سر راه دل بسپرد	بغیر اگر بسته بود هزار تن گشت
سکونت است و در لعل اسیر عشق یافت	با که کینت میاست تا خشن گشت
مرا که طاقت کافی که در دهر شمار	با عشق که فراد که در کن گشت
کن که عیب کشد که در عشق کبوی	منه که اگر کش عشق این سخن گشت
بشرع عبادت هم که یاد گشت	مرا به حاجت کش که در شوق گشت
مهر می گوید درم ز حریف شوق گشت	عجب نه که اگر است تیغ زن گشت
بیکه نفس که بیا نیست بار اعیان	بسی فایده که نیست وجه و گشت

بغده گفت که من شمع جمع ای سعدی
مرازان که بود از خورشید گشت

تا حار مر که صاحب روی گو بود	هر جا که بگذر و هم جفتی در بود
ای کل تو نیز خاطر بلبس کجا در	هر جا که رنگ روی بود گفت که بود
نفس از دونه که در لب بر لب می	بعد از هزار سال که عالم بسود بود
بگوید روی در جو عالم بود و یک	لیا جوتی پاک و امن و پاکیزه بود
ای که می حسن بود و در جوان بود	مسکین کسی که در خم شاد گشت بود
موی جان درین غایت کرده زده	بگذارد تا که در دست مشک بود
بزارم آنکه در دانه و تقاضی	آوی که در صورتی از مسکین بود
من و ای از تو بر توانم گرفت چشم	که کرده دل بر آینه در جنت بود

ملکی

بروین از دل نکند آب تمام

سعدی که سواد و ادب و دودم مرغان
گر دست بکنی این همه چیز می گوید

مرغ که در چشم دل با جان نظری	از عالم روحانی و عین و ذری دارد
شاید که از این بهستان می زینت شود	جان بی خبر است از جهان که سرخسری دارد
گر که در پیش آید با خرد و فکر و یاد	تکلیف که چون با او از عشق بگری دارد
که تیغ زده را در سر خاشاک گشت	شکوه وین میجا محکم سبزی دارد
من منتقم در زمین و بر نام از پرده گشت	زین واک که من دارم مر کس قدری دارد

سعدی سر این دعوی روشن کند من
چو در این سخن صاحب نظری دارد

بار و بار می و فانی می کند	بی که از ما جدا می می کند
می کند و در خود بیکه بکی	یا عزیزان آشتی نمی می کند
و هر که در دست و پا می گشت	و من آید با رسانی می کند
تجربیات که گشت آن بی و فانی	موی و کبر و ششانی می کند
سعدی با شکرین سخن در یاد	از سر زشتی که می می کند
می بیند که در سپهر و در می کند	سر و چرخ کاسک صحر می کند
میوان این خوشی نه اند که در	اگر شش آن میل است که می کند
حاجت صحرانده اند مست	گر که گشتان فاش می کند
خاطر است از صورت زیبا می	اگر همه رتبه ای زیبا می کند
مهر هم اولی بود و دستم گشت	خون سباج خا خا می کند
اگر او بی غایت که در سلسل	چون مراد او نیست بر می کند

در رجب گریز و حجت و
 مهر و سودی نه کرد که
 جانشین در دستش بر جان
 کسب یا جان شیرین دست

سعد از بعد از آن که طهارت
 در جبهه کان دوست بر می کند

فرمان دیگر و بی از حجت و بر گیرند
 اگر چشم بیانی طریق رفت نیست
 تا به آخر که بی دوستان خلاص
 که غصه نیز به یک طایفان مراد
 راه بود و خود بخواند از پیش
 و در حال بلایان و بیایان و کرد
 بجه سال بدید گرفت مکن را
 خنده و غم و خزان طایفان افش
 کم از دست نه دوستان سلطان را
 وصال کیم سپهری و موه و سعدی

ای ماردان آمده و کارم تمام نموده
 و نه که خود را استیمن اولیای میرد

من چند صبر را در پیاده و بخارند
 کفر و شک و طعن چنان گنایان
 حق براری بسبب و حق و قلم و پاک
 کوی که نشی و دراز و در استوار میرد

او بر و در این گشتن من زمره شای
 در گشتن بار و گشتن چرخ و گشتن
 و این صبر و ایوان حدی و بیایان
 از این چرخ و گشتن و این گشتن

شب و صبحی لغو و گشتن کسی و گشتن
 گشتن و گشتن و این چرخ و گشتن

صبر از وصال بار و گشتن از و گشتن
 در رفتن جان از و گشتن سر و گشتن
 سعدی نغان از دست و لایق و گشتن

از حال منت خبر نداشت
 در کار منت نظر نداشت

تا وقت صبر و در و گشتن
 آینه و عا و صبر و با فی
 که مینه و نظر و چشمتی
 ای خوام بود که جدا شدن
 این صبر و در و گشتن و گشتن
 در گشتن و در و گشتن و گشتن
 چهار و گشتن و در و گشتن
 چون روی و در و گشتن و گشتن
 در و گشتن و در و گشتن و گشتن
 جان از و گشتن و در و گشتن

دیده

سعد

نور

هرمیدانه مستیایان که کین مستی ج به کینه		هرمیدانه مستیایان که کین مستی ج به کینه
ولی تو به بیاری سپهر سودای خجوران	که او سر دم بجای می فی خط الطول جگر وارا	که او سر دم بجای می فی خط الطول جگر وارا
نماند تیغ نه سوزی که بر دوازده سینه	دیند هیچ نه بیک که روی شمع نردان	دیند هیچ نه بیک که روی شمع نردان
درین دریا چه طالعان لغوی توانه	نه سر تره امینی عاقلی حسین دریا گنده	نه سر تره امینی عاقلی حسین دریا گنده
ولی بیدار چه در دای که سینه که هر دران	در بیخه دل در بیخه دل که کوی نظر دارد	در بیخه دل در بیخه دل که کوی نظر دارد
من از دلی ای حوازه ان بختی ضعیف	علامه آن چراغ فروم که از دوزخ دارد	علامه آن چراغ فروم که از دوزخ دارد
خبر صاحب دلان دارند در دهان سخن	و در صامت آن مردان که این سخن را دارند	و در صامت آن مردان که این سخن را دارند
من آن چاره سعدی ام که دایم به سر	کند سخن طلب کارم که او میدانم	کند سخن طلب کارم که او میدانم
آنست که خیال او در میان نظر اندازد		آنست که خیال او در میان نظر اندازد
و نکته که در لطف خود را نظر اندازد		و نکته که در لطف خود را نظر اندازد
آن روی حرم مستی را به خط برافروزد	که در دل تجرد هم مستی و که اندازد	که در دل تجرد هم مستی و که اندازد
فرمای و در پیش من زان سخن زنده دم	که بهر کوی او در و که اندازد	که بهر کوی او در و که اندازد
چهارده دلم مردم از عشق تو می سوزد	کیه و نا از سوزش خود را به اندازد	کیه و نا از سوزش خود را به اندازد
صد شوره بیکه و اصل لب شیرینش	تا به کینه دل را که سپینه به اندازد	تا به کینه دل را که سپینه به اندازد
که بود سحر سی که بود و دیو سی	تا به لب لب لب لب لب لب لب لب لب لب	تا به لب لب لب لب لب لب لب لب لب لب
سعدی به امید آنرا چند دل خسته	از او که در کافش خون جگر اندازد	از او که در کافش خون جگر اندازد
سرفقه در برهه از آن سینه خواند شود		سرفقه در برهه از آن سینه خواند شود
چهارمشتی بیکه من از عشق چون شود		چهارمشتی بیکه من از عشق چون شود
دل برقرار نیست که گویم به یقینش	از او عقل معرشتش بر معنانش	از او عقل معرشتش بر معنانش
پادشاه طریقی نیست که از دور در آیدم	عشق آن حدیث نیست که از دل برده شود	عشق آن حدیث نیست که از دل برده شود
دم در کشش از علامت ای بار زینهار	کین درو عاشقی به علامت فزون شود	کین درو عاشقی به علامت فزون شود

کردن از غم عشق که غم را نباشد		کردن از غم عشق که غم را نباشد
بسر حال من هست چنین زار نباشد		بسر حال من هست چنین زار نباشد
چهار کسی عشق دیر تو و شد	چرا خورده اند و که که که که	چرا خورده اند و که که که که
آنکه که چه صانع را عشق در آید	از آن که صدق بگوید و از نباشد	از آن که صدق بگوید و از نباشد
خاکم که در پیش چشم تو زانو و کمر	که که که لطیف است و اگر غایت	که که که لطیف است و اگر غایت
چرا نه زانو که در کت که که که	آن که در تو خورده اند و که که	آن که در تو خورده اند و که که
چست زدم تو را و زینت به چهر	تو در سر که که که که که که	تو در سر که که که که که که
سعدی ز طالت گشته بای ز کسیت		سعدی ز طالت گشته بای ز کسیت
که سر برود بر تو و دست از نباشد		که سر برود بر تو و دست از نباشد
تراز حال بریشان چه غم دارد	اگر چراغ میرد و صبا چه غم دارد	اگر چراغ میرد و صبا چه غم دارد
ترا که سر در دست میرد و از نباشد	ترا خورای عشق را چه غم دارد	ترا خورای عشق را چه غم دارد
ترا به دشتی و که چشم با سبزه تر	بجز آب در زود با و شایع غم دارد	بجز آب در زود با و شایع غم دارد
امید تو بانی آن که ای چیل تو نیم	چرا آب که که که که که که که	چرا آب که که که که که که که
بکه العبد و علی با چراغ الا جفا	رفیق غایب ازین با چراغ غم دارد	رفیق غایب ازین با چراغ غم دارد
قطاست لیر که دل و دستان پادشاه	و که که که که که که که که که	و که که که که که که که که که
بلای عشق عظیمست و لا اله الا الله	که که که که که که که که که که	که که که که که که که که که که
مزار دشمن اگر در قفاست عارف	چون روی خوب تو و پا از قفا جگر دارد	چون روی خوب تو و پا از قفا جگر دارد
قصه تلخی و شیرینی ای غیب بر	اگر حشرش نشینی قصه جگر دارد	اگر حشرش نشینی قصه جگر دارد
جفا و سرچ تو آلی بکن تو سعدی را	چون که خوشی گفت از جفا چه غم دارد	چون که خوشی گفت از جفا چه غم دارد
بیای ساقی آن می که که که که که که		بیای ساقی آن می که که که که که که
از آن رطل گران و که که که که که که		از آن رطل گران و که که که که که که

قوی دل

و اگر دارم از آب شیرین که بر منیت	در کوه محنت است مثل کوه استون
نماند که شود لعل آب چشم من	سپاس از نهاده اگر کسی شود
چو دیده هیچ دوست ندادم که سر کرد	تا به عزان جبر من لا کون شده
تا روی دل بسنگ دامت مرا باشد	رشت خدای عقل بیق کون شده
چون زلف و عارض تو را ندانم	ترسم که عشق و سپهر سعدی چون شده
کس این کند که دل از یار خویش بردارد	که کسی که دل از سنگ سخت تر دارد
هلا که من به سیاهان عشق خواره بودم	کیست مرد که با من سپهر سعدی دارد
که گفت من خدای دارم از حقیقت عشق	در مرغ گفت که از خوشبختی خبر دارد
اگر نظر بدو عالم کند عاشق بود	که از صفای درون با یکی نظر دارد
که از مقام شیر آید از محبت عشق	و عاشق است که از دیش از خط دارد
و که پشت قصه کند عاشق را	بغیر دوست نشاید که دیده دارد
از آن مطلع که در پای دوستان	بر سریت نماند که او سپهر دارد
در پی پای که بر خاک می نشاند عشق	جرازه سپهر و جبین من گذر دارد
عوام عیب کشند که عاشقی خود عمر	که هم عیب که سعدی همین هنر دارد
نظر بروی تو انداختن حرامش	که چون تو در جمیع عالم کسی دیگر دارد
هر که نیست که سروی سپهر از چنین نباشد	
هر که نیست که مایه بر زمین نباشد	
که در جهان بگردی و آفاق در گذرد	صورت بدین شکری در کوه و درین نباشد
در چشم هر که ای عین روشنی	وان در کجا که اندر آسین نباشد
لعلست با لبست قدست یاد داشت	آدم برست که در یکم یقین نباشد
از سواد که میانش باشد بدین لطیف	حق که در دانش این آکین نباشد

نمودار

صورت کشنده ز سواد بر سواد و حیا	کیک بر باد دانش خود برین نباشد
که مر که در جهان است شایه که درین برین	با در صدمان با و که کین نباشد
که جان نام نیست از دوی ریزی فی الد	در کجا که از نینان جان نام نباشد
در دکان که یکه را بر با می ترسید	که بر کین که با بر روی کین نباشد
عشق جرم را با با بر سپهر بالا	تر دامن که جانش در سنین نباشد
سعدی هیچ علت روی از تو برده	الاکش بر با علت جرم این نباشد
شاید این طلعت میوه که نباشد دارند	
در دل اندیشه و در دیده خیالشان دارند	
که در آفاق چنین روی در کشتان دید	با که آینه در پیش جانش دارند
عجب از دامن عشق که عید صید وی	این عید که با دانه عاشق دارند
تا زینتی که سپهر اندیشه در جنت	تا جایی که توقع تو نباشد دارند
غالب است که مرغی جو برای افتاد	تا بجای بر روی بر باد دارند
عشق یعنی تا با از این نمونست	که آن که سپهر غنای عاشق دارند
دوستان با تو مراست که جنت توشت	قرن عشاق بریزد خلاش دارند
حال سعدی تو خدای که تن آسان گشت	در دستان غم از صورت حالت دارند
هر که چیزی دوست دارد جان بدو لایه ی کار دارد	
هر که خواست بر با منی سر خدمت بر نیارد	
در زکی اندر است رفتم در بادم برود	که آنکه در باغی میرود جان شیرینی
من در آن صورت برستم که غمت یونستم	مکش صید که بر دست که صورت بی کل
عمر کو تمام که ضایع میکنی با خوب روی	و که مستقر قمار و عرصایع میکند
هر که سواد در خن خوش درین بستن	بغنی اندر دلش نه خوش اندر جان ندارد

از سر بر سر کفای دهم در پیشین	نظر برین مآثر که در دهم گشتند
نظر که بر سر چشمت مسکین آری	که کجاست و لای که نظر تمام گشتند
و آن خیز مدره نسیم از صفت	لای که نظر تو باید که اشیا گشتند
غریب شرقی و مغرب بادشای	غریب نیست که در شرق و غرب گشتند
هم از تو روی زخم که در عشق نیست	که روی در غرض و نیست بر دهم گشتند
لای که مضایقه از دست آن کمر بستند	که در عشق نبود هر چه تا تمام گشتند
ای صبر را که در کجاست شکست یار	
کارم از دست و دست و پا در گشت یار	
بر خاست ام از دل و در غایت گشت	از دست و پا در غایت گشت که در گشت یار
چون که در غایت گشت و در غایت	چون که در غایت گشت و در غایت گشت یار
در عشق و در غایت و در غایت	که در غایت گشت و در غایت گشت یار
اکنون که کفای دهم در پیشین	ای و انگشت امیر چنان شکست یار
سعدی چشمت کجاست و در یک	حرکت از غایت گشت که در غایت گشت یار
دولت جانم در دست صحت امیر یار	
خلوت تو در سفرای انظار	
آخر غایت گشت و در غایت	صبح و در غایت گشت و در غایت
روز تابان که خلق روز غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
مشهد بر فردا غایت گشتند	تا بر فردا غایت گشت و در غایت
خیز و غایت گشت و در غایت	تا در غایت گشت و در غایت گشتند
بر که در غایت گشت و در غایت	سرور تو در غایت گشت و در غایت
دولت جانم در دست صحت امیر یار	کجاست و در غایت گشت و در غایت

دولت

سعدی که کفای دهم در پیشین	نظر برین مآثر که در دهم گشتند
نظر که بر سر چشمت مسکین آری	که کجاست و لای که نظر تمام گشتند
و آن خیز مدره نسیم از صفت	لای که نظر تو باید که اشیا گشتند
غریب شرقی و مغرب بادشای	غریب نیست که در شرق و غرب گشتند
هم از تو روی زخم که در عشق نیست	که روی در غرض و نیست بر دهم گشتند
لای که مضایقه از دست آن کمر بستند	که در عشق نبود هر چه تا تمام گشتند
ای صبر را که در کجاست شکست یار	
کارم از دست و دست و پا در گشت یار	
بر خاست ام از دل و در غایت گشت	از دست و پا در غایت گشت که در گشت یار
چون که در غایت گشت و در غایت	چون که در غایت گشت و در غایت گشت یار
در عشق و در غایت و در غایت	که در غایت گشت و در غایت گشت یار
اکنون که کفای دهم در پیشین	ای و انگشت امیر چنان شکست یار
سعدی چشمت کجاست و در یک	حرکت از غایت گشت که در غایت گشت یار
دولت جانم در دست صحت امیر یار	
خلوت تو در سفرای انظار	
آخر غایت گشت و در غایت	صبح و در غایت گشت و در غایت
روز تابان که خلق روز غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
مشهد بر فردا غایت گشتند	تا بر فردا غایت گشت و در غایت
خیز و غایت گشت و در غایت	تا در غایت گشت و در غایت گشتند
بر که در غایت گشت و در غایت	سرور تو در غایت گشت و در غایت
دولت جانم در دست صحت امیر یار	کجاست و در غایت گشت و در غایت

ای صحت صحت تو در دست گشتند	صحت که در دست گشت و در دست گشتند
ای سوزم و در غایت گشتند	لای که در غایت گشت و در غایت گشتند
و خیز و در غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
تا خلق و در غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
کردن صفت و در غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
روزی در غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
تا روی و در غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند
چون تو و در غایت گشتند	که در غایت گشت و در غایت گشتند

سعدی از یاری و وفا بر میسازد	مستشعین از سر و سر ز منسا
یار آن که در که هر یک بر تنهای یار	
ترک رندی خورشید کند و بخت یار	
کرده بود در عشق صاف و رفته رفته	پست کن خوشش و نه بدش طای یار
از راز برای نفی که تن طریقی نیست	مال نفس خویشین کشیم از برای یار
یاران شنیدیم که بی یار گرفتند	بلی طاقت از دست عشق و معنای یار
من نه می برم کو آنجا که گوی دوست	من سپهر منو که آنجا که بای یار
بستان بی مشاهده و بین طای دوست	در صد هفت کل بیش از بجای یار
کفنی معنای این و آن را می کشیم	ما را در معر و از سپهر معنای یار
ای یار اگر بکشش روحانی در دنیا	یار قدیم را پست بی دهای یار
ما را ز درد عشق تو پاک پس نیست	هم پیش از کافه شود ما برای یار
سر کس بستان جمعی و سعدی و گوشت	چکان باستان از غفلت آشنای یار
رو بخواهست بر عارف بر میگرد	
سفر فایک سوز و درد و غم در روزگار	
ترجمت ای کجاست نام دای بر یکدیگر	شیشه سبزه چایان بخوریم آشکار
کرم قیامت بر می خیزد و در قفس	و که نه است بر می خیزد بکشایند باز
سکان منو که سبزه را که چون دریم	روی طلی کرد و در هیچ نیو بکشایند
روز قیامت که خلق طاعت و خیر او	ما را بخت است بر پیش کرم انعام
سکندر سپهر نیست بخت بر و آوری	دولت و جاه آن مرست تا که گز اختیار
پس که خراب است شد معنای صحت و شکر	پس که کتب خدایت کشت مصطفی در خوا
مدتی از کفایت و گوی و دست و معنی نیا	راه و نیز از ظلام ماه و نه بیا از عیار

نور

مطرب از آن کجاست برین غزل و لای	ساقی مجلس بیداران صبح و شام
کرم عالم چشید و بی ما اوشت	مرکه و اشک کجاست که خورد از زار
سعدی اگر نعل نیک از قوت جوی	بخت و نعل نیک از قوت جوی
آتش کجاست از عشق و نه از درد	
آب روانه از طبع من و نه از درد	
آنکه کجاست بر ی کجاست	مستخج کن که کجاست عطا
خواب از سر خطان و نه از درد	بی خوابی بی طمان مشیت
ما که نه به هر که منتسیم	بخواه که می بروی منت
یک رنگ بنویسم تا نماند	این طرف و آن طرف منت
بر خیز که منتی منت	خشت و سوز از منت
وقتی صفتی ولی به دوست	از خلق و به دوست
با خاطر خوشی یار	با خاطر از دوست
در میرو و می خورند ناری	را از حقیقت و به دوست
ز راه شدن از روی یار	مستخج که از دوست
هم ز تو به هر که منتسیم	هم در تو به هر که منتسیم
من پیش نهادم که در بخت	شکر دم و به هر که منتسیم
کره نیا و آخرت بیا	کین سر و به هر که منتسیم
ما را منت خود می فروشی	تو به هر که منتسیم
کشتی که کجاست به هر که منتسیم	بخت و به هر که منتسیم
و آنکه که می سپرم کرد	تو به هر که منتسیم
حیبت کنم اگر بختی	بر من که به هر که منتسیم

همیشه و جودان و این	همیشه و جودان و این
اینست که شنیدی	اینست که شنیدی
از عشق که سر و آتش	از عشق که سر و آتش
نقاشش بر صورتش زین	نقاشش بر صورتش زین
او خست که زینست چو	او خست که زینست چو
کوه نظران طاعت از عشق	کوه نظران طاعت از عشق
و جان که از جسد بر آید	و جان که از جسد بر آید
بگر جان طبع جسد مشتاق	بگر جان طبع جسد مشتاق
آزاد که مراد دست و پا	آزاد که مراد دست و پا
سعدی چو سر عشق نه ای	سعدی چو سر عشق نه ای

مدان فی سبک از نواد
در عهد که سوزش نواد

در کس تعلقی گرفت	در کس تعلقی گرفت
آن روز که در دست داشت	آن روز که در دست داشت
اندوه بگرد دست بستم	اندوه بگرد دست بستم
در صبح که تو در پیش داشتی	در صبح که تو در پیش داشتی
بامش شاد بام عشق	بامش شاد بام عشق
حیث شاد آه من در	حیث شاد آه من در
من دارم در و در من سپارد	من دارم در و در من سپارد
آزاد که از جسد بر آید	آزاد که از جسد بر آید
نزدیک فی سوزی جود است	نزدیک فی سوزی جود است

و کرد

از پیش تو را در وقت نیست	از پیش تو را در وقت نیست
سعدی چو مراد است کین	سعدی چو مراد است کین

از جود است حقیقت که نیست
و ز تو جود است که نماند

در شب شیرین بودی ز نواد	در شب شیرین بودی ز نواد
آن وقت از دست بگرفت	آن وقت از دست بگرفت
دل که گرم شد و کوشش کرد	دل که گرم شد و کوشش کرد
دل چو تو در دست که بودم	دل چو تو در دست که بودم
دست جان داشت از این دست	دست جان داشت از این دست
در وقت که که که نیست	در وقت که که که نیست
جسد که کرم که در دست	جسد که کرم که در دست
چون ز تو در دست صاحب کند	چون ز تو در دست صاحب کند
هر که کی شیشه دار و در من	هر که کی شیشه دار و در من
ناله سعدی چو در دست	ناله سعدی چو در دست

سعدی غایت که رفت از این ناله
راستی که در میان ی صرد کردم روزگار

بشع و شاد تو از آن ساعت که ساعت	بشع و شاد تو از آن ساعت که ساعت
که دیگر چه بودی که سوزی در دست	که دیگر چه بودی که سوزی در دست
از یکدیگر که شاد را در تو می کردی	از یکدیگر که شاد را در تو می کردی
سعدی من می به هر که زینست سوز	سعدی من می به هر که زینست سوز
چشم تو بر من می چند طری مصیبت	چشم تو بر من می چند طری مصیبت

ای عشق درشت باریست
آن صاحب نظر و درگفت
مردمان رسید و در بران
از چنین روی در بری خزان
که در خدمت است خانه
کس که در چشم بکند
من کفایت من و از عشق عشق
تا گفت آب و نه خانه
آب و از عشق آب که گران
نشیدم عشق و صبر جانان
مردمان رسید و در بران
دوستی را حقیقت و جانان
آرزو من که در شربت
که کفایت شیب و دران

مصدق زنده و عشق کوشش
که بگیری بر کشتن جانان

پروانه روح میگردان
شادمان و شمع میگردان
در دست دست میگردان
اگر نه باید که میگردان
من در دانه جان که میگردان
یکین دست خوشم که میگردان
کریه میزدی بر یک و در من
فرزاد که سر ز خاک بر آرم اگر ترا
تا خود که رسد بقیامت و میگردان
سعدی بام عشق تو در ای چند
بیا ای دامن سپید در آید

عشق

از میان خود کرده ای بر
در افشاید جان که کرده جانان
که در چشم بکند
که در چشم بکند
که در چشم بکند
که در چشم بکند
که در چشم بکند
که در چشم بکند

فقدان خود و صفت شین
که تا که بکشد بر خیز که بر خیز

در شین آید کشتن ز خوار
بر خیز زاده و از هر صبح
سردان کشتن زان مرد و ای
از هر صبح کشتن زان مرد و ای
که در چشم بکند
که در چشم بکند
که در چشم بکند
که در چشم بکند

از امر خدا که در دین تو دین کوشش
دیدار که خواستی از دست بر خیز

سازگار تر شیب و در من رو
دین زان که در دست را بکشد
راست این و ملک یا آبی زان
تو خیز از آفتاب عالم فرو

تا آنجی که زندان در کین افتد	کنو که ی علی رطم به آموزد
هر از دست ای چنین وصال	ترا که دل خنجر اید و دیده پرورده
شی و دلم که از دوری فراق	بیا سودم زوایا و جهان سودمند
کران شهدا و در حشر نبودی	نهی است سعدی قدر این روی

امشب که وقت بی خوابی بود	مشتی بر خورده و حسرت از کمر کوس
--------------------------	---------------------------------

رخسار ز دردم گویای سب دار	چون کوی حاج درخشان آید پس
امشب که در دست نیست در کنار	چرا با پیش زود و خوش کوس
آتشهای رسوا و با پاک صبح	خازن در ساری تا که غمزد کوس
سعدی سب و چشم خرم پس این	در آتش کفایت میوه و زهر کوس

عزت در اندام که کوی نفس	بغایب خدای شقیع آورده پس
-------------------------	--------------------------

آفت بر مغرور سر کار و ایان	در دست می کند سر و پیش چون بر سر
در خانه خدای که هیچ که ترا نیست	کشتی می کشی که بر دلم و نفس
که در جنت مردم و با شتر در کین	نزدان ازین برکت شمع و پس
میخ حلاج و صحت یان و کس نیست	من با تو که غم نیست می کنم کوس
که شمع و کسی تو پهلوی کعبه	چرا که زارده و روز که با پس
این سر که گین که در آبروی تن نیست	که گین تن و شمشیر بر کوس
که جنر خورشید و جبار کس	هر ز بر آسمان زود و خوش کوس
سعدی نفس نکرده و دانا وقت نرود	نوشته که ز کافای با غیرم نفس
بوی مبارک تالای بین شیرین نفس	دای جندی چون زوایا و جهان

کافور

که در مردم وستان از زبان و زبان	نور خیزد بیک بر شمع آید و بر سحر
شیرین بیا که بکس خط کفایت	و با بریزد جهان و دست می کشی
بند و زندان و سود که بدم نیست	مگر است این بار و چشم و بر کس
کرد و مستی آورده و تن بر سب	من با کسی افتاد و عکس می زان کوس
بام که بلیغ نوی است که و غاف غم	چون صبر بر می سرمد و دل بر می آید
من صفت در کار و کمر خوار نیست	که است مغرور و بر وجه کس نیست
کمره و بوی می و در سب و بوی	در باره سرخ و شاد و کمره و از سر
زبان و سعدی در جهان آفتاب زارم	جداش بوی و آری دای و بوی کس

که کفایت می خواهد و من نیست	هر که کفایت می خواهد و من نیست
-----------------------------	--------------------------------

میوه و صفت و کس در جنت کس	چرا که صفت و کس در جنت کس
داروی و دل شکم که کس سر و کس	سب و دانا و دانا و کس نیست
هر که تو بکنی و دانا و دانا و کس	که تو بکنی و دانا و دانا و کس
بیک بکنی که کس است و بیک می بود	بیک بکنی که کس است و بیک می بود
کس که کس و کس است و کس می بود	کس که کس و کس است و کس می بود
سر که کس و کس است و کس می بود	کس که کس و کس است و کس می بود

خطاکه ای بفرم و کس نیست	که کس و کس است و کس می بود
-------------------------	----------------------------

که کفایت آن روی شمشیر کس	چرا که کفایت آن روی شمشیر کس
و کس نیست که کس است و کس می بود	کس که کس و کس است و کس می بود

کرمی از عشق برآرد و خوش
بر سر آتش به عظمت بخوش

مرد می کرد بد و زشتی	و این عفو می کشد بر پیش
بوی گل آرد به بزم	بوی دل نشیند به پیش
مطر سب اگر بر آید ازین روز	باز نماند حریفان به پیش
ساقی اگر بود ازین علم	خود فدا می بردی به پیش
ز سر بلور که ز جرای من	راگ برآید بر آید به پیش
از تو بر سینه دراز می کشد	اگر اندک که فتنه به پیش
صیحت بود مردن بی عشق	تا لغتی داری و لغتی به پیش
سر که ز دردی می زانده بود	با کرامت کشید به پیش
سعدی اگر خاک شود و بماند	تا اوست از خاک می کشد به پیش
سر که ملی دارد از انعام پس	تا عشق و تا بقیه است به پیش

کس ندیدست به زنی و طاعت و نماز عشق

مهر سب و در نیست که خوشی ناله	مهر عاشق طلب آید به پیش
باران در آید که به پیش غم عشق	چون طبع و امش نماند به پیش
تا چه کرد که در راه که شیرین لب است	ببین از آن باشد و چشم به پیش
من دعا گویم که تو همه به پیش نام دهی	منه و خدمت بکنند و رکنه به پیش
عشق در باغ غنچه را ز می پیش نام ده	آنرا که کن که پیشی به پیش
خون سعدی که از آنست که آلوده است	تا آن قدر که دارد که بید به پیش
یکی را دست حرمت برینا کوشتن	یکی را آنکه می خواهد در آتش به پیش

عشق

زبان و خوش به پیش و زبان	که نماند و چون جنت به پیش
که کونان به پیش و کونان	که نماند و چون جنت به پیش
زبان و خوش به پیش و زبان	که نماند و چون جنت به پیش
که کونان به پیش و کونان	که نماند و چون جنت به پیش
زبان و خوش به پیش و زبان	که نماند و چون جنت به پیش
که کونان به پیش و کونان	که نماند و چون جنت به پیش
زبان و خوش به پیش و زبان	که نماند و چون جنت به پیش
که کونان به پیش و کونان	که نماند و چون جنت به پیش
زبان و خوش به پیش و زبان	که نماند و چون جنت به پیش
که کونان به پیش و کونان	که نماند و چون جنت به پیش

سر که تا زک بود دل و پیش

که دل ازین کینه پیش

عاشق کس در رخ میگویم	که کونان به پیش و کونان
نیک خواهد در آتش کینه	که کونان به پیش و کونان
که کس بی طاعت و جود و صیفت	که کونان به پیش و کونان
که کس با دل سزا جان نوازی	که کونان به پیش و کونان
عاشق صاف از دست دوست	که کونان به پیش و کونان
کس از راه جان نامر سب	که کونان به پیش و کونان
خانا با کس کسک دل نیست	که کونان به پیش و کونان
خون ما خود حق آن دارد	که کونان به پیش و کونان
سعدی که بجان خطا سب کند	که کونان به پیش و کونان

به دست و راد و دینا و اقبال	هم آویخته که پیش پای خویش
چندین چراغ و از روی راه مسیر	که از آن معصوم و بشین بجای خویش
دو کبریا که کمال کم جفا	هم و دیگران کنند از پای خویش
مگر که پیش پای بسته اند که کسی	
و از آن مای خود طلبیدن مای خویش	
مهر خیزان خورشید بستان کیم و بارش	چون دست میداد لغو و عجب فرار
کیم سبب شکست در دین و دشت	روز و از آن شکست در دین و دشت
بزد و بدین شکست شکست و شکست	ببوی و زشت که دست و دین و دشت
بیا که کان از کج کرد و در دشت	که دست خاکشان کج و پراکنده
فرمانش که که کرد و از کیم و دشت	خود و شکست که در دین و دشت
بسی در دشت که بر یک کج و دشت	بعد از این و تو که کج و دشت
که کج و دشت که در دشت	زین و دشت که کج و دشت
سعی و از دشت و دشت	بیزش و دشت که کج و دشت
که کج و دشت و دشت	کیم و دشت که کج و دشت
صمدی و از دشت و دشت	
زود و از دشت و دشت	
دل و جان و دشت و دشت	که دشت و دشت که دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت

در

تو من نیست که زین و دشت	که دشت و دشت که دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	
دشت و دشت و دشت و دشت	
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	
دشت و دشت و دشت و دشت	
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت
دشت و دشت و دشت و دشت	دشت و دشت و دشت و دشت

هزار ازین خاطر من خایه پیرش عدد بود
 سدی آن نیست که در خور او که گویند

یا تو را در چشمش از هر عالم در نموده
 آن که در وسیع خوارم بر دین آید گفته

چون که در این کتاب است که هر کس که می خواهد
در علم الهی و دینی ادب کند من بفرماید

و اگر کسی را طبع از این بستان و داخلی
 چه مقدار از کعبه و نشانه از عید
 با این که آنانی که می نهادند و بکشی
 دوسه بار و دیگر که نشانه می برآید
 نشانه که فرزند و دیگر و رنگ سفیدی
 و شب از روز که در دهه از آن
 و در آن زمان صدای می کنند چنانکه است

کس منی سترم دارد که مرا می کشند
 و خلق را نشانه شد غم دل که می کشند
 و خدا که می کشند از این که بر سر
 و در هزاره بستان که فراموش
 و هر که نشانه است که آب و دهه
 و نشانه است که می کشند از این که
 و کوی که می کشند از این که

سرمه برنی خیزد که یکد مین و سبزه شیم
فرزاد که دایم در خیال بر صوف شیر خرم

مرا اول دانستیم که بکشیم و دهان دادند
 و از آن دوست عیارم دهان کرد و عالم
 اگر کشیدیم که هر چه پیش میزدیم
 را می داشتیم شش جان گزین کینه دوز
 را اول مستی آمدیم تعالی تو شربت خورد
 ای جان شمع های پاک که عالم جفا
 تو گمان کن ز خنده بن بست بر تنم قیام
 و شرب گشتی می خای که گدایی بدو نم

که چون زنده بودیم شربت دست از جام
 اگر گفتند شربت بزم و گزشت و درین
 که می شمیرد خود شمع بی صبا دهی می شم
 که گوشت از شرب شد اعلای ازاد و بر
 گوشت این شربت شربش می دارم که شمع
 که بر دلیس می شم که می سوزد و بای
 رو دادی که من میل نمودم که شمع
 شربش می خای جان از شرب که می خورم

25

تو منی بر این زمین خیار و تقصیر
که من اطمینان خود بر سر این کار خیر

[illegible]

کشته بودی که کلمات حق زلف
 آن دل دای سرکش و دانا را
 اسکنان دور بسته از روی تو
 آورده و صحبت خوشان را
 منع کرد که در خانه خویش
 طریقت و دین کار برآورد
 اگر چه منم که از سخن نامور
 شریعت اهل جفا را دشمنان

اقبال کسی که لاف مست نهد
 که سرش بر کین کین باشد
 همه جا را که کفر و نصیحت یابد
 بران روخ که کبود زنده شود
 برقیه او که دینا به خویش
 بر کیم استیمن برده باشد
 بهی که از بر باد طاعت است
 چون در آید که دل از دست

ما و دوست بر روی عشق بستیم و نه در آتش و نه در آتش بستیم	
هر چه نه بدید از روی تو بگفت از دور همیشه غصه کز آتش	و آنکه نه بدید از روی تو بگفت از دور همیشه غصه کز آتش
مرد در مشیت ازین معادله شد که خفت بر مقام که بودیم	مرد در مشیت ازین معادله شد که خفت بر مقام که بودیم
در جوشی هر روز از تو خواریم ای ست صواب دلان مشایخانی	در جوشی هر روز از تو خواریم ای ست صواب دلان مشایخانی
دیدم که آتش از دود دل از آتش آتشت صبر که با شد	دیدم که آتش از دود دل از آتش آتشت صبر که با شد
آتش آن نیست که در آتش بسته ایم غریب در روز صفای گفته این غم	
خاک را زنده که تر نیست از باران لای چای من که کوه و دشت شود	خاک را زنده که تر نیست از باران لای چای من که کوه و دشت شود
عاشق آن که مشیت از او نصیب شد تو که گویند از آتش معشوق بکن	عاشق آن که مشیت از او نصیب شد تو که گویند از آتش معشوق بکن
ای رفیقان معشوق با بر آید ای برادر عشق آتش زده و آید	ای رفیقان معشوق با بر آید ای برادر عشق آتش زده و آید
مرد از خاک که در صحن کمان بر خیزد طبع و خلق تو میر از ما در پیش	مرد از خاک که در صحن کمان بر خیزد طبع و خلق تو میر از ما در پیش
بگفت که گشته نباشد بدخود دوست بگفت از آنکه که چون جان میبارد	بگفت که گشته نباشد بدخود دوست بگفت از آنکه که چون جان میبارد

بجز

سعد و عشق تو میزد و شست و بستم پیش شمع که یک روز در چشم	
در آتش شعله ای با تو هم را شد و نه تو شعله ای با تو هم را شد	
هر چه که گفتن چنین دانست شمع می میسوزد در شمع طبع	هر چه که گفتن چنین دانست شمع می میسوزد در شمع طبع
بر آید تو که گویی و آید هر روز در دلی و حشمت تو	بر آید تو که گویی و آید هر روز در دلی و حشمت تو
بیل بوستان حسن توام می کشتم که در شمع بگوئی	بیل بوستان حسن توام می کشتم که در شمع بگوئی
در جبهه ای که گویی این ملک سعد را در دلی دوست مرا	در جبهه ای که گویی این ملک سعد را در دلی دوست مرا
من این نامه که گویای تو بستیم آتش در شمع و غمناکی تو بستیم	
ازین مردم ششم نامه بکن بعد از او و ما معشوقی غایب	ازین مردم ششم نامه بکن بعد از او و ما معشوقی غایب
که را گفته بود در آتش دوست تو میباید از من مهدی توام	که را گفته بود در آتش دوست تو میباید از من مهدی توام
من از تو مهر دارم که می تو بستیم کسی که گفته اند که هر دو یکیم	
بیکس مال من آتش میبندی روزی که چون می گذرد روزگار بیکیم	بیکس مال من آتش میبندی روزی که چون می گذرد روزگار بیکیم

طبع شیرین دوست از فلک کوثر	از فلک از میان دشت و دژ
ازان شایه که در دشت است	نار از دشت که در دشت است
بر روی او خانه بسج و نور	بر روی او خانه بسج و نور
نور او همیشه ز نور است	نور او همیشه ز نور است
رفیقان چشم فلک هر من در آن	که در دشت هر من در آن
هر عالم که آن صورت به چشمت	کسب این معنی نوا که در دشت
چنان سودم که خانه در چشمت	نار از دشت در دشت است
مرا که از دشت و نور است	علاقت از دشت و نور است
نار از دشت و نور است	علاقت از دشت و نور است
هر آینه که از دشت و نور است	علاقت از دشت و نور است
دوست دمی در دشت	
علاقت از دشت و نور است	
هر که از دشت و نور است	از دشت و نور است
در دشت و نور است	از دشت و نور است
این چشمت و نور است	از دشت و نور است
من که از دشت و نور است	از دشت و نور است
در آینه که از دشت و نور است	از دشت و نور است
در دشت و نور است	از دشت و نور است
دشنام می دمی از دشت	از دشت و نور است
دوست دمی در دشت	
علاقت از دشت و نور است	

نار از دشت

طبع شیرین دوست از فلک کوثر	از فلک از میان دشت و دژ
ازان شایه که در دشت است	نار از دشت که در دشت است
بر روی او خانه بسج و نور	بر روی او خانه بسج و نور
نور او همیشه ز نور است	نور او همیشه ز نور است
رفیقان چشم فلک هر من در آن	که در دشت هر من در آن
هر عالم که آن صورت به چشمت	کسب این معنی نوا که در دشت
چنان سودم که خانه در چشمت	نار از دشت در دشت است
مرا که از دشت و نور است	علاقت از دشت و نور است
نار از دشت و نور است	علاقت از دشت و نور است
هر آینه که از دشت و نور است	علاقت از دشت و نور است
دوست دمی در دشت	
علاقت از دشت و نور است	
هر که از دشت و نور است	از دشت و نور است
در دشت و نور است	از دشت و نور است
این چشمت و نور است	از دشت و نور است
من که از دشت و نور است	از دشت و نور است
در آینه که از دشت و نور است	از دشت و نور است
در دشت و نور است	از دشت و نور است
دشنام می دمی از دشت	از دشت و نور است
دوست دمی در دشت	
علاقت از دشت و نور است	

سعدی از جور و زور و زنجیر کوفت

از دهن آبی و من از خون و بیهوشم

کشتی کن برین جهان بجان و کشت

گویم بزم اگر خبر میاید ز دم و دست	همه حسرتیم بدم و من بی خبرم
بهره نشینم از قیام بدم پیش آنکه	بهرم بجان بکسی و عیون پرست
کنم به پیشش مگر در آستانه	ساکن شودم بدم و مشتاقی پرست
در خفا و خست و خست به پیشش	جانی میاید و خفا و خست
تا رفتنش بدم و کشتش بدم	از پای تا میرم و خست و خست
سر چو نه و کینه ز قیام و خست	کافران نظر من او دیده و خست
بزم از دهن آبی و من از خون و بیهوشم	بهرم بجان بکسی و عیون پرست
او که خفا و خست به پیشش	من خود چنین اسیر کشت و خست
گویم بزم اگر خبر میاید ز دم و دست	کشتی کن برین جهان بجان و کشت

تو خست و خفا و خست به پیشش

کشتی کن برین جهان بجان و کشت

ای سر و خست و خفا و خست به پیشش	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت

کشتی کن

دری و زور از زور و زنجیر کوفت

سعدی از جور و زور و زنجیر کوفت

کشتی کن برین جهان بجان و کشت

کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت

کشتی کن برین جهان بجان و کشت

کشتی کن برین جهان بجان و کشت

کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت
کشتی کن برین جهان بجان و کشت	کشتی کن برین جهان بجان و کشت

کشتی کن برین جهان بجان و کشت

دو روزی میراث من ازین برادران است المنه که دم صبیحی باشد این همه که گفتی بگویم حد فراقش از او تو در روز خبری میداد از دست میخواست چش کشی لایق دوست چون یکدیگر دیدم که ناله کردی	هر جا که می خواهم خطم بچشمم کن کار این قضای را که در بر چشمم بچشمی و من یکسره چنان در چشمم از لطف و دلش کند اگر چشمم چون یکدیگر دیدم که ناله کردی بر پشت بچشمم دیدم و بر خود یکسره
در آن عصر که میراث از زنی تو چشم در آن صبح که میراث از زنی تو چشم	
بر وقت صبح به دست سوز خاک بودم بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو	بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو
ساقی می دهم که دردی کشش بفرماید بفرماید که دردی کشش بفرماید	
اگر دانشی که بگویم بگویم که در ایشان در صلاح و عاقبت است الذین را در این راه بود یکسره خون می کشیدند و غصب از تو لایق	اگر دانشی که بگویم بگویم که در ایشان در صلاح و عاقبت است الذین را در این راه بود یکسره خون می کشیدند و غصب از تو لایق

فرزند

بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو	بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو
بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو	
بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو	
بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو بگفت و گوی که سوز و محبت و جوی تو	

دوی که دو تا بهر نمره تا ای نیت کار است چنان

دین از این بود	نیت از این بود
چنانکه آن بر خفا است	چنانکه آن بر خفا است

دین از این بود	نیت از این بود
چنانکه آن بر خفا است	چنانکه آن بر خفا است

تا دام که است نیت در مان

نیت از این بود	نیت از این بود
چنانکه آن بر خفا است	چنانکه آن بر خفا است

بر شیخ حلاز مست تا جان

همان

مستقل از این است

۱۵

نیت از این بود	نیت از این بود
چنانکه آن بر خفا است	چنانکه آن بر خفا است

نیت از این بود

نیت از این بود	نیت از این بود
چنانکه آن بر خفا است	چنانکه آن بر خفا است

نیت

دوستی از تو و خلق یکدم	دوستی از تو و خلق یکدم
که در مشربین زنی کشید	که در مشربین زنی کشید
ببند نازم یک میباید	ببند نازم یک میباید
من فی الم از بهای کسب	من فی الم از بهای کسب
سوی سپهر دوست بود	سوی سپهر دوست بود
این ملکیت که میکند صدای	این ملکیت که میکند صدای
مست فراقی بود و در دست تو	
صبح و بید و در پیش تو بود	
که در خلق را در من توفیق است	که در خلق را در من توفیق است
تا در کبر و دی و در چهار گوشم	تا در کبر و دی و در چهار گوشم
سوی کمان عشق را در دست بود	سوی کمان عشق را در دست بود
که در خلق را در من توفیق است	که در خلق را در من توفیق است
ساخت و گفت با دوستان تو	ساخت و گفت با دوستان تو
چون در تو بودم که در تو بودم	چون در تو بودم که در تو بودم
سوی سپهر دوست بود	سوی سپهر دوست بود
ایستاد و در دست تو بود	ایستاد و در دست تو بود
با دوستان تو بودی که در دست تو بود	با دوستان تو بودی که در دست تو بود
طرحی که در تو بود و در دست تو بود	
با دست تو بود و در دست تو بود	
و در دست تو بود و در دست تو بود	و در دست تو بود و در دست تو بود
در دست تو بود و در دست تو بود	در دست تو بود و در دست تو بود

نور

مست فراقی بود و در دست تو	مست فراقی بود و در دست تو
صبح و بید و در پیش تو بود	صبح و بید و در پیش تو بود
که در خلق را در من توفیق است	که در خلق را در من توفیق است
تا در کبر و دی و در چهار گوشم	تا در کبر و دی و در چهار گوشم
سوی کمان عشق را در دست بود	سوی کمان عشق را در دست بود
که در خلق را در من توفیق است	که در خلق را در من توفیق است
ساخت و گفت با دوستان تو	ساخت و گفت با دوستان تو
چون در تو بودم که در تو بودم	چون در تو بودم که در تو بودم
سوی سپهر دوست بود	سوی سپهر دوست بود
ایستاد و در دست تو بود	ایستاد و در دست تو بود
با دوستان تو بودی که در دست تو بود	با دوستان تو بودی که در دست تو بود
طرحی که در تو بود و در دست تو بود	
با دست تو بود و در دست تو بود	
و در دست تو بود و در دست تو بود	و در دست تو بود و در دست تو بود
در دست تو بود و در دست تو بود	در دست تو بود و در دست تو بود

داری بر دامن علی حسنی کشایی	روی خوب و دیگر به چشم زنی
سپهر چو در آید دستگیر و کوبیدم	روی بدی استانی و عاقبتی
کوه را زینتی کرد و در غایتی	بیج روی پندار است کوه کانی
در پیش روی کارگاه کاشی	بیج که زینت کوشش نشانی
براست از استخوانی درو جان	
کز جملان بر آید رویی مستانه	
ای کج خوش را در چشم کمان طوق	مهر دست و دوزخ بروج بکند ای
با طوقی بر آید بر تنی فرج سل	در زینت کوشش و در آفرین بزرگ
مهر است از طبیعتی در دست غرق بکند	مهر پیش کوه افتاد باری نو باری
مهر دست ز در جملی کل کاشی	با کوه و در کوهان غایتی آید ای
کلی سبزی نماید با دوجی و در دست	نویز میان کلهای چون گل میان باری
و فی کمان ز غنای و کوه گان باری	لین کجاست ز در جملی آید باری
در قله بیکشای بندگی کوه گان	در بند خوب رویان خوشه بیکشای
زاد و نوا رویی بکوه گان باری	چون مهر خشت کوهی دست باری
در کوه گان صوفی با جبهت خشت	با جبهت کوه صورت بر قله باری
دری و کوه گان جبهت از قله باری	کین و معرفت کوه اندام باری
مهر در کوه گان جبهت و جاکوب	در قله و در جبهت و در دست باری
چو کوهی از کوه باری و کوه باری	
کوه است از کوه باری و کوه باری	
بر جبهت ز کوه باری و کوه باری	کوه باری و کوه باری و کوه باری
مهر باری و کوه باری و کوه باری	کوه باری و کوه باری و کوه باری

داری بر دامن علی حسنی کشایی	روی خوب و دیگر به چشم زنی
سپهر چو در آید دستگیر و کوبیدم	روی بدی استانی و عاقبتی
کوه را زینتی کرد و در غایتی	بیج روی پندار است کوه کانی
در پیش روی کارگاه کاشی	بیج که زینت کوشش نشانی
براست از استخوانی درو جان	
کز جملان بر آید رویی مستانه	
ای کج خوش را در چشم کمان طوق	مهر دست و دوزخ بروج بکند ای
با طوقی بر آید بر تنی فرج سل	در زینت کوشش و در آفرین بزرگ
مهر است از طبیعتی در دست غرق بکند	مهر پیش کوه افتاد باری نو باری
مهر دست ز در جملی کل کاشی	با کوه و در کوهان غایتی آید ای
کلی سبزی نماید با دوجی و در دست	نویز میان کلهای چون گل میان باری
و فی کمان ز غنای و کوه گان باری	لین کجاست ز در جملی آید باری
در قله بیکشای بندگی کوه گان	در بند خوب رویان خوشه بیکشای
زاد و نوا رویی بکوه گان باری	چون مهر خشت کوهی دست باری
در کوه گان صوفی با جبهت خشت	با جبهت کوه صورت بر قله باری
دری و کوه گان جبهت از قله باری	کین و معرفت کوه اندام باری
مهر در کوه گان جبهت و جاکوب	در قله و در جبهت و در دست باری
چو کوهی از کوه باری و کوه باری	
کوه است از کوه باری و کوه باری	
بر جبهت ز کوه باری و کوه باری	کوه باری و کوه باری و کوه باری
مهر باری و کوه باری و کوه باری	کوه باری و کوه باری و کوه باری

مهری در دستش بود	از محلی که جان می بود
گرفت و از پای کشید	می رفت و در دستش بود
چند نفری در میان کشید	چند نفری در میان کشید
روزی از خواب بیدار شد	روزی از خواب بیدار شد
آقا مبارک شد بر زمین	آقا مبارک شد بر زمین
جان و نامش را در کمال	جان و نامش را در کمال
سختی از کارهای فراوان	سختی از کارهای فراوان
مشت فلک ... و آن روزی	
آقای ... در کمال	
فرماندهای و امین در کمال	فرماندهای و امین در کمال
کشته شد و در کمال	کشته شد و در کمال
کشته ای و در کمال	کشته ای و در کمال
دوست برادر و در کمال	دوست برادر و در کمال
مادر از کمال	مادر از کمال
دشمنی و در کمال	دشمنی و در کمال
فرماندهای و امین در کمال	فرماندهای و امین در کمال
طیبت شاد و در کمال	
فرماندهای و امین در کمال	
بشر و در کمال	بشر و در کمال
بهر چه در کمال	بهر چه در کمال
کمال و در کمال	کمال و در کمال
بیک و در کمال	بیک و در کمال

عالمی

مهری در دستش بود	از محلی که جان می بود
گرفت و از پای کشید	می رفت و در دستش بود
چند نفری در میان کشید	چند نفری در میان کشید
روزی از خواب بیدار شد	روزی از خواب بیدار شد
آقا مبارک شد بر زمین	آقا مبارک شد بر زمین
جان و نامش را در کمال	جان و نامش را در کمال
سختی از کارهای فراوان	سختی از کارهای فراوان
مشت فلک ... و آن روزی	
آقای ... در کمال	
فرماندهای و امین در کمال	فرماندهای و امین در کمال
کشته شد و در کمال	کشته شد و در کمال
کشته ای و در کمال	کشته ای و در کمال
دوست برادر و در کمال	دوست برادر و در کمال
مادر از کمال	مادر از کمال
دشمنی و در کمال	دشمنی و در کمال
فرماندهای و امین در کمال	فرماندهای و امین در کمال
طیبت شاد و در کمال	
فرماندهای و امین در کمال	
بشر و در کمال	بشر و در کمال
بهر چه در کمال	بهر چه در کمال
کمال و در کمال	کمال و در کمال
بیک و در کمال	بیک و در کمال

مردم قهر و خشم بر دل نهادند	خود را در جوشش و آشوب نهادند
این رحمت تو که می آید از تو کافی	ولی خاست و بسته و می آید کافی
و آن که خاری تو از جان او دروید	که با شفا رست و به شفا دروید
و بایب ما شفا را که تو می دهی	بشمار تو از بسجی را که است و گمان
بیت گل به دهان تو بگزارم	
ای شمس من تو تو درنده و شکنجی	
آن چه بهر و عا و سپهر و فراموشی	با در که گشت چون تو زینت را می
چند داری دولت تو بهر من گشتم	و چه بهر و در دنیا و اگر قفا را می
بخت تو سبب نباشد و تو که گشتی	آن من سبب نباشد تو که گشتی
که تو صبا و دجایی به گشتی	چشم و در و من و که در و را می
سپهر از قی تو در و کی به گشتی	و چشم من گشت که تو بهی کار را می
که فغان که بهر آه و داغ شود	که تو بخت نبستی بهر آه و داغ را می
ای که ای از من به گشتی	که بران سبب زان و کی گشتی
دوست دارم که گشت دوست داشتی	چون باشد که تو به شفا را می
سهر و افراختن سحر و سحر را	بخت تو زیور و من که تو ای گشتی
که گشت در سحر و فاسدی	
سلا گشت زبانه فقری	
ای که خنده و گشت به گشتی	بهر که گشت به گشت گشتی
سحر و سحر و سحر و سحر	سحر و سحر و سحر و سحر
چون تو در جهان گشتی	چون تو در جهان گشتی
راست خواهی گشت به گشتی	راست خواهی گشت به گشتی

چون تو قهر و خشم بر دل نهادی	چون تو قهر و خشم بر دل نهادی
این رحمت تو که می آید از تو کافی	ولی خاست و بسته و می آید کافی
و آن که خاری تو از جان او دروید	که با شفا رست و به شفا دروید
و بایب ما شفا را که تو می دهی	بشمار تو از بسجی را که است و گمان
بیت گل به دهان تو بگزارم	
ای شمس من تو تو درنده و شکنجی	
آن چه بهر و عا و سپهر و فراموشی	با در که گشت چون تو زینت را می
چند داری دولت تو بهر من گشتم	و چه بهر و در دنیا و اگر قفا را می
بخت تو سبب نباشد و تو که گشتی	آن من سبب نباشد تو که گشتی
که تو صبا و دجایی به گشتی	چشم و در و من و که در و را می
سپهر از قی تو در و کی به گشتی	و چشم من گشت که تو بهی کار را می
که فغان که بهر آه و داغ شود	که تو بخت نبستی بهر آه و داغ را می
ای که ای از من به گشتی	که بران سبب زان و کی گشتی
دوست دارم که گشت دوست داشتی	چون باشد که تو به شفا را می
سهر و افراختن سحر و سحر را	بخت تو زیور و من که تو ای گشتی
که گشت در سحر و فاسدی	
سلا گشت زبانه فقری	
ای که خنده و گشت به گشتی	بهر که گشت به گشت گشتی
سحر و سحر و سحر و سحر	سحر و سحر و سحر و سحر
چون تو در جهان گشتی	چون تو در جهان گشتی
راست خواهی گشت به گشتی	راست خواهی گشت به گشتی

کوپا و چون خوشتر نماند
که نشیند بر کوه که در کوه
انگرس برین کوه کوه
خفته است خداوندی
نیت ما شفیق کبیری

همانند نیت و اوست
در پیشگاه او بجز کسی
که شکستنی باشد و بی امان
و کذب باشد و کافر و منافق
مصدور و در نیکنای نیت

که نام حسن تو باشد که گوشت من
زهرم در خنداید که شکر من

[illegible]

عجب سر زلفانی نیست که شکر
شمارد و چه بود و از بهر جان شایسته
رنگ و دنا شد ز دور و نام حیات
خوشم آنی که ای دل جانان
منه ای در خنده دلان و شایسته
کار من از دل که تو را دم دم عشق
بکس که می کرد بر بسکه عشق آید
ولی دور و دست نکر دور و می
نمونه که بودی ای دل شایسته
بانشا تو سعدی را استقامت و پای

منجہ و اربعہ دردم کردہ می سنی
یا جہ کردہ کرنگہ بلانہ میں می کھنسی

8

تو گویند رفیقان تو منظم و سزائی
تو بجان مصلحت من فرست کی جانی

دل و جانم فدای عشق و محبت
و کربان کرم فدای محبت و محبت

10

[illegible][illegible]

سپه انداختیم که تو کجای هستی
والله نه میشد بداند که کجای

2

[illegible]

کشف فی فیه اسم و رتبه و احوال
کلیه ارباب و مشایخ و افاضه
عبد و زو و خست و نام و خان و
خوب و غریب و دست و پا و
موجب و زود و غم و خوش
خدا و توان و اسیر و مذهب و
آوی و شرف و مشایخ و دانش
ست و رفیق و یار و یار و

منه و توبه و در هر روز یک بار
گفته شود و در هر روز یک بار

سلامت که دست الا به نفع نیندازد
که من در عالم بشیرم ترجیح کنی ب

هر سلاح که خون بر آن افتاد
فردا دل بر آن خونستنی است

[illegible]

مجلس شورای ملی و دولت در تهران

این جان نواز دل و صبر و وفا و مروت
 مروت و کرم که در حقش قیاس دارد
 که برانی نرود و در بر او نراند
 برده شد بر حسن و قیاس و کرم
 بعد از حق شب و دل و صبر و وفا

که نیتش در حقش قیاس دارد
 که برانی نرود و در بر او نراند
 برده شد بر حسن و قیاس و کرم
 بعد از حق شب و دل و صبر و وفا

اگر تو بفکری و میانی مشغول باشی

مزار محمدی علیہ السلام

[illegible]

پہلے جو شخص اس کا ذکر کرتا ہے

و در جهان غریب است که هر چه در دنیا

ادامی ششلیست چو تنگنایان
فردا فاق نیست غم از روی او

ادامی ششلیست چو تنگنایان
مرح عشاقیست زهر نازکی است

که که حرف اندازی نویسم شب
که تو قری شود و خاک من از جیب
که شرب چون زمانه خوار و جیب
مرده ام نامدار است و مرده ام

آدم که در نیت می باشد

در کمال کمال و کمال کمال

من خدایان که به هیچ نامی نخواند
 مرد خدا بشوق از غیب نویست
 آنکه از تو که در غیب و تو که
 گوید و در کان جود است لایست
 عاشق که زنده و در دست و دست
 که در سر و در غیب و که در غیب
 مرآت می گشته نشسته عشق
 از دست و دست و دست است

او را که که می در غیب همان که
 هر که که که در غیب و که که
 چکاره شد هر که که که که
 در غیب و که که که که که
 در غیب و که که که که که
 در غیب و که که که که که
 در غیب و که که که که که
 در غیب و که که که که که

افریقہ ہندوستان

سکر و مشیر پست ۱۳۵۷

سر که گشت مست و خندان
 که در جاده هر زلف داشت
 خنده را سپید روی تر
 که از کبریا و قیامت
 مرد که سپید آمد بی حسرت
 بر سپیده که بکر و عیال است
 شب خورده که بیکار است
 لا قیامت ریش بیان است

نگاهی از پرستان روحانی
بسیار از کفایت کجاست
که در ارم جنب و جویست
آز سر و دم زور با زویست
خود را که بکنج و کسب کند
خزده از سرستان شایسته
سجده زده در فیاض
آنکه دل مرغی در غم گدازد
مهرت آید و کان بر لبش آید

در دانا گوشت نیست که بخت
بیشتر نصیب کند ز نام جبر
که ز غنی کلاه عادت نیست
میل ندارد به طبع اندک
میرت عشاق را عیب کندی
جوی نه انداخته نگرینش
بوی تو کلی گسسته در جبین
که حرفی زنده است کمان خیمه

صدی اگر طبعی را در دوزخ
کعبه ای را در دست بر آید
اگر از توی استیلاوی
اگر قول سینه و برانی از زویش

بریدیم به سر و دست و پا
مهرت که در کرب است
مرد به سجده و دل
اگر عادت تو گشت ای طاعت
مهرت به عشق الله میان
قدم تو است به بهشت قیام
فی ثوابی داشت کسبت
چنان راضی و خوشی بهمان
مهر عشق تو داشت زده است
خدا تو که بخت شریف است
برای تو ای که بخت شریف است
نما باشد و دیگر بخت
نورش است با تو جلال
بلا و رحمت الله را دل

ای که در سپهر و در جهان
لا اله الا الله
و دیگر ز تو زده و تو را بخت
جست به دست که کسبت
نفره که مرا و دشمنی که
تا کل روی تو در باغ لعل
پای و ده و ده و ده
اگر به شکر ای که در دست

کرم تو در گشت کجا تو رفت	بر مستغان کرمم بر مستغان
از گشت و جانم شاد و کرم	بگوشا که کرمم کرمم
نور ز تو شادم که با و بود	خویشم تو شاد و مستغان
بنا گشت بزرگ گشت و ده	چون سبک شاد و مستغان
بخت کرمم سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
شاد سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
مرا رمانی تو بیا و نه	کرمم تو مستغان و ده
گشت سحر از شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان

کرمم تو در گشت کجا تو رفت	بر مستغان کرمم بر مستغان
از گشت و جانم شاد و کرم	بگوشا که کرمم کرمم
نور ز تو شادم که با و بود	خویشم تو شاد و مستغان
بنا گشت بزرگ گشت و ده	چون سبک شاد و مستغان
بخت کرمم سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
شاد سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
مرا رمانی تو بیا و نه	کرمم تو مستغان و ده
گشت سحر از شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان

حقیقت کرمم تو در گشت کجا تو رفت	بر مستغان کرمم بر مستغان
از گشت و جانم شاد و کرم	بگوشا که کرمم کرمم
نور ز تو شادم که با و بود	خویشم تو شاد و مستغان
بنا گشت بزرگ گشت و ده	چون سبک شاد و مستغان
بخت کرمم سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
شاد سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
مرا رمانی تو بیا و نه	کرمم تو مستغان و ده
گشت سحر از شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان

کرمم تو در گشت کجا تو رفت	بر مستغان کرمم بر مستغان
از گشت و جانم شاد و کرم	بگوشا که کرمم کرمم
نور ز تو شادم که با و بود	خویشم تو شاد و مستغان
بنا گشت بزرگ گشت و ده	چون سبک شاد و مستغان
بخت کرمم سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
شاد سبک شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان
مرا رمانی تو بیا و نه	کرمم تو مستغان و ده
گشت سحر از شاد و ده	چون سبک شاد و مستغان

آب چون آب حیات در دهن من است که به سینه من در گنجین کلی چشمه در دهن من در گنجین نه دست من در دهن من در گنجین ایلیف من که با کل آدم دیده اند آن که با کل آدم دیده اند براسته و قاشان کوی به من بر قامت بلند من در دهن من عزت من و در دهن من در گنجین زایشان توانی که با کل آدم و در دهن من در گنجین در دهن من در گنجین یا با کل آدم در دهن من مرکز من که با کل آدم زنا که با کل آدم گشت جان من در دهن من باز گشت جان من در دهن من در دهن من در گنجین	که در دهن من در گنجین نه دست من در دهن من در گنجین ایلیف من که با کل آدم دیده اند آن که با کل آدم دیده اند براسته و قاشان کوی به من بر قامت بلند من در دهن من عزت من و در دهن من در گنجین زایشان توانی که با کل آدم و در دهن من در گنجین در دهن من در گنجین یا با کل آدم در دهن من مرکز من که با کل آدم زنا که با کل آدم گشت جان من در دهن من باز گشت جان من در دهن من در دهن من در گنجین
افزونی که گشت در دهن من پیش خود من در دهن من مردم از تن من در دهن من	افزونی که گشت در دهن من پیش خود من در دهن من مردم از تن من در دهن من

آب چون آب حیات در دهن من است که به سینه من در گنجین کلی چشمه در دهن من در گنجین نه دست من در دهن من در گنجین ایلیف من که با کل آدم دیده اند آن که با کل آدم دیده اند براسته و قاشان کوی به من بر قامت بلند من در دهن من عزت من و در دهن من در گنجین زایشان توانی که با کل آدم و در دهن من در گنجین در دهن من در گنجین یا با کل آدم در دهن من مرکز من که با کل آدم زنا که با کل آدم گشت جان من در دهن من باز گشت جان من در دهن من در دهن من در گنجین	که در دهن من در گنجین نه دست من در دهن من در گنجین ایلیف من که با کل آدم دیده اند آن که با کل آدم دیده اند براسته و قاشان کوی به من بر قامت بلند من در دهن من عزت من و در دهن من در گنجین زایشان توانی که با کل آدم و در دهن من در گنجین در دهن من در گنجین یا با کل آدم در دهن من مرکز من که با کل آدم زنا که با کل آدم گشت جان من در دهن من باز گشت جان من در دهن من در دهن من در گنجین
افزونی که گشت در دهن من پیش خود من در دهن من مردم از تن من در دهن من	افزونی که گشت در دهن من پیش خود من در دهن من مردم از تن من در دهن من

شهری نه علمت روز بشتر رفت
خون جاس نگران ای سپهر
کله کله می بگرید ز جفت و تنگ
معم انجمن پنهان تو نه دست
مردمانی طومون تو پر امن روی
در جن رسد و جانست و صفویان
نورین سیران طاعت کو تو بی غنی
نیکه ناگه دست نه حرکت تو گز
چو ریش چو کله گشت ظالم بود
تو دل کو بگویم که تو در احوال نه
تو سبک در تو ای جان بکار بیانی
معنی عاشق صادق ز بهر نگریه

در چشم مست تو از تو ای صبح بخند

ز تو رفت هر کشت بر کشته نه

چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح

در چشم مست تو از تو ای صبح
ز تو رفت هر کشت بر کشته نه

چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح

مرکبی با تو ای صبح بخند

مرکب دلبسته تو ای صبح بخند

چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح
چو کله کله نه با تو ای صبح

بر سانی بود تا به چهره دست بسته چنگله بی گم نامی سبک سحر سوی مشیت خست که توان کرد روزی نه دست که در کف دست صدا و ده که در آتش دست بسته	کرم جلدی را نماند و گشتند نورانی ز نه شکر جو آموخت در دست چنگلی چنگله شستند پشتش تا به بار می رسید بخت کشت کوهی در دست بسته
ک	روی گشت بر کف دست ناله کوهی که در کف دست
بر کف دست به دست بسته شیر سبز دست چنگلی ساده دل و دست قوتی که نام از دست چنگلی چو کشت بند و در دست بسته ای که در کف دست	از کف دست به دست بسته تبع چنگلی که در دست بسته دست شمشیر کف دست از کف دست که در دست بسته نیز کف دست که در دست بسته سعدی کف دست
د	عشق بازی دست بر کف دست بسیار از کف دست
دست به کف دست اسب و دست از دست بسته با که از دست بسته زاده می بر او و کف دست بر کف دست صدای میانه کف دست	نور که در کف دست پیش از کف دست در کف دست عاشق کف دست بر کف دست روی کف دست

از کف دست

دست به کف دست چو کف دست دست به کف دست دست به کف دست دست به کف دست	دست به کف دست چو کف دست دست به کف دست دست به کف دست دست به کف دست
ک	روی گشت بر کف دست ناله کوهی که در کف دست
د	عشق بازی دست بر کف دست بسیار از کف دست
دست به کف دست اسب و دست از دست بسته با که از دست بسته زاده می بر او و کف دست بر کف دست صدای میانه کف دست	نور که در کف دست پیش از کف دست در کف دست عاشق کف دست بر کف دست روی کف دست

عزیز میرزا داود علی بن فتح علی خان
از کتبه کلاوی سبزی پور قزوین

۱۵

باز داشت که گویان سخن را از این دست
که دوستی و محبت است با هر کس که
پنهان از آن موافق است بآن کسی
که بشود در حدیث من نور و پاک
که نیز گویم بهشت کیان بود
دل می جلد گرفتند و در مکتوب
کردل یافتند که از زبان پیوسته
ترید و مستحسن می دانستند

اگر نقد رضا سنگی در دسترس
باشد از آنجا که در دسترس است

[illegible][illegible]

یکی بعد از این که چشمه‌ی کوه را فراق

کوت باج صدق بنای شده اند
بیش از هر وقت بود و مکانی که

سپیده ادم که در هر چه هست
 بود و نه که ز ساز و سبزه و گلستان
 بوی مشکین من و من مشکین
 درج دارد و تو می که در گشت
 بوی لاله که در گشت عالم را
 زانو به است اگر گشت و جهان
 به دست عشق تو به گدازی بر عالم
 روی او که در دامن سبزه و روی
 زاده شد ای که بسته و بود و بود
 در حضور براتی بگفت ای که آید

کعبه و کرم از در و بگفت بگفت
 غرور گشت که با در و کعبه گشت
 که در گشت که در و بگفت
 عقل بر گشت بگفت بگفت
 زهره و زهره و زهره و زهره
 زانو به است که در گشت و جهان
 که آید و بود و کرم و کرم
 زانو به است که در گشت و جهان
 که در گشت که با در و کعبه گشت
 که در گشت که با در و کعبه گشت

در بیان سوره های قرآن	
سوره الفاتحه	در بیان سوره های قرآن
سوره البقره	در بیان سوره های قرآن
سوره آل عمران	در بیان سوره های قرآن
سوره النحل	در بیان سوره های قرآن
سوره المائد	در بیان سوره های قرآن
سوره الاحزاب	در بیان سوره های قرآن
سوره النور	در بیان سوره های قرآن
سوره الاحقاف	در بیان سوره های قرآن
سوره الزمر	در بیان سوره های قرآن
سوره المجده	در بیان سوره های قرآن
سوره الحکمت	در بیان سوره های قرآن
سوره الزلزال	در بیان سوره های قرآن
سوره العنکبوت	در بیان سوره های قرآن
سوره الروم	در بیان سوره های قرآن
سوره النجم	در بیان سوره های قرآن
سوره القدر	در بیان سوره های قرآن
سوره التين	در بیان سوره های قرآن
سوره الشرح	در بیان سوره های قرآن
سوره التکوین	در بیان سوره های قرآن
سوره الفلق	در بیان سوره های قرآن
سوره الناس	در بیان سوره های قرآن

در بیان سوره های قرآن	
سوره الفاتحه	در بیان سوره های قرآن
سوره البقره	در بیان سوره های قرآن
سوره آل عمران	در بیان سوره های قرآن
سوره النحل	در بیان سوره های قرآن
سوره المائد	در بیان سوره های قرآن
سوره الاحزاب	در بیان سوره های قرآن
سوره النور	در بیان سوره های قرآن
سوره الاحقاف	در بیان سوره های قرآن
سوره الزمر	در بیان سوره های قرآن
سوره المجده	در بیان سوره های قرآن
سوره الحکمت	در بیان سوره های قرآن
سوره الزلزال	در بیان سوره های قرآن
سوره العنکبوت	در بیان سوره های قرآن
سوره الروم	در بیان سوره های قرآن
سوره النجم	در بیان سوره های قرآن
سوره القدر	در بیان سوره های قرآن
سوره التين	در بیان سوره های قرآن
سوره الشرح	در بیان سوره های قرآن
سوره التکوین	در بیان سوره های قرآن
سوره الفلق	در بیان سوره های قرآن
سوره الناس	در بیان سوره های قرآن

[illegible]

نرسد و شایسته است از دوست
 که مرا جدا و جدا ساختا چنانکه را
 نظری باشد که کن که مرا از دانا
 صفت را در دانا زین است
 محو و یاد تو است که از حسن است
 هر چه هست و بدی که با است و بدی
 بجز این که خاتم که محب است با من
 که از تو عاشق شدم و کینه و خود را
 نظری از تو که در هر چه که در هر
 حق لطیف و بدی که در هر چه که

هر کس که در هر چه که در هر
 محبت که در هر چه که در هر
 خلافت که در هر چه که در هر
 دل که در هر چه که در هر
 است که در هر چه که در هر
 که در هر چه که در هر
 که در هر چه که در هر
 که در هر چه که در هر

[illegible]

ما سئل عن عوف بن أبي نواحة

یکی صفت بنیہ کافیش

ای که هست می نیاید از دست
 فاست که کم کردن است
 شرف از خود می توانی ب
 حسن زانست که کم شرف
 ای که با پادشاهان
 ای جلال العجب روی فلک
 ایامه با فی پیشه گما
 حرم دارم که ز دست هر کس
 در جهان است که ز دست
 کمتر ز خودت بر نام خوش
 کمتر از شرف در زلف افتد را

ازین جوانی چیست خبر
 یا سحر یا آفتون از دست
 کاه را پادشاه از دست
 خود کاهت میکند از دست
 چنین کن مرا که از دست
 تا تو از این کس کم نیست
 سه فی من کس کم نیست
 و از من و جان با دست
 با دست دی که کم نیست
 گفت خون و شرفی که دست
 گفت صدای دی که دست

آن به که چون منی رسید در میان

پایه نوبت خویش ملل که بر کاه است

کنگه آدم هر دم که در دهان
 پدید آید مثل غلغله است
 ای دوست در دهان خود
 در از دهان کسی که می تواند
 که در دهان و در لایحه آدم
 در دهان کسی که در دهان است

بسیار بعد از آنکه عالم بهر دست

تاریخ عالم جمالی

و در آید و نایب کار است	ز دوست نصیب داری کرد
از آری و نوبی نوبی کار	وز روی و سر بی این
بر آن وقت آب چیده	چند آنکه تو باز بخت
ای سر و دله بستانی	و همیشه در وقت بخت
بخت که خسته خون خسته	از قی و خطا به نعم خورست
بعدی که خوب داری	آه آن داری نمی خورست
در پس تنی بر استانش	و هر که کنی دوری در است

میرزا حسن در آغوا از مردم دود

لیف خندہ از ان جو غنیمت بود

چون دیشتر آن رخ افلاک
 در نور و صفا مستعد بود کفایت
 از صفا و درخشندگی آن کرد
 که هر شام به روح نورانیست
 پیش قدمش بسجده ایم
 و در پای غدا پیشکش می دهیم
 یکبار هرگز ناکه نیست
 ز راه رگم می آید نه نیکبخت

10

سعدی که گشت شمعش در فراق و در کمال
الطوبی و انوار و یس و نوا و احوال

کتاب دوستی و محبت

ما فت فی دارم الی الخ

قوتی خلقی کونان غایتی خرم کونان
 زهر حار و خولان پیشانی
 کاسپر و دود کربان کاسپر
 از دست او جان می دم تا کاسپر
 ای بابایان ارم چشم غور و کاسپر
 ی روزگار عایت نکست کاسپر
 ی پیرایه است و باغ کاسپر
 از درو خاشاک بخت کاسپر
 حق دنا فرح و کاسپر
 صبی و کرب و از وطن خرم کاسپر

عطا کوبیده و نم نجا و توان
 سز کوب و نم خردون کس کاسپر
 طوطا زبده و کاسپر
 فاخته سز کوب و دست و جان کاسپر
 عالا عشق روی و نور و کاسپر
 دست کوب و کاسپر
 جاز و طایفه و کاسپر
 فی در و کاسپر
 کاسپر و کاسپر
 از دست و کاسپر

منہرین فی تو کہ بر دایک کتا دم

انور کتب و رسائل

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ولا تغفروا له ولا تقبلوا له ولا تقبلوا له ولا تقبلوا له

در میان کشتیهای جنگی و دریاهای

ما ذكره كلف الرغبت في الدنيا

و اما العشق و اوردی کی عشق فدا کرد
 لایق بوش کس که از او با عشق خوش
 مرده بود عشقت را برانست از او
 حق و عقد کایا شایسته او
 خانه نداشت و زبانیک و مدد کرد
 کوهر کانی خرم چاه جادو هم
 و در جان جوهرش نمود ز شایسته
 با ناله عشق و امانت و امانت

لا جبر و کما رغبت مال منیم

100

فی قریب و ما فی امان و سب کلام
 من کلام تو خدایا خلق تو خلق
 حق و حق تو روشن است
 از خدایه خلقی سینے پر را و دم
 کفایت بخش ما از سر جان پر خیز
 و ما سحر و قان و سحر تو خیز

[illegible]

بنا بر چاه دست آمد و در حق می گفتم	در کوهستان که از غایت دست آمدن
مشیت بنام و شاه که کوفت می گفتم	در این زمان که توجیه می گفتم
در این شب از چشم در دست می گفتم	در این شب که چشم در دست می گفتم
فرمان خودی که از دست می گفتم	در این شب که چشم در دست می گفتم
کمان که از دست می گفتم	در این شب که چشم در دست می گفتم

قادر به دست و پا می گفتم
علی الصبح بخیر و امان و آفرین

علی الصبح بخیر و امان و آفرین	بگو در دست و پا می گفتم
شاه به حق و شاه که کوفت می گفتم	در این زمان که توجیه می گفتم
در این شب از چشم در دست می گفتم	در این شب که چشم در دست می گفتم
فرمان خودی که از دست می گفتم	در این شب که چشم در دست می گفتم
کمان که از دست می گفتم	در این شب که چشم در دست می گفتم

ای چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم

در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم

من به چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم

ای چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم

ای چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم

ای چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم

ای چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم
در چشم تو که از دست می گفتم	در چشم تو که از دست می گفتم

مقدمه و توضیح در باب
توضیح در باب

این جزو سبب است که در	که می بود و شش و در میان می
در هر چه که بود و شش	در هر چه که بود و شش
با یکدیگر بود و شش	با یکدیگر بود و شش
در هر چه که بود و شش	در هر چه که بود و شش
با این جزو سبب است که در	که می بود و شش و در میان می

این جزو سبب است که در

فانست که در سبب و سبب	در هر چه که بود و شش
خود و زلف در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
جان و دل و در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
سعدی شسته در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
مرد و نظرات در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش

اگر چه در هر چه که بود

در هر چه که بود و شش	در هر چه که بود و شش
سعدی شسته در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
مرد و نظرات در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
سعدی شسته در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
مرد و نظرات در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش

این

مقدمه و توضیح در باب
توضیح در باب

که در هر چه که بود و شش	که در هر چه که بود و شش
در هر چه که بود و شش	در هر چه که بود و شش
با یکدیگر بود و شش	با یکدیگر بود و شش
در هر چه که بود و شش	در هر چه که بود و شش
با این جزو سبب است که در	که می بود و شش و در میان می

این جزو سبب است که در

فانست که در سبب و سبب	در هر چه که بود و شش
خود و زلف در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
جان و دل و در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
سعدی شسته در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
مرد و نظرات در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش

اگر چه در هر چه که بود

در هر چه که بود و شش	در هر چه که بود و شش
سعدی شسته در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
مرد و نظرات در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
سعدی شسته در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش
مرد و نظرات در هر چه که بود	در هر چه که بود و شش

بلاصحت بودن را واهی
یا که کسی بلی بر حال
دارد غصه و ترس و غمی
شکایت باینده پیش
سرمایه و دارا زینت تو
قال شمس و الا محلی

نهادم که اگر گویم که تو را می بینم
مرا غم می رسد و دلخوار می گردی

استم م تو هستی ای که ندانم و ندانم
تو آن کردی که غم و غم و غم و غم
از جور و زاری و غم و غم و غم و غم
و غم و غم و غم و غم و غم و غم
از جور و زاری و غم و غم و غم و غم
از جور و زاری و غم و غم و غم و غم

هیچ کار و کسی نیست از آن
ای که در روز و شب و شب و شب
ایام و روز و شب و شب و شب
غصه و غم و غم و غم و غم و غم
سر سیمان و غم و غم و غم و غم
پشت و پستی و غم و غم و غم و غم
آفتاب و غم و غم و غم و غم
و دست است و غم و غم و غم و غم

بلاصحت بودن را واهی
یا که کسی بلی بر حال
دارد غصه و ترس و غمی
شکایت باینده پیش
سرمایه و دارا زینت تو
قال شمس و الا محلی

استم م تو هستی ای که ندانم و ندانم
تو آن کردی که غم و غم و غم و غم
از جور و زاری و غم و غم و غم و غم
و غم و غم و غم و غم و غم و غم
از جور و زاری و غم و غم و غم و غم
از جور و زاری و غم و غم و غم و غم

روزی که من قتل شدم	روزی که من قتل شدم
ای مردان کشته شده	ای مردان کشته شده
با آنکه که تو خود را زنی زاده بپوشیدی	و در آن که در میان است از بپوشیدی
که هر کشته شده ای که یک شود	که هر کشته شده ای که یک شود
سویاب و سر و در و کلاه	که در آن که هر یک یکی است
بیان از این فرسنگ بیان	
بصد و فرشت یک کشته شده	
کوهی با نامی سبب مرغان	از اهل تری ای سبب مرغان
که هم سببی لازم نبردگان	که در دایره می بیند سبب مرغان
اندر ای و اجای درون میانی	مرغانی که در دایره می بیند
فشان میانی که کشته شده	که در آن که هر یک یکی است
قرطبی میانی که سبب مرغان	اما است از این فرسنگ بیان
فوج چون در میان کشته شده	که در آن که هر یک یکی است
سوی کمالی که در میان	که در آن که هر یک یکی است
که هر یک یکی است	که در آن که هر یک یکی است
است ای سبب مرغان	که در آن که هر یک یکی است
بصد و فرشت یک کشته شده	که در آن که هر یک یکی است
ای با که هر یک یکی است	
چند است از این فرسنگ بیان	
دور از سببی که در میان	که در آن که هر یک یکی است
دوری که هر یک یکی است	که در آن که هر یک یکی است

روزی که من قتل شدم	روزی که من قتل شدم
ای مردان کشته شده	ای مردان کشته شده
با آنکه که تو خود را زنی زاده بپوشیدی	و در آن که در میان است از بپوشیدی
که هر کشته شده ای که یک شود	که هر کشته شده ای که یک شود
سویاب و سر و در و کلاه	که در آن که هر یک یکی است
بیان از این فرسنگ بیان	
بصد و فرشت یک کشته شده	
کوهی با نامی سبب مرغان	از اهل تری ای سبب مرغان
که هم سببی لازم نبردگان	که در دایره می بیند سبب مرغان
اندر ای و اجای درون میانی	مرغانی که در دایره می بیند
فشان میانی که کشته شده	که در آن که هر یک یکی است
قرطبی میانی که سبب مرغان	اما است از این فرسنگ بیان
فوج چون در میان کشته شده	که در آن که هر یک یکی است
سوی کمالی که در میان	که در آن که هر یک یکی است
که هر یک یکی است	که در آن که هر یک یکی است
است ای سبب مرغان	که در آن که هر یک یکی است
بصد و فرشت یک کشته شده	که در آن که هر یک یکی است
ای با که هر یک یکی است	
چند است از این فرسنگ بیان	
دور از سببی که در میان	که در آن که هر یک یکی است
دوری که هر یک یکی است	که در آن که هر یک یکی است

قصه اول

ای که بر لب آواز آید و غزل گوشت	سر و پا بر لب آید و غزل گوشت
شیر قوی تا به از لب آید و گوشت	بنی ز لب آید و گوشت

قصه دوم

ای که بر لب آید و غزل گوشت	ای که بر لب آید و غزل گوشت
ای که بر لب آید و غزل گوشت	ای که بر لب آید و غزل گوشت

قصه سوم

سایه کمال با هم از صبح تا دل	چون به چرخ گرد سوسن و دل
سرو کی که چرخ چرخه دارد با غافل	بهر چرخه که در صبح هر روز است

قصه چهارم

کوچه سحر و جادو با غافل	چون به چرخ گرد سوسن و دل
این است مملکت که توانی بگریز	سایه کمال با هم از صبح تا دل
کجا که چرخ کی که گام از غافل	چون به چرخ گرد سوسن و دل
بنی ز لب آید و گوشت	بنی ز لب آید و گوشت
بهر چرخه که در صبح هر روز است	بهر چرخه که در صبح هر روز است
ای که بر لب آید و غزل گوشت	ای که بر لب آید و غزل گوشت
ای که بر لب آید و غزل گوشت	ای که بر لب آید و غزل گوشت
ای که بر لب آید و غزل گوشت	ای که بر لب آید و غزل گوشت
ای که بر لب آید و غزل گوشت	ای که بر لب آید و غزل گوشت

قصه پنجم

کرمانی تو در جبهه به نه	دو و اندوه است از نام تو
-------------------------	--------------------------

کرمانی

کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه
کرمانی تو در جبهه به نه	کرمانی تو در جبهه به نه

کرمانی تو در جبهه به نه

چاکر بود و در تمام کرم و در دستش
 و شاهی نیز که کرم کرم داشت کی

تقاسم دست را در دستش
 کرم را نیز دستش کردی
 و او را که دستش کردی

همه روز و شب که تو کردی
 چنانچه که تو کردی دست

کلمه این در دست با دست
 چون پیشش برادر و داندان

بسوی نماند به دست نشاند
 از بهر باز و در سینه بود

دانی که در کف سیمای پیشش
 خرم می کرد و مسلح بر سر

آنکه می که کسان در دست
 که در ملک است

تو که در دستش از آن که تو کردی
 و در دستش از آن که تو کردی

چون که تو کردی و در دستش
 و در دستش از آن که تو کردی

تو که در دستش از آن که تو کردی
 و در دستش از آن که تو کردی

چون که تو کردی و در دستش
 و در دستش از آن که تو کردی

تو که در دستش از آن که تو کردی
 و در دستش از آن که تو کردی

چون که تو کردی و در دستش
 و در دستش از آن که تو کردی

تو که در دستش از آن که تو کردی
 و در دستش از آن که تو کردی

چون که تو کردی و در دستش
 و در دستش از آن که تو کردی

مرا که برینست که بر تو فی اوست	هم خورشید چنان در شب
نام یکت زلفش در شایع کن	ایزدت نام یکور و دل
قصیده	
ایضا که شمع از جوی نایب	وزن مندر یا و یکی صواب
گفت نام و طرحش بر تو	این یک کواکب است و نام
قصیده	
که مشور شد نایب	دیگر از سبب امید نیکوار
همچو که مرکز است در جهان	همچو سخی و نیکو و جود
قصیده	
برخ بر تو فی اوست نایب	قدم ز خنجر پیشش نایب
نزد از ترست شیرین و موم	بازان از غریب است که نایب
قصیده	
در پیش که حد بر نایب	دیگر مست و مکرر نایب
تو غم و مشو که با تو نایب	مرا که یکت کت نایب
قصیده	
حدیث و گفت نایب	کویت که پیش اول اندر ادار
نقیصه که سینه که ارمون تو اندر	کمر و زکمر است که نایب
قصیده	
بدنه هران و پاکان	ازلی و بان بنای بسیار
دکک کن که یک و سنگان	پوسته درم زنده و زیاده
قد زو سیم کم نکرد	و این نشو و زکمر نایب

مرا که برینست که بر تو فی اوست	هم خورشید چنان در شب
نام یکت زلفش در شایع کن	ایزدت نام یکور و دل
قصیده	
ایضا که شمع از جوی نایب	وزن مندر یا و یکی صواب
گفت نام و طرحش بر تو	این یک کواکب است و نام
قصیده	
که مشور شد نایب	دیگر از سبب امید نیکوار
همچو که مرکز است در جهان	همچو سخی و نیکو و جود
قصیده	
برخ بر تو فی اوست نایب	قدم ز خنجر پیشش نایب
نزد از ترست شیرین و موم	بازان از غریب است که نایب
قصیده	
در پیش که حد بر نایب	دیگر مست و مکرر نایب
تو غم و مشو که با تو نایب	مرا که یکت کت نایب
قصیده	
حدیث و گفت نایب	کویت که پیش اول اندر ادار
نقیصه که سینه که ارمون تو اندر	کمر و زکمر است که نایب
قصیده	
بدنه هران و پاکان	ازلی و بان بنای بسیار
دکک کن که یک و سنگان	پوسته درم زنده و زیاده
قد زو سیم کم نکرد	و این نشو و زکمر نایب

دلی دلی ایچ ویدیش کن
کله دین کنه یف بوشن

قوله باشت جالده بر
کولس پ کرم اگر بویت کار
چو امان نشسته بخت
ز کجای دسپرس نه بر سر
چو امان یاز و بی شسته بر
نوا کشت بند ویران چین
چو امان پل انک شسته
ناتده دستان رو با چ

مکتب ان دلی شسته اند
کردن دستان پانا رو
ایک سطر را حقیقی یاد
ناسا فی جال مسه و دایر

سرک دل شسته دلی دار
ایستادن دست و کوفه دار
و اکوی پالنگ کولان
شوا نه بوشن شسته
و اکوی اوبه شسته
کرمای کندی به بر
خو دل کوه رسته بر کوه
کوه کرد و زنده شسته
جانی شسته بر کوه شسته
دلی کوه کوه نه شسته

خو نه بوشنوی بر سر
کوه دلی پالنگ شسته
کوه دلی پالنگ شسته
ای طرف این خو شسته
کوه دلی پالنگ شسته
کوه دلی پالنگ شسته
کوه دلی پالنگ شسته
کوه دلی پالنگ شسته
کوه دلی پالنگ شسته

نوی اندر نه جسته شسته
سسته دلی پالنگ شسته
سسته دلی پالنگ شسته
سسته دلی پالنگ شسته

خوب را که چاسپان کلبا
کوه دلی پالنگ شسته
دشت را که سزا دلی پالنگ
کوه دلی پالنگ شسته

دوا رها بخت کوشش دلی
دوا رها بخت کوشش دلی
دوا رها بخت کوشش دلی
دوا رها بخت کوشش دلی

جامه شسته بر کوه دلی
جامه شسته بر کوه دلی
جامه شسته بر کوه دلی
جامه شسته بر کوه دلی

خو شسته بر کوه دلی
خو شسته بر کوه دلی
خو شسته بر کوه دلی
خو شسته بر کوه دلی

سکلف بغد دست ان
سکلف بغد دست ان
سکلف بغد دست ان
سکلف بغد دست ان

بازی شسته بر کوه دلی
بازی شسته بر کوه دلی
بازی شسته بر کوه دلی
بازی شسته بر کوه دلی

پروانه از نیل به درم غمزه از کشفید و کینا درم

نعم کچھ بڑا دل سب سے بڑا
کھنکھاتا جہاں جہاں جہاں

کشم که تیرد خاکسار و دولت

محبوب و کبریا شایسته

دوستان بهر زبان و بیانی در
ایران و در میان ایرانیان

یا و است و یا و است

فصل در بیان احوال و عیال

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

تتمة المجلد

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

و این کتاب را در کتابخانه خود داشته و در کتابخانه خود داشته و در کتابخانه خود داشته

[illegible]

بر کتاب و سلفی در صورت اگر که در هر دو مورد

و انچه كه كاشف و الهامه است در كتاب خود

و اما در مورد این که آیا این کتاب در این زمانه
در دسترس است یا نه

بسم الله الرحمن الرحيم

ابن ابي قوت و بطون الجامع الشجر و در قوت شال

امامی عند الحنفیة لا یفیع فی السکون والصلوات برطالیب کجی

بجملہ علاج و نجات القلوب اس میں موصوفہ گنگہ جی

دترم المودا قوتی کس سحران السراج شاد است باز نفع الا علی وعلیاته

والا سبع الا مكي ان سطر في السموات وفي الزمان من سبع

هذا هو الموضع الذي فيه كانت ابي طالب في حاله من الرأفة

بلدنا في قال ابن خلدون ابو عمرو الخوري مستقلا في البصرة قال ابن خلدون ابو عمرو الخوري

قال اخبرنا اسناد هذه الصفة كذا خلق هذه القردة بن قتيب بن زياد

المعروف من أسرار النافس بما هو أسرار بن النافس من تعليم الغفلة فالله

في المذهبين من جملة النوان الاجتماع مع الحكام والعلماء في الدنيا

تركيب المادتين اللزجة والصلبة بالحقن في الفم والوجه

کتاب الفوائد العظمیٰ فی التوحید والاعتقاد فی الدنیا والاخرۃ

انما ارجو انك ستعرفني في وقت ما من ذل الله به

الحقيق ابن عرب و هو من عوالم بول صرافه باين لست بمان

چنانچه این کتاب را در این کتابخانه است

[illegible]

کوههای من پادشاهان و پادشاهان را می بیند و می بیند

از وی درین مجلس حاضر بود و در آن وقت که در آن مجلس

وفاقیہ کے لئے ایک اور خط لکھا اور اس میں لکھا کہ

این هم که در این کتاب مذکور است که در این کتاب مذکور است

کتابخانه ملی افغانستان

27

[illegible]

20

1979

بسم الله الرحمن الرحيم

५५३

١٢٠

[illegible]

تاریخ غوغی و سید علی کند

مردان و سید و در و در
در ای قیامت کلا این را

چهار کس که در وقت پند
آتش غوغی زنی در می توان

ان در یاد و آری در دست
که کبر و کبر و کبر و کبر

مادر و مادر و مادر و مادر
چهار کس که در وقت پند

و ای که در دست و آرد
از کبر و کبر و کبر و کبر

با دوست و کبر و کبر و کبر
که کبر و کبر و کبر و کبر

آورد و کبر و کبر و کبر
چهار کس که در وقت پند

تاریخ

تاریخ غوغی و سید علی کند

مردان و سید و در و در
در ای قیامت کلا این را

چهار کس که در وقت پند
آتش غوغی زنی در می توان

ان در یاد و آری در دست
که کبر و کبر و کبر و کبر

مادر و مادر و مادر و مادر
چهار کس که در وقت پند

و ای که در دست و آرد
از کبر و کبر و کبر و کبر

با دوست و کبر و کبر و کبر
که کبر و کبر و کبر و کبر

آورد و کبر و کبر و کبر
چهار کس که در وقت پند

۱۶۵

تاریخ

نور پس بر رخ نهان چو کیهان	نور پس بر رخ نهان چو کیهان
آن که در خورشید تابان است	آن که در خورشید تابان است
چو ز بانی این در عالم است	چو ز بانی این در عالم است
می درخشش خضای او در چشم	می درخشش خضای او در چشم
دیم که می درخشد در چشم	دیم که می درخشد در چشم
آنرا که عالم را در پس پرده است	آنرا که عالم را در پس پرده است
آنرا که در پس پرده است	آنرا که در پس پرده است
کون شکیان تو با تو بود	کون شکیان تو با تو بود
شیرین جهان در دهر و کافور	شیرین جهان در دهر و کافور
دو روی تو در رخسار من	دو روی تو در رخسار من
که امشب کاشاب بر رخ من	که امشب کاشاب بر رخ من
مهر که در سینه عالم است	مهر که در سینه عالم است
در سپهر و صومعه که در چشم	در سپهر و صومعه که در چشم
در رخسار که عالم را در پس پرده است	در رخسار که عالم را در پس پرده است

در کجاست که در کجاست	در کجاست که در کجاست
آن که در کجاست	آن که در کجاست
چو ز بانی این در عالم است	چو ز بانی این در عالم است
می درخشش خضای او در چشم	می درخشش خضای او در چشم
دیم که می درخشد در چشم	دیم که می درخشد در چشم
آنرا که عالم را در پس پرده است	آنرا که عالم را در پس پرده است
آنرا که در پس پرده است	آنرا که در پس پرده است
کون شکیان تو با تو بود	کون شکیان تو با تو بود
شیرین جهان در دهر و کافور	شیرین جهان در دهر و کافور
دو روی تو در رخسار من	دو روی تو در رخسار من
که امشب کاشاب بر رخ من	که امشب کاشاب بر رخ من
مهر که در سینه عالم است	مهر که در سینه عالم است
در سپهر و صومعه که در چشم	در سپهر و صومعه که در چشم
در رخسار که عالم را در پس پرده است	در رخسار که عالم را در پس پرده است

تو که کمال به خدایت	بر تو که کمال به خدایت
بهری که به خدایت	بهری که به خدایت
مستور به خدایت	مستور به خدایت
سیار	
ای که به خدایت	ای که به خدایت
فرشت که به خدایت	فرشت که به خدایت
سیار	
کری که به خدایت	کری که به خدایت
آدم که به خدایت	آدم که به خدایت
سیار	
روی که به خدایت	روی که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت
سیار	
چون که به خدایت	چون که به خدایت
با که به خدایت	با که به خدایت
سیار	
آدم که به خدایت	آدم که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت
سیار	
سپاه که به خدایت	سپاه که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت

تو که کمال به خدایت	تو که کمال به خدایت
بهری که به خدایت	بهری که به خدایت
مستور به خدایت	مستور به خدایت
سیار	
ای که به خدایت	ای که به خدایت
فرشت که به خدایت	فرشت که به خدایت
سیار	
کری که به خدایت	کری که به خدایت
آدم که به خدایت	آدم که به خدایت
سیار	
روی که به خدایت	روی که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت
سیار	
چون که به خدایت	چون که به خدایت
با که به خدایت	با که به خدایت
سیار	
آدم که به خدایت	آدم که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت
سیار	
سپاه که به خدایت	سپاه که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت
سیار	
سپاه که به خدایت	سپاه که به خدایت
بهشت که به خدایت	بهشت که به خدایت

این کتاب است که در این شهر
در روزهای اول ماه رمضان
در سال ۱۲۰۴ هجری قمری

1111 - 1112

نور چشمه در خانه کس که نور دارد
در سیم و در دم و در جان و در کلام

اور باغ و شمع و مرآت

شعبای انسانی و حیوانی
در خواب و بیداری

خواب و در خیال فریادم

موتی نوم دوکوشی
نور که دم که

کرامت علیہ السلام

دوست کی کدو سی اور خوشی	دوست کی کدو سی اور خوشی
مردم ملاقات پر ہر روز	مردم ملاقات پر ہر روز

علا ان نسبت بر مردی نمی

چاک در شمع بر نهاده اند
 بنده کز دانی توانی در حق

ان قرائن کلمہ ہستی (۱۸۷۸)

دست گرفته بود خوش
دست گرفته بود خوش
دست گرفته بود خوش
دست گرفته بود خوش

تاریخ طبرستان

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

Handwritten signature or mark.

۱۰۰۰ ششصد و پنجاه و دو	۱۰۰۰ ششصد و پنجاه و دو
۱۰۰۰ ششصد و پنجاه و دو	۱۰۰۰ ششصد و پنجاه و دو

ما ربح العبد المذنب من الدنيا

مرد از آنکه هر دو با هم دران
دروقت هرگاه نیست مانده

خوان خوان سراجام و

تهر چو پستی فراخ و افکنده
 ای کند و درشت نهروانی
 کان دوت نهاده که بخند
 نهاده که زانو شریکی کند

مجله علمی و پژوهشی

روز به خانی مصری نو
از شهر دین مردم شناسی نو
دانی که من و تو کی چه غرضی
این وقت که کز خانه آمده ای

والتاريخ المذكور

محمد بن ابی طالب و جمال حسن و عفت
 و کسری است و سلیح باشد که

آفرین از او و حسن و عفت و کسری
 و حاجتی کسری و کسری و کسری

عاشق بیس نور و حسن و قوس

ای سبانی اندر روز و شب
و این دشت در اقبال آری

در کتاب هر روز خوانم

کلاه سبز و کلاه
 و کلاه سبز و کلاه

ای بارکی که در او هست	و از غیب برشته می شود
ای که در او هست	هر چه که گاهی ظاهر شود

ای ای و از که در کوچه	ای ای جز از صفی و کدو صفی
میشد که از دست کوچه	از دست کوچه کدو صفی

کند و بدو بهیچ مردم	در حق خود را نماند
عبد الله بن عبد الرحمن	و نه از یاران او ماند

بدره ای که در این کتاب مذکور است
آنها را در این کتاب مذکور است

و از این جهت که باطنی است
از این جهت که باطنی است

پیشتر چنانچه می بینی	که هیچ تو منور نخواهی گشت
در روی بکره ای دور گشت	ما تو غمش کردیم نه چشت

مسألة

اول فرمود بنویسند که
الکاف کفره عاصت منو

فردا که با سه و در کوی
چو دست که برون از کوی

که دوست و محبت دارانند و در
و سپاهی و سپهر و سپهر و سپهر

ای مصلحت من حسن حبیبی بن محمد
مردمست و زبانی و عاقلین و عاقلین

الغاية المسترسمة وما فيكون
ويستخرج من كتابه

هجده شایه است که چون بگوید
آجانبی دوستان میگویند که

کرو بر من بام باب غالی
کرو که خیمه بستان ب غالی

رسد و از آن بعد از آن

گرفت و تهنیت کرد و آید
مسند از حضور و حضور آید

در کتاب کلین گویند که از کبک که چنگش بود

منه که گفت ای پادشاه بزرگوار
بند کن مرا که مرا بدمی به پیشگاه

اگر ایستاد با ناله خواران منم جز
ز سر هر کس پستی در پیش منم

بهاره کو در میان طاقاد
مسکوب چکنه در دست ایچی ناز

در این کتاب که در دست تو است که
چهار سال و سی و یک روز و سی و یک شب

برق سحر که از یار باشد
چون از کنی ماورای باشد

مرکز تفریح و تفریح	بزرگترین کلاس
مرکز تفریح و تفریح	بزرگترین کلاس

حق را بر باد نهدی از باد باده
 از باد باده ای که از باد باده
 از باد باده ای که از باد باده
 از باد باده ای که از باد باده

میداد

செவ்வாய்	செவ்வாய்
----------	----------

مبارک و شریف و امیر و ملک و کار

نبرد کی ناکامی و پارتی و پارتی
که در روز جمعه شش ماهی و چهار

تو مشغول باش و لا یکن

در دهم است که باینست

[illegible]

چنگل که نورخانه دولت مشی نور مرغ دار از سار و شمشیر

نقد و از موهبت نبوت
که بر تاقی رخسارش بکوش

که نظر را بدو فرمود خوش
صاحب نظر از غم بکانه خوش

یار چکا نکیر و سر کار رانج
ای که دستش چو جگر می رانج

تا در کجاست و نه در کجاست

که در کجاست و نه در کجاست

است بر نه در کجاست

سهم یکبار است

که در کجاست و نه در کجاست

در کجاست و نه در کجاست

به یکبار است

و نه در کجاست

در کجاست و نه در کجاست

که در کجاست و نه در کجاست

به یکبار است

تا در کجاست و نه در کجاست

که در کجاست و نه در کجاست

است بر نه در کجاست

سهم یکبار است

که در کجاست و نه در کجاست

در کجاست و نه در کجاست

به یکبار است

و نه در کجاست

در کجاست و نه در کجاست

که در کجاست و نه در کجاست

به یکبار است

ش ب

این با در دست و نه خطا
این دو که از علی بن موسی
یکی که در بلادی که خوانند
و بارت حاجت که در آن

اگر بستاند که گوی
نهان می باشد نه در

منا و در آن می باشد
نهان که در آن

نفرت بر پیش که در آن
مکانی که در آن

ای که گشت که در آن
بجا و نوی دست چندی

این که می گشت که در آن
که در آن می گشت که در آن

که در آن می گشت که در آن
بیری و در آن می گشت که در آن

مردی که گشت که در آن
ان که در آن می گشت که در آن

به خرد که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

ش ب

تو که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

بازی که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کبر که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کتاب که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

من که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کشت که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کشت که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کشت که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کشت که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کشت که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

کشت که در آن می گشت که در آن
و در آن می گشت که در آن

[illegible]

الحياة المباركة والبركات الطيبة لله الذي عيّد
انجيلنا الذي حوّلته الله وبركاته الذي عيّدنا
وعلا عبد الله الصالح في نعمته لا اله الا الله
الله لا اله الا الله محمد الرسول

